

Rovní a ešte rovnejší

trilógia Vodná planéta, kniha prvá

Stanislav Hoferek

deviate vydanie, 2015

Vodná planéta
I.
Rovní a ešte rovnejší

Stanislav Hoferek
deviate vydanie, 2015

Tento dokument je možné voľne šíriť pod licenciou [CC-BY-NC-ND](#)

Písané v kancelárskom balíku LibreOffice v operačnom systéme Greenie GNU/Linux

© Stanislav Hoferek, 2015

ISBN 978-80-970865-5-8

Dielo je pod slobodnou licenciou a akékoľvek vydanie s pridaním DRM ochrán je zakázané bez priameho súhlasu autora. Všetky postavy, lokácie a ďalšie časti sú vymyslené a knižná séria vznikala v kolektíve ľudí s rôznymi ideologickými či náboženskými názormi.

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	GKBN
Stanislav Hoferek	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Deviate (2015)	111100

Obsah

<u>Rovní a ešte rovnejší.....</u>	<u>1</u>
Obsah.....	3
O knihe.....	5
Poďakovanie.....	6
Knihy zo série Vodná planéta.....	7
<u>AKT I: Ako to všetko začalo.....</u>	<u>8</u>
1. Kapitola - Rabovanie chrámu.....	9
2. Kapitola - Výnimka v svete plnom pravidiel.....	17
3. Kapitola - Uväznené.....	27
4. Kapitola – Arkánka a jej pohľad na svet.....	35
<u>AKT II: Splietanie osudov.....</u>	<u>44</u>
5. Kapitola - Šialený svet.....	45
6. Kapitola - Nie ste na svete sami.....	50
7. Kapitola - Inštinkt sa nedá oklamať.....	56
8. Kapitola - Lussia a hviezda.....	64
<u>AKT III: Citlivé miesto.....</u>	<u>73</u>
9. Kapitola - Princ bez budúcnosti.....	74
10. Kapitola - Stretnutie v oáze.....	80
11. Kapitola - Presvedčenie.....	88
12. Kapitola - Vytrpená sloboda.....	96
<u>AKT IV: Láska a nenávisť.....</u>	<u>103</u>
13. Kapitola - Nový život.....	104
14. Kapitola - Čarovná harfa.....	113
15. Kapitola - Štrnásťe prikázanie.....	122
16. Kapitola - Jedno malé pranie.....	127
<u>AKT V: Zasvätenie.....</u>	<u>135</u>
17. Kapitola - Mäsožravá palma.....	136
18. Kapitola - Trofej.....	143
19. Kapitola - Osamelosť.....	151
20. Kapitola - Životy na predaj.....	157

*Najrovnejší medzi rovnými
vládca mnohých titulov
veľký hriešnik rozdáva viny
bojovník za tisíce sľubov*

*Nádej vo vedre chladnej vody
čerpá ten, kto život nepozná
pozbiera nenávisti plody
ak je túžba vládnuť bezodná*

O knihe

Rovní a ešte rovnejší je kniha, ktorá otvára svet Vodnej planéty. Svet, v ktorom je voda dôležitá pre život, ako i pre ovládanie ľudí. Nevedomosť je sila a čím je niečo vzácnejšie, tým viac treba pravdu zamiesť pod koberec. Larynia, obyčajné dievča, sa spolu so svojou sestrou dostáva do sporu s človekom v rovnakej kaste, aspoň na papieri. Okamžitý rozsudok smrti za dobrý nápad je potrebný, ak má mať vodca miestneho náboženstva neobmedzenú autoritu.

Hovorí sa, že čím viac vieš, tým viac dokážeš. Niekedy plne stačí jeden človek, alebo niečo podobné na to, aby sa veci dali do pohybu. Začína sa neuveriteľné fantasy dobrodružstvo plné zamyslení i humoru. Ziggy, arkánka z ďalekých krajov, je najobľúbenejšia postava z trilógie Vodná planéta. Okrem múdrych slov a drsného jazyka prináša jedinečný pohľad na ľudské túžby a možnosti jej zneužitia.

Pod'akovanie

Kniha Vodná planéta bola vytvorená ako bezplatné, jednoduché čítanie pre každého. Viac o nej a o ďalších dielach sa dá prečítať na adrese knihy.rs-design.sk, kde samozrejme pozývam. Je nutné povedať, že aj keď som vytvoril príbeh a spísal som ho, podarilo sa urobiť z toho niečo zaujímavé za pomoci ďalších ľudí, ktorí pomohli s grafikou, osádzaním textu, opravovaním chýb a rôznych dejových nezrovnalostí. Dominika Uličná nakreslila všetky ilustrácie, za ktoré si zasluhuje špeciálne pod'akovanie. Z aspoň desiatich rôznych a niekedy nesúvisiacich dôvodov ďakujem tiež Adriáne Hanešovej, bez ktorej by Vodná planéta nikdy nevznikla. Za všetkých ďalších spomeniem aspoň niekoľko ľudí (v abecednom poradí):

- Lenka Baranovičová
- Anežka Bubeníčková
- Veronika Debnárová
- Peter Druska
- Adriána Hanešová
- Alžbeta Hollá
- Terka Hrušková
- Iva Jamborová
- Diana Kastiová
- Petr Krčmář
- Zuzana Kuglierová
- Ria Mruškovičová
- Mária Nováková
- Janka Palúchová
- Július Pastierik
- Anikó Pastoreková
- Alexander Pavlov
- Beáta Plučinská
- Xénia Rybáková
- Vladislav Saling
- Klárka Stryalová
- Boris Svoboda
- Petr Šimčík
- Dominika Uličná
- Lucia Vozafová
- Martina Zacharovská
- Zuzana Zimanová

V bezplatnej verzii sa ilustrácie nenachádzajú. Nájdete ich v platenej elektronickej verzii, ktorá je špeciálne určená pre čítačky elektronických kníh (napríklad Amazon Kindle), alebo v tlačenej verzii knihy. Všetky produkty týkajúce sa Vodnej planéty môžete nájsť na adrese:

<http://eshop.druskabooks.com/shop/stitok-produktu/vodna-planeta>

Knihy zo série Vodná planéta

Vodná planéta I

Rovní a ešte rovnejší

(hnedá kniha nenávisti)

Získanie diela:

<http://knihy.rs-design.sk/knihy/vodna-planeta-i>

Vodná planéta II

Vyšší záujem

(zelená kniha moci)

Získanie diela:

<http://knihy.rs-design.sk/knihy/vodna-planeta-ii>

Vodná planéta III

Trochu iný svet

(modrá kniha smútku)

Získanie diela:

<http://knihy.rs-design.sk/knihy/vodna-planeta-iii>

AKT I: Ako to všetko začalo

1. Kapitola - Rabovanie chrámu

Larynia pomaly vstávala z postele. Otvárala oči a prelietala nimi svet, ktorý dobre poznala. V mysli si vybavovala, čo ju teraz čaká. Vstať, obliecť si šaty, pripraviť jedlo pre všetkých a nastúpiť do služby. Život vo štvorici je bežný, rodičia a dve deti v príbytku s tromi miestnosťami. Typické bývanie, ktoré dá zabráť práve jej. Najstaršia dcéra, vedená k poslušnosti a denne namáhaná. Na rozdiel od ostatných nenadáva a nesťažuje sa. Všetky ideály sa vytratili a každodenné povinnosti ju nenúti do rozmýšľania. Krája kúsky zeleniny a aj keď jej to nejde rýchlo, na jednoduché jedlo pre štyroch to postačí. Tu jej deň len začína.

Niečo iné je púť na sväté miesto – neoblíbené, zničujúce a každodenné. Nabráť do dvoch vedier vodu a za pomoci palice si ich dať na ramená. Nie je to ťažké, keď si na to niekto zvykne, no pochod s vedrami po rozbitej a napoly pieskom naviatej ceste je každý deň výzvou. Slnko začínalo pražiť už skoro a vietor sa jej neustále zahrával s oblečením. Púť málokedy niekto nezvládne, no aj najvytrvalejší sú často unavení. Dokonca tak, že po zložení nákladu vyhľadajú najchladnejšiu miestnosť v chráme a odpočinú si v nej. Dovtedy, kým znovu nezačne slnko smerovať k západu. Cesta do chrámu je povinná, zakotvená v tretej Vodnej knihe o povinnostiach jednotlivých kást. Všetci nosiči z tejto dediny sú v najvyššej kaste a tak nemusia pracovať. Ráno odniesť vodu a následne môžu robiť čokoľvek. Za lacný peniaz sa najesť v blízkosti chrámu alebo priamo v chráme, venovať sa štátnym záležitostiam alebo obchodu. Larynia mohla byť rada, že sa narodila blízko chrámu a teda v najvyššej kaste. Podľa starých kníh, ktoré sa povinne nasledujú, mala veľkú výhodu. Na nosenie vody cez púšť spočiatku nadávala, tak ako väčšina mladých, no neskôr pochopila, že to nemá význam – a že mohla dopadnúť oveľa horšie. Aká robota by sa jej viac hodila? Bola mladá, nevyzerala ako bohyňa, nemala celé kopy zlatiek a živiť sa ťažkou prácou ju veľmi nelákalo. Silou nevynikala z priemeru a na ťažkú manuálnu prácu sa vôbec nehodila. Bolo to na nej vidno a videla to aj ona na sebe. Pri zrkadle, pri dvíhaní vedier a pri tej každodennej púti, ktorú tak veľmi nemala rada. Páčili sa jej príbehy z Vodných kníh, rešpektovala pravidlá a mala nadanie na učenie sa. Nevedela o skutočnom živote takmer nič, ale v jej veku sa nikto nevyznal do kázaní o vode tak, ako ona.

Splnila svoje povinnosti a keď slnko zapadalo, spolu s ostatnými sa vydala na cestu späť do dediny. Ubíhala pomaly. V nových šatách kráčala ako posledná. Larynia držala v hlave len jedinú myšlienku. Zajtraší deň. Bolo jej jasné, že bude ťažký a má pred sebou novú skúšku. Starat' sa

o mladšiu sestru a tiež rozlievať prinesenú vodu do všetkých posvätných nádob v chráme. Nechcela sa s nikým baviť a nikto jej to nezávidel. Aj keď je ona i celá dedina v najvyššej a vraj najlepšej kaste, je zvykom robiť si z najmladších posmech. Sama je mladá, no jej mladšia sestra bude mať veľký problém. Už i len zodvihnúť ťažké vedrá nad hlavu. Každý musí niesť vodu, dve plné vedrá, či už silný chlap zvyknutý na túto robotu, alebo mladé dievča, ktoré to nikdy predtým nerobilo. Navyše dobre poznala svoju sestru a jej povahu.

„Hej! Skúsiš šťastie?“

„Skúsiť šťastie? v čom?“ Prekvapená Larynia pozerala na jedného z mužov, známeho svojim zvláštnym humorom. Jeho srandičky sa väčšine páčili, ale vždy sa našiel niekto, koho tým urazil alebo zosmiešnil.

„Ty to nevieš? Veľká vec, predstav si, že niekto pôjde zajtra prvýkrát. Desať zlatiek za to, že sa doráňa ešte viac, ako ty!“

„To nemôžeš myslieť vážne! Mňa z toho vynechaj!“

„Ale no tak, ak neskúsiš šťastie, tak nič nevyhráš!“

„Nič nechcem vyhrávať, len mi daj pokoj! A Lussii tiež!“

„Ako chceš. Aj tak je nízky kurz, takmer každý si myslí, že spadne. Okrem toho starca vzadu.“

„Myslíš Garnysa?“ Larynia sa zapozerala na staršieho človeka, ktorý mohol byť kedysi dávno tiež rovnako odporný, ako ostatní. Ona ho však poznala skôr ako pokojného, skúseného človeka, ktorý už z hlúpych zábav vyrástol.

„No tak, poď sa staviť. Môžeš o to, že nespadne. Tak by si zlepšila kurz a to by si ma dosť potešila.“

„Nie, nebudem hrať s vami tieto hry. Vynechaj mňa i moju sestru.“

„To len tak? Ani žiadne prosím?“

„Prosím,“ odpovedala s povzdychom Larynia. Smutná i rozčúlená zároveň.

Beznádej v nej narastala. Na to, že žila v púšti, bola Larynia dosť bledá. Sama si pri pohľade do zrkadla opakovala, že z nej žiadna krásavica nikdy nebude. Dlhé, čierne vlasy jej pokrývali ramená, ale boli veľmi riedke. Na sebe nosila väčšinou biele šaty. Kvalitné a pohodlné pri stávaní, no pri pohybe obmedzujúce. Kráčala v sandáloch zhotovených na mieru po ceste, ktorá spájala dva centrá jej maličkého sveta. Domov pre telo a domov pre dušu. Dievča? Žena? Niečo medzi tým. Postavou sa na ženu len začala podobať a jej dlhodobý smútok ju od detských čias rýchlo vzdŕaľoval.

Ďalšie ráno začalo podľa očakávania. Vždy bolo rovnaké. Na Laryniu sa lúče svetla do-
slovne upriamili, už počas vstávania. Už niekoľko dní zabúdala opraviť chybu v streche a tak na to
doplácala. Najradšej by to urobila už dávno, ale čakali ju iné povinnosti. Vedrá jej čoskoro znovu
zaťažili ruky a čakalo ju ich plnenie pri rieke. Muži plnili tam, kde bol najsilnejší prúd. Vedrá boli
zanedlho naplnené, ukážka sily a skúseností, ktoré dievčatá nemali. Prúd bol príliš silný na to, aby
doň vložilo vedro dievča. Naberat' vodu v menšom prúde je pomalé, no bezpečné. Dopĺňané dlaň-
mi, ako káže ženám a dievčatám náboženstvo. Svoju púť musel akceptovať a znášať každý sám.

Larynia čerpala vodu z menšieho prúdu a nedala pozor na svoju mladšiu sestru, ktorej od-
vaha vôbec nechýbala. Lussia išla k najväčšiemu prúdu. Prúd bol silnejší ako ona a na klzkých
kamienkoch sa neudržala. Poráňala sa tak, že bola posypaná škrabancami z ostrých kameňov. Ni-
kdy predtým nevidela ani jedna z nich v rieke kamene, ktoré by neboli okrúhle. Musel ich sem nie-
kto včas ráno pridať, alebo počas noci.

Okamžitý smiech alebo vyrazený dych, podľa toho, kto ju mal v láske a kto nie. V takom
mladom veku a zdravotnom stave by nosenie vody mohlo znamenať len ďalší problém, nič iné.
Tradícia je jasná, každý to má zvládnuť sám – a Larynia to ešte zhoršila tým, že jej pomohla na
nohy a s naberaním vody do vedier. Rieka odnášala vedrá po prúde a keby s tým nikto nič neuro-
bil, tak by sa doplavili ďaleko. Vedrá sa pri plavení zachytili na hrádzi z kameňov, ktorá menila
rieku na malú priehradu. Pohľady starších boli otrasné. Smiať sa na inom nešťastí, to bolo nepísa-
né pravidlo. Na dievčati, ktoré sa odváži nabrat' vodu z veľkého prúdu, na tom, ako sa poriadne
dokaličí a ako jej vedrá musí zachraňovať staršia sestra. Hanbu sprevádzal pocit z vlastnej slabosti
i strach, že by sa jej to mohlo podariť. Len muži mohli naberať vodu akokoľvek, ženy obradne a
zbytočne pomaly. Cesta do chrámu o nič lepšia nebola. Rozpálený piesok, veľká záťaž na rame-
nách a tie pohľady, ktoré sa do nich zarývali.

„Zvládnuť to má každý sám, to vymyslel určite nejaký chlap!“ Povedala Lussia svojej staršej ses-
tre. Nechtiac to povedala dosť nahlas na to, aby to zaregistroval každý v sprievode. Otočili sa za
ňou všetci, ktorí ju nedokázali alebo nechceli pochopiť. Len časť obyvateľstva nemusela nosiť
vodu – deti, matky, starí ľudia a tí, ktorí sa aj v najvyššej kaste považovali za niečo viac. Niekoľko
podlízavých ľudí, ktorí sa rôznymi skutkami dostali do priazne vodcu. V sprievode tak boli muži
rôzneho veku a ženy, ktoré ešte neboli matkami. Larynia poučovala svoju sestru o náboženských

zásadách a o tom, že si takéto niečo nemohla dovoliť. Verila do bodky učeniu, ktoré bolo pre ňu sväté a spravodlivé. Napriek veľkej snahe sa sama často postavila proti tradíciám a neraz si to musela odpykať. Niekedy išlo o maličkosť, no inokedy bola takmer preradená do inej kasty. Samozrejme bol na to dôvod, no neobstál pred vykladačmi náboženstva. Slnko páliło čoraz viac a dve sestry začali zaostávať. Larynia bola rada, že sa mala s kým cestou rozprávať, no pohľad na Lussiu ju desil. Aj ona kedysi bola na svojej prvej ceste a tiež to bolo nepríjemné.

„Máš to ťažké? Môžem ti s tým pomôcť?“ Spýtala sa svojej mladšej sestry. Pridala úsmev, najlepši aký vedela a čakala na odpoveď.

„Nemá to niešť každý sám, podľa tej tvojej milovanej viery? Nesiem to, lebo to nosiť musím. Nie preto, že by sa mi to páčilo. Keby bolo po mojom, bolo by to hneď zrušené!“

„To si celá ty, všetko by si zrušila.“

„Nie všetko, len to, čo sa mi nepáči. A to je takmer všetko v tomto organizovanom chaose. Je to hlúpe. Nikomu som nič zlé neurobila a predsa musím trpieť, lebo je to vraj správne. Poviem ti, čo je správne. Prestať zo seba robiť zviera!“ Lussia utvrdzovala svoju pravdu. Bola mladá. Vo veku, keď sa končí obdobie rozprávok a začína prudké obdobie dospievania. Takmer nič sa jej nepáčilo, všetko by urobila inak.

„Nemôže sa ti predsa nepáčiť všetko.“

„Nie? Prečo nie? Nepáči sa mi nosenie týchto hnusných vedier, nepáči sa mi blahobyt tých vraj spravodlivých, nepáči sa mi učenie všetkých tých náboženských zásad a už vôbec sa mi nepáči, čo to robí s tebou. Sme najvyššia kasta, výborne, no nemôžeme o ničom rozhodovať aj tak. Je to správne?“

„Samozrejme, že je to správne. Si príliš mladá na to, aby si mohla rozhodovať. Okrem toho by si sa odvážila rozhodovať o všetkých tých zložitých veciach? Je o teba dobre postarané.“

„Aké dôležité veci? O čom hovoríš? Nie som horšia ako ktokoľvek v tejto kaste. Mám na to, aby som toho veľa zmenila. Aj ty máš, len sa bojíš o niečom rozhodovať. Krásne postaranie. Mám čo jesť, mám kde spať, no nepatrím tu. Prežila som tu menej času ako ty a potrebujem ísť preč. Spoznať svet, nielen tento kúsok.“

„Svet je nebezpečný.“

„Prečo si to myslíš?“

„Nedávala si pozor pri čítaní z kníh? Zlí ľudia, barbari, sú všade na okraji púšte. Tu sme v bezpečí.“

„V bezpečí? Nevieš, čo je vonku. Nie si v bezpečí. To by si bola, keby si vedela o nástrahách a bola na ne pripravená.“

„Ale tu je bezpečie, je o nás postarané a sú tu vojaci, ktorí nás chránia.“

„Čo ak príde viac vojakov a s lepšími zbraňami? Viera nezachráni nikoho z nás.“

„Nezačínaj prosím ťa. O takých veciach nič nevieš.“

„Prečo si to myslíš? Nezačínaj s tým, že by som sa nemala čo i len zaujímať o niečo iné, ako tieto vedrá a múdrosti z knižiek.“

Chrám bol na dohľad, no bol akýsi iný. Bieložltá stavba bola začmudená, predná brána rozbitá a sochy, ktoré ju zdobili, neboli na svojich miestach. Niekde horeli plamene. Obrovská stavba nebola zničená, ale poškodenie bolo vidno už z diaľky. Niektorí pomáhali s hasením, no našli sa aj takí, ktorí nepohli prstom, iba ústami. Larynia uvidela zvláštnu dvojtvárnosť ľudí. Dôležitá budova, centrum viery i života v celej oblasti, no nie každý sa usiloval zachrániť čo sa dá. Panika a pracovitosť, niekoľko krokov od ľahostajnosti. Celý sprievod pomáhal s hasením vodou, ktorú práve doniesli od rieky, no voda sa zanedlho minula. Bolo jej dosť na pitie najvyššej vrchnosti a na polievanie kvetín, nie na hasenie požiarov. Plamene bolo potrebné uhasiť a nebolo čím. Chrám bol v blízkosti jazera, ktorého voda sa považovala za najsvätejšiu. Nikto sa jej nesmel dotknúť, nie to ešte použiť ju na hasenie požiaru. Aj keď išlo o chrám. Chrám chladnej vody ovládol horúci oheň, protikladný prvok a dávny nepriateľ. K dvojici unavených mladých žien sa rozbehli štyria chlapi, každý uchmatol jedno vedro a ponáhlal sa s ním zničiť plamene, ktoré sužovali túto stavbu. V tom čase bolo v chráme ešte stále dosť ohňa na hasenie, veľa prázdnych vedier a niekoľko krokov od brány chrámu jazero. Nebolo plné, no malo oveľa viac vody, ako bolo potrebné na hasenie. Nikto sa k nemu nepriblížil. Takzvané Vodné knihy vyplavil oceán a toto jazero je posledný kúsok toho dávneho oceánu. Aspoň tak sa to hovorí.

Larynia dostala úlohu, akú ešte nikdy nemala. Starala sa o prísun vody, no tentokrát mala hasiť požiar bez nej. Bála sa. Nikdy taký oheň nevidela. Suchou dekou proti plameňom, ktoré boli väčšie ako ona. Pražilo na ňu slnko a ako keby pridávalo ohňu ďalšiu energiu. Zápasila s ohňom zo všetkých síl. Chrám nebol jej domovom, no bol stredom jej sveta a všetkého, čomu verila. Zaháňala sa, ale rýchlo jej dochádzali sily. Jej najlepšia snaha nebola dosť dobrá. Zanedlho bola popálená, unavená a sklamaná. Verila tomu, že mohla urobiť viac. Z horúčavy odpadla a museli ju od plameňov odniesť do bezpečia. Nezvítazila nad plameňmi, plamene zvíťazili nad ňou. Kňažke, ktorá nosila vodu do chrámu, nemohol nikto podať pohár tejto úžasnej tekutiny.

Oheň sa šírila a spaľoval všetko, čo mu prišlo do cesty. Neboli ušetrené zástavy, koberce či drahocenné predmety, ktorých cena sa dala len ťažko určiť. Po niekoľkých hodinách však nad ním ľudia začali vyhrávať. Stovky z nich vytvorili živú reťaz až k rieke. Naberala sa voda a podávala sa z rúk do rúk. Smerom k chrámu putovali plné vedrá s vodou a na opačnú stranu sa posielali vyprázdnené, ktoré sa následne plnili. Niektorí sa čudovali tomu, že niekoho napadlo chrám vypáliť. Pre iných bola záhada, že sa ľudia rôznych kást dohodli a spoločnými silami zachránili to, čo sa zachrániť dalo. Za záchranu náboženstva boli dokonca všetci z najnižšej kasty povýšení medzi slobodných. Niečo takéto sa pri tom stávalo málokedy. Larynia bola na dnes oslobodená od rafinovaného nalievania vody po chráme, no zajtra ju to už neminie. Rozlievanie vody do nádob nebolo ťažké, no bolo to množstvo behania. Po ceste s ťažkými vedrami rada oddychovala a dostať presne určené množstvo vody do každej nádoby malo od oddychu ďaleko. Schody nahor i nadol, studené komnaty i horúčava. Trápenie o to väčšie, že sa nemohla ani napiť. Voda patrila chrámu a práca mala prispieť k pokore. Rozmýšľala nad svojimi povinnosťami a pozrela sa na Lussiu. Usmiala sa. Bola rada, že to nepadlo na ňu.

„Ak chceš vedieť môj názor, použila by som vodu z jazera. Ani chvíľu by som neváhala, keby horelo niečo, na čom mi záleží,“ tvrdí Lussia a pevne si stojí za svojim.

„Tá voda sa nemôže použiť. Je posvätná.“

„Chceš mi povedať, že posvätná voda si s ohňom neporadí? Je to iba voda. Rovnaká, ako v rieke, len sa nehýbe. Hlúpe jazero, nepoužiteľné. Aj keď vlastne jazero použiteľné je, len tá viera je nepoužiteľná.“

„Ako môžeš niečo také povedať? v tomto jazere sa vyplavili Vodné knihy. Kedysi to bola časť veľkého oceánu.“

„To je hlúposť. Úplný nezmysel a aj tak to stále opakuješ. Ale urobím ti radosť a budem sa tváriť, že je to pravda. Povedzme, že sa vyplavia nejaké knižky. Čo teraz? Nič? To je ako oslavovať do konca života to, že sa ti podarilo narodiť.“

„Nemôžeš takto rozprávať. Voda je posvätná a veľmi cenná, mala by si v ňu veriť.“

„Znovu začínaš? V tých твоjich knihách je popísané, ako máš veriť vo vodu a všetkých, čo si na takých nezmysloch postavili moc. Voda je dobrá na pitie. Možno sa v nej umývať, schladiť alebo ju použiť pri práci. Tá v jazere je nanič, ak sa k nej nemôže nikto ani priblížiť. Je mi jedno, ako je pre teba dôležitá, ak sa nedá na nič použiť.“ Lussia trvala na svojom a nemala žiadnu potrebu od-

kloniť sa od svojho názoru, ktorý bol pre ňu správny. Chýbal jej niekto, kto by ju podporil. So všetkým prišla sama a opakujúce sa tresty ju v tom len utvrzovali.

„Voda v jazere má svoj význam. Je dôležitá.“

„Viem, ako ti na tom záleží. Celé to učenie a chrám. Tvoje centrum života. Musíš mi ale prepáčiť, ak chcem niečo iné. Nie je to pre mňa a nikdy ani nebude,“ umiernenne spomenula Lussia.

Deň za dňom sa menil len málo. Jeden skončil, druhý začal a svet, ako ho Larynia poznala, bol stále rovnaký. Lúče slnka prenikli do dediny a zobudili spáčov. Naberanie vody z rieky na ramená a cesta do chrámu po páliacom piesku, tentokrát bez nehody. Včerajší incident stále vyvolával úsmev pri pohľade na tie dve. Chrám, stále poznačený následkami plameňov, bol postupne opravovaný. Pri pozornom pohľade skromnejší. Rozličné ozdoby a cennosti z vnútorného vybavenia chýbali. Pravdepodobne niekto chrám olúpil a neskôr vypálil. Ľudia pracujúci pre chrám väčšinou o ostatných veľa nevedeli. Podozrenia boli na rôzne strany a predovšetkým na neveriacich z ďalekého severu. Larynia s napätím a strachom započula nejaké informácie o nich, no jej sestra ich vyhľadávala. Len čo sa niekde spomenuli ľudia, ktorí nemali rovnakú vieru, chcela o nich vedieť čo najviac. Nie každý dodržiaval zákony Vodných kníh a všetky ich učenia. Boli ľudia, ktorí písané pravidlá na každý deň absolútne ignorovali, alebo o nich ani nevedeli. Hovorilo sa o nich, že sú to démoni, majú rohy a upaľujú ľudí. Nikto si neželal niekoho takého niekedy stretnúť. Pravdy, polopravdy i úplné výmysly sa rozprúdili po celom chráme. Každý mal pravdu a každý to vedel najlepšie, pretože všetci všade boli. Aspoň tak to malo vyzerat'. Kvôli rastúcemu hluku bolo dorozumievanie čoraz ťažšie. Marinus, uznávaná hlava celého náboženského učenia, prehovoril. Okamžite sa na neho upriamila pozornosť. Vzbudzoval prirodzený rešpekt. Bol to vysoký, už starší človek, s mimoriadne lišiackym výrazom. Vravelo sa o ňom veľa vecí, dobrých i zlých. Ťažko povedať, čoho bolo viac. Pre takmer všetkých bol múdry, no Lussii sa hnusil po všetkých smeroch.

„Náš chrám vyhorel. Ani niečo tak silné sa nemôže ubrániť hrozbe barbarov zo severu. Predpokladal som ich útok, ale nekonal som správne. Nevedel som, kedy presne sa pokúsia urobiť taký ohavný čin. Až teraz dorazili zbrane, ktorými sme mohli chrám a všetko v ňom ochrániť. Máme prácu na jeho obnove. Musíme ho vrátiť do stavu, v ktorom môže slúžiť našej viere. Teraz vyzývam všetkých z vás. Máme možnosť vrátiť úder. Spravodlivá odplata je presne to, čo si tí divosi zaslúžia. Meče, luky, brnenia, to všetko môžeme použiť na to, aby sme znovu mali sladký mier. Vedzte, že sa strach o chrám a naše domovy stratí až vtedy, keď ich porazíme! Je to spravodlivé

a správne, milosrdní sme boli už dosť a výsledok vidíte. Ohňom na nás zaútočili a ohňom im to vrátíme! Kto z vás má silu a odvahu?“

Priestranstvom sa rozoznieval jasot a bojové nadšenie. Niektorí ale mlčali, nesúhlasili s niektorými jeho krokmi a toto bol pre niekoho krok veľmi nesprávnym smerom. Marinus mal silnú pozíciu, no nie každému jeho vláda vyhovovala. Nepreberné množstvo výhod pre tých, ktorí mu boli a ostávali verní a tvrdé tresty pre tých niekoľko prostých ľudí, ktorým spôsobil a stále spôsoboval práve Marinus množstvo problémov. Pripravovala sa armáda, rozdeľovali sa zbrane a skúšalo sa ostrie mečov. Inteligentná Lussia to veľmi rýchlo prekukla. *Zháňa zbrane akurát vtedy, keď začne horieť? Náhoda? Má niečo za ľubom. Musel o tom vedieť. Niečo plánuje a mala by som zistiť čo. Ak chce poslať vojakov na sever, tak by to mala byť trestná výprava. Nie ale proti podpaľáčom. Proti niekomu inému. Ktokoľvek chrám zapálil, môže byť stále tu. Marinovi sa to veľmi hodí, možno to urobil sám. Alebo si na to niekoho najal. Čo by som s tým mohla urobiť? Musím si premyslieť. Sestre to povedať nemôžem, neverila by mi. Alebo by ma udala. Už len to mi chýba ku šťastiu, ďalší trest!*

Súrne hľadala spojenca. Niekoho, kto by jej rozumel a dokázal odpovedať na otázky. Veľa z tých, ktorí jej rozumeli, sa pripravovali na boj. Skúšali ostrie mečov a vyberali si šípy. Nezdala sa jej rýchlosť, s akou dorazili zbrane. Ani to, že je z čoho vyberať. *Prečo je tu toľko zbraní? Musel to plánovať. Oveľa viac mečov ako vojakov a veľmi veľa ďalších zbraní. Čo to má znamenať? Určite niečo nepríjemné. Možno má v pláne povolať ľudí z ďalších oblastí. Alebo dať zbrane aj tým, ktorí s nimi nevedia narábať.*

2. Kapitola - Výnimka v svete plnom pravidiel

Po prejave sa dali všetci do pochodu. Chrám, v ktorom sa bežne obyvatelia celého okolia zhromažďovali na veľkých modlitbách, sa začal naplňať naverbovanými vojakmi. Mladí i starí bubnovali búchaním mečov o štíty a zaraďovali sa do oddielov. Marinus, ktorý mal ako najvyšší zástupca náboženstva zasväteného vode absolútnu moc, sa išiel pripraviť do svojich komnát. Nebol bojovníkom, no väčšina si ho vážila za jeho múdrosť získanú štúdiom Vodných kníh. Voda bola vzácna a bez nej život umieral. Kuriózne čím väčšie bolo sucho, tým sa jeho moc zväčšovala. Marinus bol okrem iného najvyšším veštcom, staral sa o rozdeľovanie vody a rozhodoval o živote alebo smrti ako najvyšší sudca. Špecialitou bolo tiež udržiavanie rôznych tradícií, ktorých úpravou si udržiaval moc. Napriek tomu, že mal veľké právomoci a splňal všetko, čo pre túto pozíciu bolo požadované podľa náboženských zásad, bol často krutý a náladový. O jeho minulosti nikto veľa nevedel a málokomu sa chcelo niečo o jeho skutočnej minulosti zistiť. Prezliekal si šaty, keď sa k nemu priblížila zvláštna postava. Muž v žltom, očividne niekto, komu sa platí za práce pre nečestných ľudí. Niekoľko takých sa pohybuje po púšti. Banda silných bláznov, ktorých bežné obchody nebavili. Zločinci i jednoduchý dobrodruhovia, ktorí nestáli o pozornosť všetkých okolo. Položil Marinovi ruku na rameno. Gesto, ktoré by si k nemu dovolil len naozaj málokto.

„Snáď nevádi tých pár sošiek a sprostostí. To vieš, v týchto časoch sa také vecičky hodia. Ja som si toho veľa nenabral, no chlapani to brali trochu vážnejšie. To vieš, aby to bolo viac uveriteľné. Kto by už len tak prišiel, podpálil závesy a sem tam nejaké to drievko a cennosti nechal tak? Prácička hotová, teraz by si mohol tú druhú polku... čo ty na to?“ Muž čakal na odpoveď, sprevádzanú majestátnym výrazom veľkého vládcu.

„Druhú polovicu, hovoríš? No pozri sa na to takto, sľúbil som ti päťdesiat zlatiek a ty a tvoja banda ste pokradli za štyri stovky. Nemal by si ty dať niečo mne? Zarobil si si poriadne. Kde berieš tú drzosť ukazovať sa predomnou?“

„Môžem sa ukázať za tebou s dýkou v ruke, ale rád sa dohodnem aj takto.“

„Tieto reči na mňa neplatia. Vrátiš všetko, alebo pre mňa urobíš niečo úplne zadarmo.“

„Prinútiš ma k tomu?“

„Strážte!“ Marinus zvolal strážcov a už šesťica zbraní mierila na nevítaného návštevníka. Ďalší sa rýchlo pridávali.

„Len pomaly, pokojne.“

„Čo takto urobiť pre mňa takú maličkosť. Počúvaj dobre, chcem, aby si sa čo najskôr vydal na východ do tretej dediny. Hlásili tam nejaké nepokoje. Buď taký dobrý a vypál' ich. Vyjadrujú sa proti môjmu učeniu a za to budú pykať!“ Skôr, ako sa mohla zahalená postava vyjadriť, Marinus opustil miestnosť a zabuchol za sebou dvere. Bol si istý, že pre neho ten malý zloděj urobí poriadky v tej dedine. Nasadol na svoj pohyblivý trón, ktorý v zápätí podvihli šiesti muži z najnižšej kasty a nechal sa nimi viesť na sever, spolu s armádou.

Zatiaľ, čo sa armáda pohla severným smerom pomstiť vypálenie chrámu, spustila sa ďalšia vlna diskusii o tom, kto je za to vlastne zodpovedný. Vzduchom poletovali rôzne mená a zaručené svedectvá a Larynia so svojou mladšou sestrou sa k tomu nemohli vyjadriť. Právo diskutovať mali zo žien len matky. Vypočuli si niekoľko teórií, pričom každá začala i skončila rečami o rôznych diabloch, hriešnikoch a tak podobne. Podozrenie padlo aj na Ramaela, ktorého mala Larynia rada a údajne aj on ju. Podozrenie na neho padlo vždy, už to tak bolo zakorenené. Obeť osudu, človek, ktorý nikomu nechcel nič zlé, je ten najhorší. Skutoční zloduchovia, bez ktorých by bol svet krajším miestom, majú voľné ruky pre každú špinavosť. Proti tomuto žiadne nariadenia nie sú. Larynia bola z toho zmätená, no Lussia považovala veľa vecí za podvody už dávno. Vždy bola podozrievavá a inteligentná.

„Ľudia na sever od chrámu, tam, kde končí púšť a začínajú vysoké hory, vraj vodu neuznávajú, no aj tak ju pijú. Je to zvláštne. Znovu obviňujú Ramaela, ako keby to bol zločinec a to tie, čo ho vôbec nepoznajú. Prečo by to robil?“ Tieto a ďalšie otázky sa pýtala mladšej sestry, ktorá bola celkom unavená z cesty do chrámu a ledva chodila. Slnko bolo neznesiteľné a zanedlho ich rozhovor skončil neschopnosťou Lussie odpovedať aj na tie najjednoduchšie otázky. Pohľad na ňu bol vždy plný lásky i sklamaní.

„Zaslúžiš si rovnaký život, aký mám ja? Vždy byť terčom posmechu a tá najslabšia v akejkoľvek skupine?“ Larynia sa pýtala nahlas, no sama seba. Nečakala odpoveď a ani ju nedostala. Zacítila však akýsi cudzí dych. Nieкто neznámy sa jej prihovril. Áno, jej. Väčšinou ju každý ignoruje, alebo sa na nej smejú. Aj keď je v najvyššej kaste. Už podľa oslovenia bolo jasné, že z najvyššej kasty nepochádza. Nenarodil sa v blízkosti chrámu zasvätenému vode. Cítila tiež, že sa na rozdiel od nej denne neumýva. Mohla ho poslať preč, mala na to právo, no neurobila to. Rozmýšľala nad tým, no nevedela sa rýchlo rozhodnúť.

„Ak chceš pre ňu i pre seba iný život, tak to viem zariadiť. Za päťdesiat zlatiek Vás zoberiem ďaleko odtiaľto. Čo povieš?“ Lussia zbystrila pozornosť a pozrela sa na toho cudzinca. Mal na sebe zvláštny odev, veľmi odlišný od toho, čo nosili ostatní. Vyzeral, ako keby sa poriadne vyváľal v piesku. Ruky a tvár mal pokryté najrôznejšími jazvami. Stál pevne, aj keď pri chôdzi bolo vidno malé krívanie. Dľaňami si chránil hlavu pred slnkom. Mladý, v očiach prísny a nekompromisný. Nepovedal veľa, no to, čo povedal, malo na mladšiu Lussiu silný účinok. Chcela odísť, tak veľmi chcela. Nenávidela to tu, nemala tu priateľov. Svet tu pre ňu nekončil, iba začínal. Túžila cestovať, spoznávať svet a meniť ho k lepšiemu. Všetko chcela dosiahnuť, ale najskôr sa musela odtiaľto dostať.

Na Laryniu to až taký veľký vplyv nemalo. Už počula o takýchto ľuďoch. Vraj sú hlboko z púšte, voda pre nich nič neznamená a správajú sa hrozne ku každému. *Marinus sa o nich často zmienil. Kvôli peniazom urobia čokoľvek a tento hneď ponúka niečo za päťdesiat zlatiek. Nie je to veľa, dá sa za to kúpiť dvoje šiat, no či je to ten pravý na nejaké cesty do neznáma, tak to vôbec neviem. Na druhú stranu, čo všetko môžem stratiť? Je to priveľké riziko.* V tom ten záhadný človek spomenul Ramaela, ako keby ho poznal.

„Poznáš Ramaela? Ako vlastne vyzerá?“ Spýtala sa Larynia. Dobre ho poznala, však ho mala rada. Chcela vedieť, ako vyzerá teraz. Už sa dávno nevideli a tiež si chcela byť istá, že ho naozaj pozná. Odpoveďou bola prekvapená, všetko bolo správne. „Sedí na neho tvoj opis, no akú môžem mať záruku, že ma k nemu naozaj dostaneš?“

„Ale no tak, Laja, ako keby som ťa nepoznal. Poznám tvojich rodičov i Lussiu, ktorá na mňa pekne hádže očká, aj keď sa jej vôbec nepáčim.“ Obidvom dievčatám padli sánky. Nejaký neznámy človek sa prihovorí, ponúkne cestu kdesi ďaleko a ešte o nich všetko vie. Aby toho nebolo málo, tak ukázal na rany, ktorými bola Lussia priamo obsypaná a povedal, že sú z pádu v rieke. Dievčatá si nad tým lámali hlavu nad tým, odkiaľ to všetko vie.

Ponuku rázne odmietla staršia Larynia. Len tak odísť od všetkého, to nie je pre ňu. Cestovať niekde so sestrou, ktorú má podľa všetkých písaných i nepísaných pravidiel na starosti, rozhodne nie je dobrý nápad. Lussia od nej nechcela odísť preč, bola na ňu veľmi naviazaná. Chápala, že ak sa o ňu môže niekto postarať, tak je to jedine ona. Vedela sa jej zastáť a pomôcť jej, keď jej bolo najhoršie. Bola jej strážnym anjelom, aj keď nebola dokonalá a mala len dve ruky. Larynia bola pre ňu zobrazením súčasnosti, ale aj budúcnosti. Vedela, že raz bude ako ona, alebo sa bude na ňu

aspoň viac podobať. Tešilo ju to, ale zároveň desilo. Chcela byť väčšia, najlepšie dospelá a samostatná, pripravená na celý život. Túžila byť taká, ako jej aktuálny vzor nie je a asi nikdy nebude. Snažila sa dosiahnuť niečo viac. Vyhnúť sa priemeru a ukázať svetu, že sa ho nebojí.

Ďalšie ráno začalo podobne. Otvoriť oči, zísť k rieke a znovu sa pasovať s riečnym prúdom. Tradičné, bez zmien, ktoré patria k životu. Aj s neoblúbeným horúcim pieskom a ešte horším slnkom, ktoré dnes páliło naozaj nepríjemne. Výsmech zo slabších sa stával pravidlom, keď všetci zaradom naplňali svoje vedrá. Lussia sa ledva hýbala, úplne unavená z predchádzajúcich pochodov. Keď jej sestra pomohla so zdvihnutím vedier na ramená, pustila sa do plaču. Nechcela a ani nemohla znovu vláčiť ťažké vedrá. Slnko jej spaľovalo pleť i akúkoľvek chuť dodržiavať to, čo už dávno nenávidela. Bola presvedčená o hlúposti celej ceremónie dávno predtým, ako sa jej dostali vedrá do rúk. Doma ostať nemohla a skupina sa už pohla bez nej a bez Larynie, ktorá s ňou ostala. Staršia Larynia vládala a mohla pokračovať, ale ostala na mieste. Skúsila zobrať svoj i sestrin náklad na svoje plecia, no po niekoľkých krokoch bolo jasné, že je to priveľa. Bolo potrebné iné riešenie, ale aké? Objavil sa muž v žltom. Len tak, nikým nepozvaný a celkom sám.

„Čo tu... robíte?“ Pýtala sa mladšia Lussia. Zároveň sa pozrela na palicu a dve vedrá, ako keby ich už nikdy v živote nechcela vidieť. Stali sa symbolom otrockého zaobchádzania a rozdielnosti aj v najvyššej kaste.

„Som tu kvôli ponuke. Nechcete do sveta? Svet nie je len jedna rieka, kopa kameňa a nosenie vody... Vraj obradné. Dobrá hlúposť, to Vám poviem. Hodila by sa Vám iná robota ako hrať sa na svalovcov a nosiť vodu z miesta na miesto.“

„Aká iná robota? Sme v najvyššej vrstve a toto je svätá práca.“ Pripomenula mu Larynia, ktorá si ctila väčšinu toho, čo bolo vo Vodných knihách.

„Jasné, samozrejme,“ povedal pochybovačne nevitáný návštevník, „svätá práca. Drieť ako otroci. Vodu môže nosiť hocikto. Na severe nosia vodu len najchudobnejší, na východe zase nikto, lebo tam je všade dosť vody pre každého. V tých krajoch by ste mohli pestovať kvety alebo niečo také, čo by sa Vám oveľa viac páčilo. Zvlášť tebe,“ pozrel na mladšiu Lussiu, „lebo už teraz si slabá na túto prácu. A myslíš, že tak rýchlo zosilnieš? Ja mám sily dosť, no ja vodu nikdy nosiť nebudem!“ Ukázal svalnaté ruky a bolo na ňom vidno, že už skúsil asi všetko, čo sa len skúsiť dalo. Larynia zachovala rozvahu a nedala sa len tak zmiať. Napadlo ju, že by mohla jeho skúsenosti využiť.

„Mohol by si nám pomôcť? Voda je ťažká, sestra nevládze a ja dvojnásobok neunesiem. Kto ste?“

„Dobrá otázka, že kto som. Som človek, ako každý iný, len na tie Vaše náboženstvá neverím a je mi totálne jedno, či si v trojke alebo v jednotke. Každá kasta má normálnych ľudí aj úplných bláznov a ja som bláznom. Ak chcete dostať vodu do chrámu, prečo si ten náklad niekde nenaložíte? To nemáte žiadny vozík alebo sane? Máte tu piesok všade okolo, tak by to išlo oveľa ľahšie ako na ramenách.“

„Na vozíku? Ale to by bol podvod,“ pripomenula Larynia, „a navyše by sa nám vysmiali.“

„A nesmejú sa Vám každý deň? Ak navyše donesiete viac vody ako oni, tak sa môžete vysmiať vy im. Je to podvod? Ak môžete pracovať lepšie, s menšou námahou, prečo to nerobíte? Ak je to proti Vášmu náboženstvu, tak to je už chyba niekde inde!“ Vážny výraz sa zmenil na prešibaný. Nechal ich na mieste aj so všetkými otázkami a pripomienkami. Dievčatá chceli niečo povedať k tej poslednej vete. Larynia s ním vôbec nesúhlasila a Lussia prvýkrát narazila na niekoho, kto jej rozumie. Išiel si svojou cestou. Larynia by za ním aj vybehla a dohnala by ho, no nechcela opustiť sestru. Lussia sa nechcela ani pohnúť. Klobúčik na hlavičke a hlavička v dlaniach. Možno sa len tak tvárila a nechcela ísť s vodou, no to by znamenalo ďalšie porušenie tradícií. Nemohla sa len tak vyhovoriť, že jej bolo zle, to nešlo. Čo mala robiť?

„Je to príťažké a vôbec sa ti to nechce vláčiť, však?“ Spýtala sa opatrne mladšej sestry.

„Čo ti mám na to povedať?“ poznamenala Lussia. Mohla by povedať čokoľvek a nemusela hovoriť vôbec nič, výsledok by bol rovnaký. Možností je niekedy veľa, no niekedy je správna iba jediná, alebo dokonca vôbec žiadna.

„Čo s tebou? Vieš, že ťa tu nemôžem len tak nechať. Si už dosť stará na to, aby si to zvládla, však si to aj včera dokázala. Viem, že je to ťažké a že ťa to neteší. Služba Vodným božstvám by dopadla veľmi zle, keby si to odmietla a ja s tebou. Vieš, čo by mi za to urobili?“

„No povedz čo, ja neviem a je mi to jedno. Nechaj ma tak.“

„Vieš veľmi dobre, že to nemôžem. Si moja sestra, mám za teba zodpovednosť a musím sa postarať, aby sa ti nič nestalo. Nieкто na teba musí dať pozor, aby si bola vedená k správnym zásadám a riadila si sa pravdou.“

„Nechod' na mňa s poučkami a nechaj ma na pokoji! Sama si to nos, keď si myslíš, že si taká skvelá!“

„Nie som skvelá, no som dobre vychovaná a viem sa ovládať!“

„Iste, to vidím. Dnes si tie vedrá na ramená nevezmem.“

Bolo vidno, že Lussia je unavená a ani trochu sa jej nechce. Larynia, ako jej zverená opatrovateľka, prichádza o nervy. Všimol si to každý, koho stále stúpajúce slnko nezahnalo do príbytkov. Rozhovor pokračoval, za prizerania čoraz väčšieho zástupu ľudí. Tí neboli zvyknutí na takéto reči a ani na to, že ešte stále ostávajú pri rieke nosiči, ktorí majú službu. Neodišli, len sa hádali, dohadovali alebo čo to vlastne bolo. Prosby sa miesili s hrozbami a jediným víťazom bola narastajúca horúčava. Larynia bola zvyknutá na to, že jej bude niekto odvrávať. Ak by bola medzi všetkými v najvyššej vrstve niektorá osoba úplne najnižšie, bola by to práve ona. Narodením získala výhody, no nie silu brániť seba a ostatných. Nikdy sa nesprávala namyslene, ale ani ako skúsená vo výchove. Lussiu mala rada, ale nedokázala jej byť skutočným vzorom. Ako by mala zvládať seba samú. Všimla si, že bola presne rovnaká v jej veku a ten vek nebol preč až tak dávno. Napriek tomu, že s ňou Lussia nesúhlasila v množstve vecí, mala ju radšej ako samu seba.

Lussia bola podobná, no celkom iná zároveň. Vlasy mala svetlejšie, pripomínajúce medz zmiešanú so zeminou, v ktorej sa pestovali kvety. Nízka, chudá a bez sily v rukách. Silu však mala vnútornú. Odolnosť voči tomu, čo sama nazývala nanútená dobrota. Nikdy nechcela zapadať medzi ostatných. Sama, vždy sama, pretože v jej veku bolo len málo dievčat. Ani jedno nebolo jej kamarátkou, nemala si s nimi čo povedať. Mala chuť vystúpiť na to najvyššie pódium, zakričať čo by jej hlas stačil a vládnuť, tak ako Marinus. Netúžila po krátkych priateľstvách a nemala chuť byť ovládanou. Nech urobila čokoľvek, nikdy nedostala bitku ako prvá. Podľa písaných pravidiel bili jej sestru, pred jej očami. Až keď to nepomáhalo, uštedrili rany aj jej. Najvyššia vrstva, tí, ktorí majú byť múdri a spravodliví. Najbližšie pri chráme, najviac vzdelaní. Napriek tomu len málokto vedel čítať, otvorené myšlienky boli odmeňované bičom a v najvyššej kaste boli ľudia, ktorí znamenali veľa, hneď vedľa tých, ktorí neznamovali takmer nič.

Veľmi netradičnú myšlienku čosi prihralo Larynii do hlavy. *Čo ak... čo ak by bolo všetko iné. Keby som, nemusela robiť to, čo nechcem. Ideálne dvakrát – ak je Lussia rovnaká ako ja, alebo aspoň väčšinou rovnaká. Ako by som ju mohla presvedčiť, aby... k čomu vlastne presvedčať, keď sama neviem, čo chcem? To by som nepresvedčila ani sama seba a nie to ešte ju. Len tak ďalej a pukne mi z toho hlava, zamyslela sa mladá slečna nad aktuálnym problémom, ktorého riešenia môžu výrazne zmeniť budúcnosť. Seba, alebo rovno všetkých naokolo.*

„Asi by sme mohli skúsiť nejako si tú prácu uľahčiť, čo povieš?“ Spýtala sa Lussia a čakala na odpoveď. Neuveriteľné čakanie, keď jediný okamih trvá večnosť. Nedočkavý pohľad na staršiu ses-

tru, ktorá zaklipkala očami a zareagovala na zmenu v správaní. Ako keby sa práve zobudila zo sna a načerpala novú energiu, alebo ako keby celú tú únavu hrala.

„Mohli by sme si požičať ten vozík na seno, aj tak sa teraz nepoužíva. Opravíme ho a môžeme tam vedrá naložiť, čo ty na to?“

„A dáme tam viac vedier a všetkým ukážeme, že na to máme a že nám to páli v hlavách! Trochu sena čo tu máme použijeme na to, aby do seba tie vedrá nenarážali a nerozbili sa.“

„Ako môžeš tak rýchlo niečo vymyslieť?“

„Už som raz taká. Pustíme sa do toho!“ Zvolala radostne Lussia. Milovala, keď sa môže sklbiť niečo príjemné s užitočným. Zvlášť, ak sa nebude musieť nosiť voda na ramenách.

Netrvalo dlho a starý vozík bol pri rieke. Pamätal si síce veľa, ale vyzeral stabilne. Nebol nerozbitný, ale dievčatá mali úplnú istotu, že cestu bez problémov vydrží. Nabrali vedrá pri rieke vo veľkom prúde. Larynia by možno bola už dosť silná na to, aby ju prúd neodvrhol, no zatiaľ to neskúšala. S pomocou svojej sestry však nabrala odvalu a taktiež množstvo vody, až po okraj. Monumentálne ho zdvihla nad hlavu, uprostred rieky. Bol to pre ňu úžasný pocit, ako keby preplávala oceán, alebo ako keby sa dotýkala tej tvrdej zamrzutej vody, o ktorej každý počul, ale videl ju len málokto. Vraj je ako oheň, no len na chvíľu. Dá sa na ňu pozerat' ako na zrkadlo. Keď sa zahreje, tak je tak príjemne chladná, že smäd nemá šancu. Sú to ale len poverby. Kto vie, či niečo také existuje? Možno to zistí sama. Vychutnávala si ten moment, keď nateraz stála tam, kde nikdy pevne nestála a vôbec necítila váhu naplneného vedra nad hlavou. Podávali si ďalšie vedrá, plnili ich a ukladali do vozíka, jedno vedľa druhého. Postupne vložili šesť veľkých vedier a pridali trochu sena medzi ne, aby sa im nič nestalo. Nápad mladšej sestry. Postavili sa vedľa seba a začali ho tlačiť. Bolo to niečo iné, originálne. Larynia bola veľmi spokojná a to hlavne pri pohľade na Lussiu, ktorá mala zrazu energie za piatich.

„Nemáš aj ty ten pocit?“ Spýtala sa mladšia Lussia.

„Aký pocit?“

„Robíme dobrú vec. Rozumnú, užitočnú, no určite pre niekoho nesprávnu. Príde niekto, kto nám urobí problém, pretože sme vymysleli, ako konať inak.“

„Neviem, či robíme úplne správnu vec, ale máš pravdu, trest nás asi neminie.“

„Toto je jeden z dôvodov, prečo neverím v tie hlúposti. Je to presne proti tomu, čo cítim. Chcem niečo dosiahnuť a tak robím niečo, čo iní nerobia. Snažím sa viac ako ostatní. Mala by som to tlačiť sama.“

„Prečo sama? Bude to ťažké pre jednu.“

„Vlastne máš pravdu. Nech sa teraz udeje čokoľvek, tebe ublížia. Pre to, že si mi pomáhala, alebo preto, že si ma nezastavila. Obidva hriechy sú podľa tej tvojej viery rovnaké. Alebo nie? Neučila som sa to naspamäť. Ty ma máš na starosti, teba poriadne vyšibú, nech urobíš čokoľvek. Taktiež nech urobím ja čokoľvek.“

„Verím, že nie. Slúžime Vodnému náboženstvu.“

„Slúžime? Byť sluhom len tak z princípu, keď môžeš byť niečo viac?“

„Nezačínaj znova, prosím ťa.“

„Prečo nie? Všetci budú navždy sluhami, kým sa proti tomu niekto nepostaví.“

Obidve slečny ďalej tlačili vozík, až sa dostali ku chrámu. Bolo neskoro, v porovnaní s inými dňami. Už z diaľky bolo vidno tiene chrámových stĺpov, ktoré mali inú dĺžku ako obvykle. Nosiči sa veľmi nevlúdne pozerali na dvojicu mladých žien, ktoré tlačia starý vozík na seno k veľkému chrámu. Nechápané pohľady, úsmevy i veľký smiech tých, ktorí vedrá s vodou už dávno doniesli, alebo na vedrá od tých dvoch slečien čakali. Nebolo ich veľa, však väčšina bola zoradená v oddieloch a putovala na sever. Tá hŕstka, ktorá sa v blízkosti chrámu nachádzala, však bola neznositelná. Vozík sa približoval, až mohol každý uvidieť, čo je jeho obsahom. Trocha sena a voda. Chladná voda nie v štyroch, ale v šiestich vedrách.

„No výborne, ste sa vynasli,“ povedal jeden starší pán, známy svojou veselou a dobrosrdečnou povahou.

„Čo si to dovoľujete?! To je proti všetkým zásadám! Myslíš, že nám by niečo také nenapadlo? Zľahčujete si robotu, lebo ste totálne neschopné slabošky bez viery!“ Takýto názor povedal jeden zo skupiny a väčšina ostatných súhlasne prikyvovala. Výstražne mávali prázdnyimi vedrami, z ktorých slnko odsalo aj poslednú kvapku. Znovu a znovu sa nachádzali ďalšie výčitky. Larynia sa snažila argumentovať, no nemalo to cenu. Bolo ich viac a keby sa aj do zachrípnutia namáhala, nezmenila by vôbec nič. Iba by ešte viac vyprovokovala všetkých okolo. Zamýšľala sa nad tým a za krátky okamih jej prebehlo hlavou množstvo myšlienok. Zdalo sa jej, že niekto zrátal všetky dobré i zlé skutky a ako keby si ten niekto nevedel poradiť. Je tá mladá žena dobrá, alebo zlá? Možno svedomie, možno nejaký neznámy hlas a možno jej len začalo šibať z toho všetkého. Lusia mala dľaňami zakrytú tvár a plakala. Slzy jej prechádzali medzi prstami, ako prechádza voda cez hrádzu, o ktorú sa nikto dlho nestará. Chcela sa pozrieť na tie tváre ľudí, ktoré začala

nenávidieť, no nedokázala sa k tomu prinútiť. Nevidela, nevnímala očami, no vedela, že sa na ňu a na jej sestru každý pozerá. Nie ako na ľudí, ale ako na prízraky.

Smiech sa zastavil, aj akýkoľvek iný zvuk. Jeden zvláštny zvuk a odrazu ticho. Lussia od prekvapenia odtiahla dlane a zaslzenými očami sa pozrela okolo seba. Zbadala svoju staršiu sestru na zemi.

„Je mŕtva!“ Skríkla uplakaná dievčina hneď sa pred ňou sklonila. Čo sa stalo? Kto jej čo urobil? Boli to oni? Pozrela sa na nich pohľadom plným nekonečnej nenávisti, ako keby sa na všetkých chcela vrhnúť s mečom v ruke. Bol na ňu strašný pohľad. Bojovala v nej nenávisť s láskou, túžba pozabíjať ich všetkých s túžbou zachrániť ju. Len keby vedela ako.

Najbližší človek do nej unudene kopol a sucho oznámil, že žije. Lussia si všimla, že sa na ňu ani nepozrel. Celá skupinka sa pobrala preč, ako keby mali zrazu niečo na práci. Zošuchnutie na zem, bez jediného slova, bolo pre nich niečo obyčajné, nevenovali tomu veľkú pozornosť. Jeden však ostal a pozeral sa na dievča na zemi úplne inak. Nepozeral sa na handru, ale na človeka. Z najvyššej kasty boli síce všetci, no len málokto sa správal lepšie ako zločinec. Podišiel bližšie a chcel sa jej dotknúť ramena, no Lussia mu po blížiacej sa ruke udrela celou silou. Garnys nemal inú možnosť, len jej vysvetliť, že jej nechce zle a že pozná knihy o živote, aj tie, ktoré fanatickí uctievači vody neuznávajú a ničia. Nechala ho, no začala plakať. Slzy sa jej rinuli po líkach a snažila sa upokojiť. Zvlášť keď ju o to taktne požiadal. Zistil, že nie je mŕtva ani nijak zranená, len jednoducho odpadla. Horúčava, hádka, napätie, to sa môže stať každému. Požiadal Lussiu, aby mu pomohla zaniest' ju do tieňa a potom aby doniesla vodu. Bez jediného okamihu rozmýšľania jej chytila nohy a spolu ju odniesli do malej miestnosti pri bráne chrámu, bývalej strážnice. Len čo bola na zemi, utekala k vozíku, chytila z celej sily najbližšie vedro a trhla ním tak, že vyletelo do vzduchu. Okamžite bola celá mokrá, rovnako ako aj zem vedľa nej. Vyliata voda si začala hľadať svoje cestičky. Bola prekvapená a cítila, že jej neostal suchý ani jeden vlas na hlave. Rýchlo siahla po druhom vedre a opatrne ho vzala do rúk. Kráčaním ho doniesla k sestre. Verila, že Larynia bude v poriadku. Vodu si vážila a úprimne verila, že pomôže. Lussia robila vždy veľké rozdiely medzi vodou, potrebnou tekutinou, a náboženstvom. To bolo podľa nej hlúpe a neprispievalo k ničomu. Pozrela na starčeka. Odrazu ho spoznala a vedela, kým je. Taký ten miestny dobráčisko, ktorý si z príkazov, zákazov, jemných či brutálnych postrčení nerobí ťažkú hlavu. Nemal dôvod klamať, veď čo by mu to prinieslo? Položila vedro hneď vedľa sestry a tu si všimla, ako Garnys do nej na-

močil vreckovku a začal jej utierať čelo. Okamžite vytiahla aj svoju vreckovku a po namočení jej začala zmývať pot z rúk. Netrvalo dlho a Larynia otvorila oči. Hodila veľmi neprítomný pohľad na sestru i na starého Garnysa. Skúsila ihneď vstať, ale nenašla v sebe potrebnú silu.

„Čo sa stalo?“ Spýtala sa mladšej sestry, ktorá bola úplne vysmiata a od radosti takmer vyskakovala.

„Len si odpadla, nič sa ti nestalo. Tak sme ťa tu zobrali“, odpovedala Lussia a dala jej napíť. Všimla si tiež, že Garnys niekde odchádza a tak tam ostali samé. Mali už pokoj, keďže voda bola zanešená.

„Dobre, že je Marinus s vojakmi preč, ten by do nás poriadne nakričal. Určite aj nakričí. Mali by sme urobiť niečo s vozíkom. Chce sa ti ísť zajtra s vedrami na tyči?“

„Ani omylom, oddnes už vždy len na vozíku, nech si hovorí kto chce, čo chce,“ poznamenala Lussia. Už nikdy nechcela chodiť s vedrami. Iste, dá sa to zvládnuť, ale absolútne sa jej to nechce. Ani sa nad tým zamyslieť. Netrápilo ju porušovanie tradícií a v svojom vnútri sa z toho veľmi radovala.

3. Kapitola - Uväznené

Slnko páľilo na hlavu Larynie čoraz menej. Blížil sa večer. Vedela, že ju čaká určite niečo nemilé. Lussia v dobrej nálade, no jej sestra sa veľmi netešila. Začínajúc poriadnou dávkou poznámok o tom, že si neváži vôbec nikoho a stále sa správa ako rozmazané decko a končiac... Ani si to nechcela predstaviť. Strach bolo na nej vidno už z veľkej vzdialenosti, ako keby to mala napísané na čele. Alebo ako keby niesla obrovskú vlajku, na ktorej by bola jej utrápená hlavička. Zbytočne sa ju snažila Lussia nejako rozveseliť, nepomáhalo to.

„No tak, usmej sa trochu, veď vyzeráš ako plačúca socha. Si bledá tváriš sa, ako by ti všetky vedrá padli na nohu. Aspoň jedno aj na hlavu!“

„Neuvedomuješ si, čo s nami bude? Keby tu bol Marinus, tak máme velikánsky problém. Kto vie, ako dlho bude na severe? Vlastne je jedno ako dlho bude, pretože na toto sa nezabúda. Príde a všetko nám spočíta.“

„Ako veľký vodca by nemal byť náhodou spravodlivý? Podľa mňa by tak dôležitý človek mal ísť príkladom. Išiel niekedy príkladom? Za môjho života nie.“

„Lussia, takto by si nemala hovoriť ani predo mnou. Si drzá, poriadne drzá. Musíš sa naučiť byť ticho a správať sa tak, ako sa patrí. Uvedom si, kto si.“

„Človek s otvorenými očami? Nevie sa správať ako...“

„Prestaň!“

Larynia so sestrou boli na terase pokrytej žltými listami. Pohľad na jazero pri chráme vody bol krásny, plný života a smútku zároveň. Toto miesto prebúdza emócie v ľuďoch už po celé generácie. Je to taktiež miesto, kde sa súdia ľudia a zvažujú sa ich hriechy. Oblúbené miesto pre zaľúbené páry a cestovateľov. Už celé generácie prichádzajú pred dlhými cestami cez púšť zapozerať sa na okolie z tejto vyvýšenej terasy. Z neznámeho tmavého dreva sú vytvorené a vyzdobené trojrohé lavičky, určené pre dvoch. Každá chvíľa je tak trochu iná. V dvojici pekné posedenie, no zároveň trest. Ten, kto urazí v súkromí najvyššieho vykladača Vodných kníh, býva na tri dni pri viazaný k lavičke tak, aby sa mohol pozeráť len na jazero. Táto forma trýznenia je veľmi stará a dnes sa už takmer nepoužíva. Nie je to preto, že by menej ľudí urážalo hlavného vykladača, alebo že by bolo málo lavičiek. Predanie do otroctva či vyhodenie z kasty sú viac v móde, alebo inak povedané, viac obľúbené najvyššou osobnosťou Vodného náboženstva. Marinus bol vždy zvláštny a riadil sa heslom, že na každý zločin existuje trest.

Z terasy bol pekný pohľad aj na chrám. Iný, ako od hlavnej brány alebo od cesty, ktorú prekonávali nosiči. Chrámu dominovala centrálna budova, ktorá žiarila farbami. Bohatstvo, to bolo asi najčastejšie slovo, ktoré napadlo cestovateľov z diaľky i tých, ktorí pracovali rukami. Kontrast pozláteného muriva, odrážajúceho večerné svetlo a často rozbitých misiek na vodu, ktoré boli jedným majetkom najnižšej kasty. Tri kást bolo spolu v blízkosti chrámu. Neslobodní, slobodní a vyvolení. Každý sa chcel dostať vyššie, no to nebolo vôbec jednoduché. Jedine Marinus mal právo meniť osud ľudí, po jednom i hromadne. Sám bol nad všetkými a ktokoľvek z najvyššej kasty sa mu nemohol rovnať. Larynia a Lussia boli z najvyššej a pozerali sa na chrám. Poškodený, začmudený, no veľkolepý. Chrám pozostával z viac častí, bol naozaj obrovský a centrálna budova sa ako špirála točila do výšok. Málo kto vedel, čo je v najvyšších častiach. Pre Laryniu to bol symbol viery a moci, pre Lussiu utrpenia. Uvedomovala si, koľko ľudí muselo zomrieť pri stavbe a koľko ich bolo zmrzačených. Nepáčil sa jej takýto luxus a radšej by silu ľudí použila inak.

Veľkú časť chrámu zaberala tmavá budova s obroskými oknami. Rozdelená na dve časti. Prvej sa hovorilo Nádej, druhej Beznádej. Ošetrovatelňa pre ľudí. Nádej pre tých, ktorí boli v prvých dvoch kastách. Druhá časť bola pre otrokov. Iné vybavenie, žiadne lieky a jediný človek, ktorý sa vedel o zdravie postarať. Larynia by rada pomáhala práve tu, ale nesmela. Správne rozhodnutie podľa Marina a jeho nariadení, zvláštne pre Laryniu a hlúpe pre Lussiu. Z terasy bolo vidno pravidelný jav, keď bola Nádej takmer prázdna do časti budovy s menom Beznádej sa už ďalší nezmetili.

„Neboj sa, nebudeš tu priviazaná, veď si nikomu neublížila. Doniesla si akurát viac vody a menšou námahou. Podľa mňa nie si zlá a ak má Marinus dobré srdce, tak ti nič neurobí,“ vysvetľovala Lussia svoj názor na trest. „Ak teda bude nejaký trest. Možno budú teraz môcť všetci nosiť vodu na vozíkoch, alebo sa urobí jeden veľký voz a budeme ho ťahať všetci. Aj keď Marinus a dobré srdce, to je dobrá hlúposť. Nechápem ako to zo mňa vyletelo.“

„Si ešte naivná. To je úplne nereálne,“ smutne poznamenala Larynia.

„Keby sa tak vytrhala aspoň polovica z tých Vodných kníh, tak by sa to dalo a nemuseli by sme pracovať tak ťažko a riadiť sa toľkými pravidlami. Zajtra sa pozrieme na knihy a všetko z nich vytrháme,“ povedala Lussia s čertovským výrazom tváre a so smiechom. Navrhnúť bláznivé riešenie, to bolo jej, v tom bola najlepšia.

„Si úplne bláznivá!“

„A niečo nové mi nepovieš? Napríklad to, či urobíme návštevu ráno alebo večer? Mohli by sme urobiť z Vodných kníh ohnivú vatru, to by bola krásna symbolika!“

„Ako sa opovažuješ!“

„Rozmýšľať? Neviem, baví ma to!“

Staršia zo sestier sa pozerala na svet zhrozenými očami, ktoré by sa zavrieť nepodarilo ani desiatim chlapom. *Úplne sa zbláznila! Nie je zdravá, ako jej to len mohlo napadnúť! Za toto pôjde tridsať laktov pod vodu a už sa nezobudí. Mňa priviažu k nej, pretože ju mám na starosti. A mala by som ju asi poriadne vyfackovať, nech sa spamätá! Prinesie nám iba záhubu.* Myšlienky Larynie pokračovali stále ďalej, nedokázala sa sústrediť na nič iné. Neustále jej behali obrovskou rýchlosťou a o toľkých rôznych veciach. Pre ňu všetko so všetkým súvisí. *Z vlastnej sestry je zločinec, barbar! To všetko LEN KVÔLI MNE! Nedokázala som jej ísť príkladom tak, ako je to správne. A predsa som bola rovnaká. Prečo som len ja nemala staršiu sestru, ktorá by mi vysvetlila, čo je správne a čo nie.*

„Tak pôjdeme?“ Prerušila ju mladšia Lussia. Stále úsmev od ucha k uchu a veľké nadšenie pre akýsi podivný plán.

„Vieš vôbec čo by sa stalo, keby si všetky knihy zničila? Alebo keby ťa chytili ešte skôr, ako by si sa k nim dostala? Tu nejde o zábavu, ale o krk!“

„Pre pár knižiek plných nezmyslov? Nikomu poriadnemu na niečom takom nemôže záležať. Viem, čo by sa stalo. Neboli by tak veľké rozdiely medzi ľuďmi. Nieкто chudobný a nieкто bohatý. Nie na základe práce, ale preto, lebo si to tak praje Marinus. Neviem, čo všetko je v tých knihách. Nečítala som ich. Neviem čítať, kým úplne obyčajný ľudia z veľkej diaľky vedia. Sme ohlupovaní nezmyslami, ktoré si nemôžeme overiť. Si hlúpa, ak veríš, že...“

Líce Lussie sčervenelo. Tá facka sadla presne. Výchovná, so silou obra. V jej živote taktiež úplne prvá. Nechájala, čím si to zaslúžila. Neberie vážne žiadnu z pár kníh, ktoré sú tak vážne, až sa z nich sranda robiť podľa nej musí. Tak to cítila pred fackou i po nej. Aj kvôli tomu, že tú facku si bude pamätať asi až do konca života. Darmo pozerala na Laryniu, ako keby jej chcela z pier vyčítať jedinú odpoveď na jedinú otázku – prečo? Terasa už zažila úplne všetko, určite aj fackovanie a určite aj medzi sestrami, no často to rozhodne nebolo. Na obidve sestry sa pozeral muž so známou tvárou. Bol to on, znovu ten zvláštny človek s tými zvláštnymi názormi. Pozeral na ne tichým pohľadom, ktorý bol veľkým kontrastom k jeho hlasnému tleskaniu. Lussia sa na neho po-

zerala s úsmevom, vyzeral pre ňu tak vtipne. Len tak sa objaví niekto na zlatej terase, uvidí jednu sestru fackovať druhú a začne im tlieškať. Najskôr sa im pri chráme prihovorí, neskôr pri rieke a teraz ešte aj tu. Žltohnedé oblečenie mal dotrhané ešte viac ako minule, ako keby sa s niekým poriadne pobil.

„Budeš taký dobrý a prestaneš tlieškať?“ Spýtala sa Larynia. Už dlhšie vedela, že ten pútnik nemá veľmi dobré vychovanie. Vôbec sa jej to nepáčilo. Dotlieskal, no naďalej sa podozrivo usmieval.

„Tá facka bola dobrá, lebo bol na to dobrý dôvod,“ povedal záhadný muž.

„Dobrý dôvod?“

„Len tento kontinent mal aspoň 10 náboženstiev a či už sa uctieva oheň, voda, mŕtve jašterice alebo niekto, kto žil 50 generácií dozadu, stále je to rovnaké.“

„Ako to myslíš s tým dobrým dôvodom? Veď som jej povedala, že verí na nezmysly a zato ma sfarbila do červena,“ podotkla Lussia.

„Facka znamená, že niektorá z vás robí niečo veľmi nesprávne. Jednoduché, keď máte opačný názor, tak medzi Vami preletí blesk, ako keď cez búrku sú blesky po celej oblohe.“

„Blesky ale nesúvisia s nesúhlasom ale s vojnami. Duša každého neveriaceho je počas búrky zničená bleskom a nato sú blesky, aby trestali hriešnikov,“ zarecitovala Larynia z náboženských zásad, ktoré sa ako malé dievča muselo naučiť. Vysvetlenie všetkého, čo sa v prírode nachádza, sa učilo naspamäť a skúšalo. Bola to podmienka pre začiatok skutočného života v najvyššej kaste. Aj keď sa týchto skúšok často deti báli, len málokedy cez ne niekto neprešiel. Svojim citovaním vytvorila ďalšiu vlnu úsmevu a zároveň hlbokého nepochopenia.

To je fakt blbá? Veď to je neskutočná hlúposť všetky tie vysvetlenia, to naozaj nevidí? Lussia sa zamýšľala nad svojou sestrou tak, ako ešte nikdy predtým. Nevidí, že je to celé na hlavu postavené a to je staršia odo mňa – a ešte ma má aj na starosti. Možno by bolo lepšie bez nej. Alebo by ju možno mohol tento neznámy človek nejako presvedčiť, že žije v podivnom svete, kde vôbec nejde o vodu, ale o veľmi zvláštne pravidlá života. Ak je toto normálny život. Možno je a možno nie je. Snažila sa nejako odpútať pozornosť od vlastnej sestry a oslovila chlapíka v žltohnedom.

„Ako s tou cestou na východ? Stále ponúkaš tú cestu?“

„Sama nikam nepôjdeš a budeš sa pekne držať pri mne, aby sa ti nič nestalo,“ okamžite povedala Larynia. Nerozmýšľala ani najmenší okamih a priamo to z nej vyletelo.

„Nie si moja matka!“

„Ani ty nie si moja dcéra, no musím sa o teba postarať!“

„Jasné, musíš, lebo podľa teba nič nezvládnem! Poriadne sa mýliš sestrička!“

„Prečo mi to robíš? Nevidíš, čo sa z teba stáva?“

„A čo sa stalo z teba?“

Hádka dvoch sestier pokračovala. Bez prerušenia lietali argumenty na všetky strany. Kto má pravdu a kto nie a čo to je tá pravda? Larynia sa nechcela dať vyprovokovať a nechcela začať používať urážky, no použila ich. Normálne i úplne zbytočne hlúpe výrazy bolo počuť na celej terase a v blízkom okolí. Hádku neprerušil silnejúci vietor, zväčšujúci sa dav nezvaných poslucháčov ani opakované tleskanie. Dokonalé divadlo, všetky oči i uši napäté na každý nový okamih a za tú chvíľu spoznal tie sestry aj ten najhoršie počujúci až priveľmi dobre.

„Tá výchova ti vôbec nejde, lebo si už stará zakomplexovaná ježibaba!“ Zakončila Lussia diskusiu. Zaskočila tak úplne všetkých. Nová dávka tleskania a otvorených úst celého publika, ktoré sa medzi tým začalo počítat' na desiatky ľudí. Starí i mladí, muži i ženy zo všetkých kást, všetci otvárali oči i ústa a nevyšla z nich ani hláska. Samozrejme chcela Larynia pokračovať, no zároveň to chcela ukončiť. Vrelo to v nej, ako keby sa v momente rozdelila na presne rovnaké polovice. Obrovské množstvo za a proti jej vírilo hlavou, no mlčala. Navonok bolo vidno vnútorný súboj, ktorý sa v nej odohrával. *Som naozaj tak mizerná? Ved' ju mám rada, je moja sestra a vyrastali sme spolu. Poznám ju už od narodenia. Prečo mi toto robíš? Čo som jej urobila? Len za to, že... čo som jej vlastne urobila?* Tieto a ďalšie otázky jej prúdili každou bunkou tela. Po chvíli v nej jedna polovica nabrala odvalu a druhá ustúpila do ústrania.

„Prečo sa vlastne hádame,“ spýtala sa svojej mladšej sestry, ako keby si bola istá tým, že práve ona bude mať tú najsprávnejšiu odpoveď. „Je to ohľadne tej cesty na východ, však?“

„Prečo mi nedovolíš ísť? Tebe je tu dobre, no pre mňa to nie je ani náhodou. Som na to nosenie vody slabá a rešpektovať všetky tie pravidlá nedokážem. Nechcem a ani nebudem!“

„Nemusíš,“ bez vyzvania sa ozval chlap v dotrhaných handrách vo farbách púšte. „Väčšina ľudí na svete na to všetko kašle a žijú si svojim životom.“

„Vôbec nemajú chrámy a Vodné knihy a také veci?“ spýtala sa Lussia a priamo všetkými zmyslami túžila po rýchlej odpovedi.

„A načo by to ako bolo? Kto je smädný, ten sa napije. Kto viac míňa ako zarába, musí sa naučiť viac makať - alebo rozmýšľať.“

Noc bola dlhá. Množstvo hviezd zdobili celú oblohu. Samozrejme ich bolo menej ako zrníček piesku v púšti, no aj tak by sa nedali spočítať. Žiarili známe i neznáme hviezdy takou silou, že si to zasvätení začali vysvetľovať po svojom. Strážcovia rozprávali o tom, ako sa blíži koniec sveta, všetkých skosí strašný mor, zaútočia neveriaci... Pre Lussiu to bolo veľmi zvláštne, počúvať tieto rôzne dohady. Bola spolu so svojou sestrou vo väzení, ktoré malo svoju výraznú atmosféru. Kovové tyče boli ukladané vedľa seba do kruhu a zatlačené do zeme silou obra. Tyče boli vysoké ako dvaja ľudia a na vrchu boli zviazané dohromady. Zaujímavá stavba, no len málokto si ju chcel obzerať z blízka. Aby sa nedalo uniknúť, jediným vchodom bol otvor v strede stavby, úplne hore, ktorý sa pevne zapečatil. Pod tyče sa nedalo podkopať, pod vrstvou piesku bola železná platňa. V pozadí bolo vidno zapálené vatry, štyroch strážcov a samozrejme skupinu odborníkov na hviezdy na slovo vzatých, ktorí prerokovávali ich žiarenie. Lussia im načúvala, nemohla robiť nič iné. Aj keď mala voľné nohy i ruky, nemohla sa dostať von a jej sestra skončila ešte horšie. Podľa Vodných kníh je nezodpovednosť voči náboženstvu obzvlášť zásadným zločinom a tak mala zviazané nohy v členkoch i v kolenách a ruky za chrbtom. Telo jej pokrývali zimomriavky, piesok a čerstvé zranenia, ktoré ju mali napraviť. Vraj preto, aby bola verná životodarnej vode a viedla svoju sestru ku spásu. Lussia mala síce ruky voľné, ale nemohla svoju sestru oslobodiť od povrazov.

„Celá táto viera je chorá. Mali sme nosiť vodu a tak sme ju nosili. Za to, že sme šikovné a lepšie ako všetci ostatní, sme teraz medzi tyčami v piesku.“

Asi všetko prebehlo Larynii hlavou. Nepovedala nič, len sa pozrela na to odhodlanie a energiu, ktorá z jej sestry priamo sršala na všetky strany a spaľovala všetko, v čo verila. Sama nevedela, v čo má naozaj veriť. Bola zmätená. Podobala sa piesku v piesočnej búrke, cítila úder z každej strany. Nevedela a ani nechcela odhadnúť, koľko toho ešte vydrží.

„Áno, dobre si počula. Je to choré a za všetko môžu tie bezcharakterné zvery!“ Lussia stupňovala množstvo a silu nadávok. Kým Larynia cítila, ako keby mala zviazaný okrem rúk a nôh aj jazyk, jeden zo strážcov ju udrel do chrbta. Nevidela ho, no cítila. Nemohla urobiť vôbec nič. Znovu a znovu nemohla Lussia sestru odviazať a musela sa pozerieť, ako trpí. Vždy, keď natiahla svoje vraj nečisté ruky ku povrazom, štuchol do nej niektorí zo strážcov tupou palicou. Alebo do jej sestry.

„Prepáč, je to moja vina,“ oslovila Lussia tú, ktorá ju často ako jediná dokázala pochopiť.

„To sem teraz neplet', neurobili sme, čo sme mali.“

„Mali? Vieš čo hovoríš? Už ti totálne šibe z tých predpisov! Máš možno o tisíc pútí viac, no tie ťa úplne zmenili. Nezastávaj sa stále tých šialencov, ideš mi s tým na nervy!“

Strážnik sa len smial, ako ho mladšia zo sestier chcela zabiť aspoň desiatimi spôsobmi, no nedovoľovali jej to mreže. Hlasné výkriky všetkých strážcov len povzbudzovali do smiechu a lákali všetkých ostatných, aby sa prišli pozrieť na toto divadlo. Výkriky „zase tieto dve“ či „len sa pozrite na tú žabku“ zaplnili rozvášnenú skupinu strážcov šialenstvom. Smiali sa, ako na najlepšej zábave. Pozerat' sa na dve dievčatá v kletke. Jedna pri vedomí, no úplne ticho a druhá vykrikovala a snažila sa prešmyknúť cez mreže. Podarilo by sa jej to, keby boli aspoň trochu ďalej od seba.

„Upokoj sa a ľahni si,“ povedala tichým, uboleným hlasom Larynia. Bolelo ju celé telo, ledva rozprávala a najviac ju bolelo, že z jej sestry je atrakcia.

„Utíšiť sa? Veď ja im ukážem!“ Rozbehla sa a celou silou udrela do kovových mreží, až to cinklo. Obrovská vlna rehotu a ešte väčšia snaha dostať sa von spôsobila to, čo každý očakával. Musela to skúsiť. S bolesťou celého tela a hlavne pleca, s ktorým chcela Lussia vyraziť mreže, sa zrútila k zemi. Bola nešťastná a vyčerpaná. Larynia ju chcela upokojiť, no nešlo to. Inštinktívne ju chcela pohladať, no zviazanie rúk jej v tom zabránilo a jej sestru to ešte viac vyprovokovalo. Nemala však už síl niečo podniknúť. Ľahla si do piesku a čakala, či sa ešte niečo bude diať. Pohľad na dve vyčerpané dievčatá už nebol taký napínavý a každý, s výnimkou niekoľkých strážcov, išiel preč.

„Prečo sme vlastne vo väzení,“ pýtala sa Lussia. Možno chcela vedieť odpoveď okamžite a možno ani nie. Mala však chuť, potrebu, robiť niečo iné ako vysedávanie vo väzení. Niečo, čokoľvek a zároveň by rada vedela prečo tu vlastne je. Možno by Larynia vedela s chladnou hlavou vysvetliť, čo sa vlastne udialo. Dať dohromady všetky tie súvislosti, ktoré si od hnevu nevedela pospájať do jednotného celku.

„Pre celý ten vozík. Vrátil sa Marinus s vojakmi a zistil, ako sme porušili tradičné nosenie vody do chrámu. Hodil nás sem. k tomu to tvoje vystupovanie a našu hádku počul asi každý.“

„Robila by si si to isté čo ja a dobre to vieš!“

„Možno...“

„Určite!“

„Si až príliš šialená, až taká som nebola,“ povedala Larynia zničeným hlasom. Bola unavená a veľmi jej do reči nebolo. Jej mladšia sestra bola zas plná života, no už nebola taká červená, ako pred chvíľou.

„Čo je to šialená? Ak sú všetci šialení a ja som si to všimla? Tak som potom. Asi najšialenejšie stvorenie, aké kedy kráčalo pod hviezdami! Mohla by si aspoň ty pochopiť, že žijeme život plný klamstiev a totálnych hlúpostí. A budeme takto žiť, až kým s tým niekto niečo neurobí!“

„Kto? Ty?“

„Prečo nie. Skús aj ty, máš dosť rozumu, len ho skrývaš! To ťa v tom chráme neučili?!“

„Priveľa si o sebe myslíš. Neber to v zlom, Lussia, no viem, ako chceš zmeniť svet a aká je nádej maličká.“

„Malá, to je ako žiadna, ale je tam! Nádej je dobrá v tom, že dáva nádej – a nikto mi ju nevezme.“

„To si povedala veľmi pekne,“ pochválila Larynia svoju mladšiu sestru. Uvedomila si, že má možnosť všetko si u nej napraviť, ak bude úprimná a ak jej nebude brať to, po čom tak veľmi túži. Nádej. Nádej na lepší život, na naplnenie všetkých tých snov, ktoré sú možno detské a nedokonalé – no prekonávajú všetky sny dospelých. Na ňu by to platilo, teraz, i pred rokmi.

Prečo by to nemalo platiť na tú, ktorá sa na ňu podobala? Povedala jej o nádeji to, čo vedela. Odignorovala to, čo sa o nej písali Vodné knihy. Povedala jej, že nádej je vzácna a jedinečná a nedá sa bez nej žiť. Čím viac má človek nádeje stvorenej vlastnými skutkami, tým viac je na žive, tým viac je šťastný a sám sebou.

Noc ostávala nocou. Na dievčatá sa pozerali z neba stále tie isté hviezdy a slnko, ktoré by dodalo nádeje, bolo ešte veľmi ďaleko. Piesok chladil čoraz viac a nočnému vetru kovové tyče nestáli v ceste. Už vôbec sa o ne nedalo opierať, boli tak príšerne studené. Larynia pozerala do noci a v hlave sa jej stále zjavovalo slovo nádej.

4. Kapitola – Arkánka a jej pohľad na svet

Prehrabávala sa v niečom, čo by niekto nazval jedlom. Len tak, bez záujmu, úplne flegmaticky. Jedlo bolo príšerné. Voda, v nej niekoľko zápachajúcich bylín a taktiež niečo, čo štípalo v očiach. Ziggy si na ňom veľmi nepochutnala. Žena z rodu arkánov, bojovníčka a cestovateľka, sa snažila posilniť jedlom v jednej z vývarovní pri ceste. Úľava pri ceste a jedlo zadarmo, no veľká sláva to nebola. Stavba, o ktorú sa očividne dlho nikto nepostaral a pred slnkom dokonale nechránila. k tomu jedlo, ktoré už na prvý pohľad vyvolávalo viac odporu, ako radosti. Pozerala sa okolo seba, ako to mala v svojej povahe. V okolí ľudia, starí i mladí, no chudobne oblečení. Nečudo, veď každý, kto má aspoň pár zlatiek, by sa najedol radšej v normálnej krčme. Bol horúci deň, piesok pokrýval aj podlahu vývarovne a cez rozbité okno bolo počuť piesočnú búrku. Nevedela, ako dlho bude ešte trvať. Bola hladná a hlavne unudená. Keby bola v lesoch ďalekého severu, ktoré boli jej domovom, našla by niečo na zjedenie, čo by zahnilo jej hlad. Ale tu? Niečo, čo sa tvári ako polievka, pár chudákov a slnko, piesok, zase slnko a zase piesok, roztancovaný v piesočnej búrke. Aj keď by arkán mohol v princípe zjesť človeka, je to viac o zabudnutých démonických rituáloch, ako o niečom bežnom.

Ziggy bola vysoká. Nie až tak v porovnaní s ostatnými jej druhu, no ľudské ženy o dve až tri hlavy prekonávala. Mala dlhé vlasy sivo-hnedej farby, zviazané stonkou akejsi neznámej rastliny a mala ich prehodené dopredu cez ľavé plece. Neboli všade rovnaké. Niektoré vlasy boli viac do hnedo a iné viac sivé. Aj keď silné a očividne špinavé, vyzerali byť veľmi jemné. Nebola najmladšia, no vlasy jej mohol závidieť takmer ktokoľvek. Každý jej vedel z tváre prečítať, že nie je veľmi spokojná. Pôsobila dojmom, že akýkoľvek pokus o rozhovor by mohol mať tragické následky. O čom aj? O čom by sa ľudia z púšte rozprávali s arkánkou z ďalekého severu? Mala dlhé ruky, schopné asi všetkého a tak ako každý arkán veľmi pohyblivé. Boli iné ako ľudské, ako keby neboli rozdelené na polovice, ale na tretiny. Podobná arkánom, no tu žiadneho už veľmi dlho nikto nevidel. Dojedla svoju porciu a s páliacimi očami podišla bližšie k oknu. Búrka neustávala a piesok bol všade. Niektorým sa dostal až do misiek s jedlom. Nikomu to neprekážalo, alebo boli na to už zvyknutí. Ziggy tu ale bola nová, nevedela, ako to tu chodí. Vôbec sa jej tu nepáčilo. V očiach ľudí a zvlášť tých, čo poznali len malý kúsok sveta, boli arkáni všetci rovnakí. Ak vôbec niekedy nejakého videli. Našli sa aj takí, čo považovali Ziggy za bežného človeka, len trochu iného, divného. Vôbec nepasovala do púšte. Nemala plášť, ale roztrhané bojové brnenie z tvrdej kože

a malých kovových plátok. Žiadna pokrývka hlavy a krk jej zdobil hrôzostrašný náhrdelník z kvetov s ostňami. Nohy jej zakrývali bežné miestne nohavice, ako keby o tie svoje niekde prišla.

Sedela pri stole a rozmýšľala. Tak, ako to len s prázdnyim žalúdkom bolo možné, keď do vývarovne vstúpil muž. Išiel z neho strach a zvieral zdvihnutý meč. Bol oblečený v žltomedom a keby sa nehýbal, tak by bol v púšti naozaj nenápadný. Dotrhaný a s tmavými očami, z ktorých bolo vidno skúsenosť.

„Hľadám jednu arkánku, je tu nejaká?“ Spýtal sa človeka, ktorý mal službu pri prideľovaní jedla. Ukázal na druhý koniec vývarovne, kde sedela. Dvadsať ľudí, jedna arkánka a jeden cudzinec, ktorý od nej niečo chce.

„Pôjdeš so mnou!“

„Ale neblbni, áno? Si tu chvíľu a už mi ideš na nervy. Na človeka máš odvahu, no ak nemáš so sebou poriadne jedlo, tak mnou ani nepohneš.“ odpovedala mu Ziggy. Nenechala sa vystrašiť a odpovedala s úplne chladnou hlavou, bez väčšieho záujmu.

„Ty drzé dievčisko, pôjdeš so mnou!“

„Vážne?“ Odpovedala a tentokrát sa na neho aj pozrela. Nebola nervózna, dokonca sa usmievala. Nie od šťastia, ale skôr od túžby dotyčného zvedavého návštevníka vytočiť.

„Pôjdeš dobrovoľne alebo ťa treba vyviesť?“

„Veľa slov a málo činov, človeče...“

Muž vo farbách púšte na ňu namieril meč, no tá sa ho vôbec nezľakla. Bolo jasné, že ju potrebuje živú. Natiahol k nej ruku a ona sa nebránila. Zistil ale, že ju akosi nemôže potiahnuť. Bola silná, silnejšia ako vyzerala. Skúsil ju odtiaľ dostať a použil na to obidve ruky, no nešlo to. Snažil sa zo všetkých síl, až sa na ňom celá vývarovňa začala smiať a keď ju konečne o kúsok potiahol, hodila na neho Ziggy poriadny úsmev. Pripadalo jej to snaženie neuveriteľne smiešne. Ozbrojený chlap, silák na prvý pohľad, má problém pohnúť ženou z miesta. Stále sa na neho usmievala a jemu došla trpezlivosť. Začal škripať zubami a snažil sa dosiahnuť svoje pästami. Zobudil sa po dlhom čase a zistil, že je spútaný a príšerne ho bolí hlava. Prebehlo mu hlavou, čo sa asi mohlo stať a všimol si v takmer prázdnej vývarovni pár očí, ktoré svietili v tme.

„Máš určite nejaký dobrý dôvod na to, aby si ma kdesi odvliekol, je to tak?“ Spýtala sa ho Ziggy. Milovala ten pocit, keď musel niekto odpovedať na jej otázky. Často sa stalo, že jej chcel niekto ublížiť, no vždy sa z toho nejako dostala a celé sa to obrátilo. Z koristi lovec, z lovca korisť. Od

hladu bola nervózna a vedela veľmi dobre, že má príležitosť. Dozvedieť sa niečo o tejto divnej krajine, nasýtiť sa a nezaškodila by trocha zábavy. Nuda je niečo, čo arkánom vadilo viac ako smäd a hlad. Pozerá na toho chlapíka, ktorý sa snaží dostať z povrazov a nemôže sa prestať čudovať. *Najrozšírenejšia a najmocnejšia rasa, kedysi dávno tak poslušná a tolerantná a teraz si myslí, že sa len tak dostane zo spútania. Ľudia boli vždy zvláštne bytosti, je to pre nich prirodzené. Ľudské. Vraj všetko dokážu, vyvolení... Som zvedavá, kedy ho napadne, že som ho zviazala poriadne. Tak, aby sa z toho nedostal. Asi si ešte počkám... A mohol by aj odpovedať, alebo to majú teraz ľudia tak slabú pamäť, že zabudol na moju otázku? Asi na tom niečo bude, skúsím ešte raz. Mohla by som ho aj trochu postrčiť... Alebo by som sa ho to mohla spýtať jednoduchšie...*

„Čo odo mňa chceš? Už si zobudený, alebo tu mám ešte zo dva dni počkať? Alebo ťa obhádzat ježkami?“ Pýtala sa, no nedostávala odpoveď. Vytiahla nôž a hodila ho tesne vedľa jeho hlavy. Všimla si strach, ako už dávno nevidela.

„Chcem si zarobiť na odmene na tvoju hlavu, čo iné by som asi mohol chcieť?“

„Takže moju hlavu, čo? Uniesol by si ju vôbec? Asi sa nedohodneme, pridlho som sa česala a ty by si mi určite ten účes pokazil.“

„To si píš, že uniesol. Rozviaž ma, daj mi do ruky meč a môžeme to vyskúšať.“

„Pánko má rád srandičky,“ usmiala sa na neho a prebehla očami svoju obeť i meč, ktorý bol opretý o stôl. „Koľko je to hodná tá moja hlava?“

„Sto zlatiek za každého arkána, ale to sa dá väčšinou zjednať aj na viac.“

„Takže ty si zabil už nejakého arkána? Nevyzeráš na to. Myslím, že by si ani muchu nezabil. A ak áno, tak by si sa pritom poriadne zapotil. Alebo možno nie. Stačí, ak spal, mal v sebe toľko alkoholu, že sa nemohol ani poriadne nadýchnuť a niekto mu zviazal ruky.“

„Áno, zabil som, no viac ľudí ako arkánov. Vy sa ťažšie hľadáte a premôcť Vás je oveľa ťažšie.“

„Ty lichotník jeden. Chceš si ma nakloniť?“

„Vieš, že aj hej? Môžeme byť obaja bohatí a robiť si čo chceme, ak ma teraz pustíš.“

„Pustím ťa a hneď sa budeš snažiť zobrať meč do rúk, však?“

„Samozrejme, hádam ho tu nenechám, stál ma dost veľa zlatiek.“

„Takže bohatý, čo?“

„Ak ťa zabijem, dostanem sto zlatiek. Ak mi ale pomôžeš, Tak si rozdelíme tristo a to sa oplatí, tebe aj mne.“

„Rád vyjednáváš, však? A tiež, poznáš to tu, mohol by si byť užitočný.“

„Aj ty mne, slečinka.“

„Tak slečinka? Som vyššia ako ty, zjem viac ako ty a mal si problém ma posunúť, keď som si sedela na stoličke.“

„A čo takto slečinka, ktorá je hladná, hodilo by sa jej niečo na seba a mohla by si pekne zarobiť? Partneri, súhlasíš?“

Ziggy podišla bližšie k nemu, zovrela ruku do päste a napriahla sa k úderu. V poslednej chvíli ruku zastavila a pozrela mu do tváre. *Nebojí sa, nie je to až taký vystrašený zajko ako som si myslela. Možno je naozaj z dobrého cesta. Ak to tu tak dobre pozná, tak by sa fakt mohla hodiť jeho pomoc. Okrem toho mi asi nikto iný brucho nenasýti.* Arkánka zobrala nôž, ktorý bol zaseknutý kúsok od jeho hlavy a odchádzala z vývarovne. Len tak, bez slova. Otočila sa a z ničoho nič hodila svoj nôž smerom ku postave v žltohnedom. Letel obrovskou rýchlosťou a presne preťal povraz, ktorý mu spútal ruky.

„Bud' tak dobrý a dones mi ho. A švihni si, skôr ako dostanem chuť na ľudské mäso!“

„Kde si sa naučila tak hádzat’?“

„Nechceš povedať, že hádzem dobre, však? Ale vieš, my, slečinky, musíme vedieť variť, upratať a brániť sa. Ideálne sa aj zabaviť.“

„U Vás bežne ženy hádzajú nože?“

„Záleží od situácie a prostredia. Dobre mi to ide aj s tehľami alebo nábytkom. Skús ma naštvat' a ja skúsím, či som to nezabudla.“

Ziggy mala priateľa, alebo niečo, čo sa na to podobalo. Už nie je sama a pridobre si uvedomovala, že to môže skončiť dobre, ale i zle. Chcela zistiť, s kým sa to vlastne dala dohromady. Viac, ako osudy toho neznáameho muža ju zaujímal osud žalúdka, ktorý si pýtal čokoľvek, čo by sa na jedlo podobalo aspoň z veľkej diaľky. Išla s ním do neďalekej krčmy. Bolo to iné, v porovnaní s vývarovňou. Množstvo jedál, no nič z toho nebolo uvarené. Ako by aj mohlo byť, keď sa rýchlo menil deň na noc. Nikde nikoho, všetci sa porozchádzali do svojich domovov. Všetci, až na majiteľa krčmy, ktorého príchod hostí v noci prekvapil. O to viac, že uvidel vedľa seba človeka a niečo, čo ešte nikdy nevidel. Dlhé ruky a sivohnedé vlasy, viditeľne niekto z veľkej diaľky. Nechcel ju pustiť dnu, musel sa za ňu jej nový spoločník zaručiť. Z vnútra bola krčma v oveľa lepšom stave ako vývarovňa. Na stoloch obrusy, na oknách kvety a na podlahe nebolo piesku. Vítaný rozdiel. Krčmár im navrhol nejaké jedlá a po výbere sa dal na varenie. Zatiaľ sa Ziggy rozprávala. Bolo

toho tak veľa, čo sa chcela dozvedieť. Do reči jej ale veľmi nebolo, nechala preto rozprávať cudzinca. Aj keď sama veľmi rada rozprávala, viac ako na nové informácie sa tešila na jedlo.

„Vravel si o tristo zlatých, ako sa k nim dostať?“ Vyšlo zo Ziggy spolu so zíváním.

„Jednoduché, vieš o tom, čo sa udialo v chráme, však?“

„Akom chráme, tu sú nejaké chrámy?“

„Samozrejme, je tu chrám Vodnej viery, iste si o ňom počula.“

„Iste iste, určite, nemám nič lepšie na práci. Sadnem si niekde na lavičku a budem počúvať o nejakom chráme kdesi v púšti. Ešte do toho ťahaj akési náboženstvo. To čo tam oslavujú, vodu alebo čo? Viem si predstaviť tie modlitby k akejsi žaburine.“

„Ty si fakt z ďaleka, však?“

„Tridsať cyklov na cestách, no môžeš hádať. Chceš možnosti?“

„No dobre, tak vysvetlím trochu o čo ide. V tejto krajine je taká divná viera vo vodu. Uctieujú Vodné knihy, ktoré údajne vyplavilo more a všetko čo je v nich napísané, aj keď sú to samé nezmysly. Nepáči sa? To sa stáva a má to také svojské riešenie. Takých väčšinou hodia do väzenia.“

„A ty chceš oslobodiť väzňov a oni ti za to zaplatia, správne?“

„Práve som sa k tomu išiel prepracovať.“

„Skús trochu kratšie nabudúce, kto to má všetko počúvať?“

„Si fakt z ďaleka, však?“

„Uvedomuješ si, že si to už pred chvíľou hovoril, však? Vy ľudia ste nepoučiteľní.“

„A vy ste bezchybní?“

„Áno.“

„To som nechcel počuť,“ uškrnul sa chlap v púštnom oblečení. Rád sa zasmial a mal rád pocit, že ho nikto nemôže prekvapiť – no vždy sa našiel niekto, kto to dokázal.

„A čo si chcel počuť? Že sme slabosi, nič si nepamätáme a tak?“

„A my sme podľa teba?“

„A vieš že áno?“ Napriek zívaniu a hladu sa Ziggy s chuťou zasmiala. Škodoradosť milovala každým kúskom svojho tela.

K stolu prišiel krčmár a doniesol na tácke dva hlinené poháre s vodou a jedlo. Zeleninu, trochu mäsa a akési žlté bobule, ktoré chutili veľmi osviežujúco. Ziggy predviedla, čo to znamená hladovať a následne sa rýchlo nasýtiť. Behom chvíle sa všetko zjedlo a vypilo, ale problém s hladom to vyriešilo iba čiastočne.

„Chcelo by to niečo... takto nevyzerajú u vás porcie, alebo áno?“ Ziggy sa hrala s vidličkou, stavajúcou na menšiu ruku a nemala ju na čo použiť. Len malú chvíľu, no tá bola pre ňu nekonečná.

„Takto vyzerá tá naša porcia, keď sa do nej pustí arkán. Hneď je všetko fuč.“

„Hej ty vzadu, pod' sem! Pod' sem!“ Vykrikla na krčmára. Ten mal z nej hrôzu a nie len pre to, ako rýchlo sa do nej všetko zmestilo.

„Pochutili ste si, dúfam,“ povedal bojzливо a neveriacky sa pozeral na prázdny stôl.

„Pochutili, no málo toho. Máš toho viac?“

„Iste, ďalšiu porciu?“

„Takých šesť by bolo fajn,“ odvetila Ziggy. S úsmevom a zároveň úprimne.

Krčmár v zamyslení odchádzal od stola. Vedel, že za to bude dobre zaplatený. Toho čudáka čo bol s ňou už pozná, jedáva tu pravidelne. Niekedy ešte neskoršie v noci ako teraz. Z tej zvláštnej osoby však mal strach. Ako keby posledné, čo by chcel urobiť, bolo nejako ju rozhnevať. Dal si poriadne záležať. Medzitým pokračoval rozhovor a Ziggy, už v lepšej nálade, sa začala pýtať na podrobnosti.

„Na čo vlastne potrebuješ moju pomoc?“

„Dokážeš bojovať, hádzať nôž a máš poriadnu silu, je to tak?“

„Znovu mi lichotíš, sa nezdáš. Si prvý, čo sa takto ku mne prihovára, niečo na tom bude. Priznaj sa, však si sa totálne zamiloval? Srdce ti naskakuje a bije tak, že keby bilo ešte viac, tak z teba vyletí a musíš ho hľadať. Alebo mi chceš nenápadne naznačiť, že nie?“

„Do teba? Nikdy!“

„Úprimný... Alebo ma chceš nasrať, to sa mi páči. Tak pravdu, o čo ide?“

„No dobre. Vieš, ako funguje kastový systém?“

„Funguje tak, že nefunguje. U nás to bolo tiež, no keď zabili blázna, ktorý to ako jediný stále obhajoval, bolo po tom. Ale viem, že je to na odlíšenie. Niektorí majú život v bavlnke a iní budú mať život tým lepší, čím budú od neho ďalej.“

„Odlíšenie konkrétne podľa toho, kto sa ako ďaleko od chrámu narodil,“ povedal muž s opovrhnutím. Nikdy v tieto veci neveril, no často sa mu podarilo vďaka tomu niečo si zarobiť.

„Čím vyššia kasta, tým bližšie narodený pri chráme? To by len tak niekto nevymyslel. Je to aj priamo na kroky od chrámu, alebo tak nejako? Všetkým sa matka pred pôrodom presunie pár krokov a spôsobí, že bude jej dieťa vo vyššej kaste. To by stačilo žiť niekde ďaleko a pred pôrodom sa na chvíľu v tom chráme zastaviť. Pravidelné dopravné spojenie pre tých, čo chcú obľnúť systém.“

„Správne. Teda myslím, že správne. Nevieť o tom, že by to niekto takto zneužíval, ale možno sa takí nájdú. No a čím vyššia kasta...“

„Tým viac zaplatí za vyslobodenie! Nejakého boháča chceš dostať z väzenia, však? Tak mi povedz, chceš odo mňa, aby som povraždila zopár strážcov a to je všetko?“ Ziggy si už v hlave vybavovala spomienky na svoje bojové stretnutia. Síce nie je oficiálne bojovníčka a ani nikdy nebola, bojovať vie a nič z toho nezabudla. Na novú príležitosť sa veľmi tešila.

„Aj to je možnosť, aj keď išlo by to aj inak. Chceš vedieť môj plán?“

„Načo tie hlúpe otázky? Vysvetli a bez dlhých monológov, ak to bude možné, dobre?“

„Ty si tu viac ukecaná ako ja, uvedomuješ si to?“

„Nie. Ty hej?“

„To je jedno. Z väzenia sa dá dostať, sú to také tyče z kovu zarazené do zeme. Stačí ich vyvaliť alebo urobiť dostatočnú dieru na to, aby cez to človek prešiel. Ty by si mohla zabávať strážcov. Vieš hádzať nože a to je jediná zábavka miestnych. A navyše si zarobíš, pretože oni stavia fakt všetko. Ja zatiaľ oslobodím väzňov. Na ďalší deň sa stretneť tu, čo povieš?“

„Máš to premyslené, ako vidím. Nerobíš niečo takéto prvýkrát, však?“

„To vieš že nie, je to môj život.“

„Krátky život. A náhodou, meno mi neprezradíš?“

„A načo by ti bolo? Nemusí ho každý vedieť. Aké je tvoje?“

„Zmar-Iallenan-Gaveriess-Gaventis-Ylautimereteren.“

„Zmar... čo?“ Pýtal sa muž v púštnom oblečení, ako keby mu začal niekto niečo vysvetľovať v cudzom jazyku.

„To je moje meno.“

„Trochu dlhé, nie?“

„Myslíš?“

„No myslím, to sa ani vysloviť nedá, ani keby si ma zlatkami povzbudzovala.“

„Naozaj? Zmar-Iallenan-Gaveriess-Gaventis-Ylautimereteren, Zmar-Iallenan-Gaveriess-Gaventis-Ylautimereteren, Zmar-Iallenan-Gaveriess-Gaventis-Ylautimereteren. Kde je problém?“ Odpovedala Ziggy a znovu sa usmievala na človeka, ktorý mal problém vysloviť jej meno, ktoré si ešte nikto z ľudí nezapamätal.

„Nedá sa to trochu skrátiť?“

„Ziggy.“

„A to je zase čo?“

„Moje meno.“

„Ďalšie?“

„Nie, skrátené. A ty sa ako voláš?“

„Nemám meno.“

„Prečo nemáš meno? Podarilo sa ti ho zabudnúť, však,“ poznamenávala Ziggy. Postupne menila hlas, ako keby sa rozprávala s chudáčikom.

„Mám meno, no nechce sa mi ho hovoriť. Rád by som naň zabudol.“

„Je príliš smiešne?“

„Ako to tvoje? Nie, až tak moc nie.“

„Máš v pláne ma teraz uraziť?“

„Nie, len nemám v pláne vravieť svoje meno.“

„Žena s vraj zložitým menom a muž bez mena, to sme sa dobre stretli. A ideme spolu proti zákonu za vidinou zlatiek, je to tak? Už tu chýba len púšť, uctievanie vody, divné kasty a samozrejme šesť porcií jedla. A vlastne nechýba, všetko tu je.“

„Späť k plánu, ideš do toho so mnou? Máš jedinú úlohu, zabaviť stráž a potom zmiznúť. Tu sa potom stretneme. Všetko chápeš?“

„Skôr vaša rasa má problémy s chápaním.“

„Dohodnuté.“

Muž v žltohnedom sa čudoval a to poriadne. Nešlo mu do hlavy, čo to stretol za divnú osobu. Dobre vedel, že je zďaleka, z naozaj veľkej diaľky. Divné meno, spôsoby, výraz tváre a stále ten úsmev. Život je zmena a či k lepšiemu alebo k horšiemu, to ukáže čas. Ziggy do seba tlačila všetko, čo krčmár doniesol. Zdravé i nezdravé, čerstvé i zoschnuté, všetko mizlo. Partia hladných vojakov po celodennom pochode by jedla pomalšie a nie tak veľa.

„Čo jedávate tam u vás?“

„U nás? Myslíš u arkánov? Tak to je veľmi jednoduché. Všetko, čo sa pred nami nezahrabe pod zem, neodpláva na druhý koniec sveta a nechutí ako to, čo bolo vo vývarovni. Nevieš čo to bolo, ale u nás sa to používa ako forma mučenia. Ak chceme, aby sa niekto priznal.“

„Naozaj? Tu je to bežné jedlo. Pre tých bláznov, ktorí sa chcú uživiť čestne.“

„U Vás sa čestne nezarába nič a nečestne dost' veľa? Ľudia sú fakt zvláštne tvory. Nezdá sa ti to byť tak trochu naopak? Dobrá správa, u nás by si slušne zarobil toľko, čo tu,“ mierumilovne vyslovila Ziggy a dotkla sa ruky zlodēja.

„Všetko je to uhol pohľadu. Pracovať od rána do večera dokáže hocikto, nájsť tú správnu šancu a chopiť sa jej ale dokáže iba niekto. Je to risk a veľa skúseností.“

„Ako teraz?“

„Čo teraz?“

„Väzenie?“

„U Vás sa dostávajú do väzenia tí, čo niečo zlé urobili?“

„U Vás nie?“ Arkánka sa naozaj čudovala. „Aj to máte naopak?“

„Väzenie v týchto krajoch nie je väzením. Skôr je to pomalá poprava smädom a hladom. k tomu cez deň horúčava a v noci poriadny chlad.“

„Tak tomu hovorím romantika. Hviezdičky, pláž... no ideál. Síce pláž bez vody a pred tými hviezdičkami sa nemáš ako schovať.“

„Hodím ťa tam?“

„Krásna, predstava. Budem hádať. Nie je tam príjemne, však? Keby ma tam niekto hodil, tak by som mu niečo obúchala o hlavu. Neviem síce čo, ale niečo by sa už dostalo do ruky. Aj lyžicou sa dá vraždiť, ak máš silu a motiváciu.“

„Chcem odtiaľ dostať niekoho, kto tam nepatrí.“

„Ak dobre chápem vašu ľudskú logiku, bude to boháč alebo nejaká očarujúca slečna. Spomínal si viac väzňov, takže dve očarujúce slečny, ktoré ti pomotali hlavu. Alebo hocikto, kto si dobre zaplatí za vyslobodenie. Niekto bohatý, vhodný na zlepšenie tvojho... mali ste na to také múdre slovo. Kapitál?“

AKT II: Splietanie osudov

5. Kapitola - Šialený svet

Larynia ďalej sedela v cele, spolu s mladšou sestrou. Najskôr hodiny čakania, všetky tie údery od strážcov, pocit viny a vlastnej neschopnosti a teraz toto. Strážcovia na dve slečny úplne zabudli a zabávali sa. Vytiahli veľký slamený terč s tmavými kruhmi a opreli ho o neďalekú budovu. Vytiahli svoje nože, urobili v piesku čiaru a hádzali nožmi do cieľa. Hádky o poradie, o body za každý hod a vlastne o všetko bolo počuť široko ďaleko. Bola to pre nich zábava a každý sa snažil byť najlepší, predbehnúť všetkých ostatných. Išlo nielen o míňanie času, ale aj o plnenie, prípadne vyprázdňovanie mešcov. Kto vyhrá všetko a kto vôbec nič a bude si musieť požičovať na jedlo? Robiť strážcu väznice bola asi najlepšia práca pre ľudí z druhej, prostrednej kasty. Veľa peňazí, veľa voľného času, žiadna robota a zodpovednosť len za pár ľudí vo väzenských klietkach, z ktorých sa nedá uniknúť. A keďže ich nikto nekontroloval, tak mohli robiť čo len chceli. Hrali to celé hodiny, bolo ich šesť alebo sedem a raz vyhrával jeden, potom druhý. Z temnoty noci sa k nim pridala ďalšia postava. Možno ďalší strážca, možno niečo viac. Skončili všetky tie výkriky a začalo ostražité ticho. Všimla si to aj Lussia a obidve sa zadívali tým smerom. Všetci stíchli, o niečom sa dohadovali. Lussia to pocítila ako príležitosť a vrhla sa na povrazy, ktoré jej sestru trápili už celý deň, aj keď to vyzeralo na viac. Snažila sa, no nešlo jej to odmotáť. Chcelo by to nôž, alebo niečo, čím by sa dalo rezať. Veľa nožov bolo v rukách strážcov a zapichnutých v terči, no to bolo aspoň tridsať krokov ďaleko. Zanedlho to vzdala a spolu so sestrou a strážcami sa pozerali na niekoho nového, kto prichádzal z tmy. Postava, ktorá práve prišla, vytiahla nôž. Nenamierila ho na nikoho a vyzeralo to, ako keby sa chcela pridať do hry. Nová debata, ako keby sa dohadovali, kto súhlasí s prijatím ďalšieho hráča. Približne polovici sa možnosť hrať s niekym novým pozdávala, no zvyšok z toho nebol nadšený. Larynia začula slová tej postavy: „Dajte mi hodiť a uvidíte. Cestujem a nemám na jedlo. Možno si niečo získam týmto spôsobom. V pracovných dňoch nepodvádzam. Česť výnimky.“ Dohadovali sa ešte na niečom, no postupne sa dohodli, že si zahrá s nimi.

Zaujímavý pohľad. Muži na stráži boli vysokí, no ona ešte o niečo vyššia. Ona, podľa hlasu, ktorý bol síce drsný, ale určite patril žene. Začali hádzať, jeden za druhým a tú návštevníčku nechali na koniec. Hodila tak, aby nebola ani najlepšia, ani najhoršia. Opakovalo sa to, ako keby chcela ostať kdesi v priemere. Hod za hodom hádzala a bavila sa s ostatnými, keď sa ozval zvuk z opačnej strany, z úplnej tmy. Lussia strýpla. Pomyslela si, že sa blíži nejaká šelma z príbehov, ktoré počúvala od ostatných. Mala strach, no ten zanedlho prešiel, keď začula tichý hlas. Spoznala

ho. Bol to ten človek, čo ich prehováral na cestu. Čo tu ale robí? Povedala si, že bude najlepšie, ak to zistí.

„Ako si sa sem dostal,“ pýtala sa Lussia muža v žltohnedom.

„Potom, najskôr Vás odtiaľto dostanem.“ Prebehol obidve dievčatá pohľadom, či s ním súhlasia. Lussia bola okamžite nadšená a najradšej by bola od kovových tyčí, ktoré ju ohradzovali, tisíce krokov ďaleko. Larynia sa nevedela rýchlo rozhodnúť. Nenávidela rýchle rozhodnutia, bolo to pre ňu ťažké, jej naozajstná nočná mora. Ostať tu a čakať, alebo mať ďalší malér ak odíde. Ako sa rozhodnúť? A hneď, okamžite! Nevedela si rady. *Ak ostanem a budem tu sama, tak by to bolo pre všetkých zvláštne. Jedna odíde a druhá ostane a to aj so zviazanými rukami za chrbtom. Nikto by tomu neveril a asi by ma donekonečna vypočúvali. Musím ísť, už kvôli sestre, ktorá sa v okamihu rozhodla a asi správne. Ujst', kým sa to ešte dá. Možno to ale nie je správne a dostala by sa do problémov. Bola by úplne sama, ak by som s ňou nešla. Zvládne toho veľa, no nemôžem ju nechávať samú, je ešte mladá a neskúsená a je... Potrebuje ma a asi aj ja ju. To by som ale nemala...*

Dlhé rozmýšľanie prerušil dotyk chladnej ocele, keď ju požičaným mečom Lussia zbavovala povrazov. Po tak dlhom čase to bolo veľmi nepríjemné, urobiť akýkoľvek pohyb. Či už jej vôľou, alebo vôľou niekoho iného. Hocikoho iného. Bolo vidieť, že Lussia nikdy v živote nemala v rukách ťažký meč. Ani prerezávanie pút nepatrilo medzi jej najobľúbenejšie zábavky. Všetko je niekedy prvýkrát. Zatiaľ, čo Lussia prerezala povrazy, zlodej a veľký dobrodruh v žltohnedom sa snažil roztriahnuť tyče od seba. Namáhavá práca, na ktorú treba mať silu. On i dve sestry sa snažili zo všetkých síl, no výsledok bolo len minimálne pohnutie, ktorým by človek neprešiel. Ani keby celé mesiace nejedol. Ziggy si to všimla, no nenapadlo ju, ako sa tam dostaviť a pomôcť. *Mám svoju úlohu, na ktorej som sa dohodla a chcem sa jej držať. Keby som prestala hrať so strážcami tú hru, došlo by pravdepodobne k boju. Čo by to prinieslo? Premôcť dvoch alebo troch, to by išlo, ale je ich tu sedem. Možno by mi ten čudák pomohol, ale aj tak je to veľa a od tých väzňov... to sú nejaké ľudské dievčatá? Myslela som si, že nejakí boháči, alebo ideálne niekto, kto by mohol bojovať. Je len otázkou času, kedy si niekto všimne, že sa niečo deje. Chcelo by to niečo nové, čo by ich oslabilo. Alkohol?*

„Čo tu vlastne pijete?“ Pýtala sa Ziggy strážcov. Mala v hlave plán, no vyjde? Snažila sa tváriť neutrálnu. Bolo jej jasné, že predsa len nebudú chlapi celé hodiny hádzať nožičky.

„Toto,“ povedal jeden zo strážcov a hodil jej kožou potiahnutú fľašu s akousi tekutinou, ktorej sa Ziggy napila.

„Mocnejšiu nemáte? Je to dobrá slabota. Tak na polievanie záhradky. Zeleninka, takýto sajrajt, slniečko... Z toho niečo vyrastie, len nikto nevie čo. A či sa to bude dať jesť skôr, ako to zje teba. Ale to už odbieham od inteligentnej diskusie, takže ešte raz a stručne – mocnejšiu nemáte?“

„Tak mocnejšiu, čo? Počkaj chvíľu a uvidíš akú to má silu.“

„Nič necítim. Vôbec nič, je to ako voda. Vlastne nie, vo vode neplávajú také... čo to vlastne je?“ Napila sa znovu a znovu, ale nič jej to nerobilo, alebo to aspoň výborne hrala.

„Ukáž,“ zobral jej fľašu jeden zo strážcov a pil, ako keby to chcel vypiť všetko. Zanedlho sa na ňom účinky silného alkoholu prejavili, k smiechu všetkých okolo. Ziggy sa všemožne snažila opiť strážcov, no s jednou fľašou sa to nedalo. Rozhovor na tematiku alkoholu prerušila neuveriteľne prehnaná reakcia. Dievčenský hlas bol v nočnej temnote tak hlasný, že ho niektorí zo strážcov pochopili ako poplach. Vykašľali sa na Ziggy a priblížili sa k väzenskej klietke, od ktorej muž v žltom hedom rýchlo zmizol.

Larynia si nestihla dať povrazy na ruky tak, aby zakryla ich preseknutie a Lussia vyzerala úplne vydesene. Ako keby uvidela ducha. Pozerala sa na bielu myšku, ktorá sa jej bála ešte viac ako ona jej. Malá myš spôsobila, že sa Lussia vôbec nedokázala ovládať a pišťala o život. Vyzeralo to tak, ako keby sa všetci strážcovia svojim smiechom snažili byť hlučnejší ako mladé dievča, ale nešlo to. Nemožná úloha. Ziggy sa pridala k nim a poriadne sa zadívala na to divadlo. Kovové tyče, medzi nimi dve slečny a každá úplne iná. Nenápadne tváriaca sa a hneď vedľa nej až príliš živá a šialene preľaknutá. Biela myš, ktorá dávno nebola na hostine, od nej uteká a očividne nevie kam. Len aby bola ďaleko. *Zvláštne, také malé dievča je pre tak milého tvora tak obrovská. Tiež by som utekala, skôr ako by mi pukla hlava z toho vrešťania,* pomyslela si Ziggy.

„Za čo sú tu?“ Pýtala sa Ziggy strážcov s jemným úsmevom. Možno zo zvedavosti a možno preto, že ju už ten smiech začínal štváť. *To sa musia tak chichúňať? Ľudia sú fakt divní a naozaj ma prekvapuje, že ich ešte nenapadlo jednoducho vyhynúť aj s tými ich podivnými praktikami. Zobudíť sa, vlastne nezobudíť sa a dať pokoj.*

„Porušili tradície, nevieme o čo presne išlo.“

„Takže porušia tradičné hlúposti a ako vravia ďalšie tradície, tak pôjdu do klietky?“

„Správne.“

„A čo je na tom správne, alebo ako vy hovoríte ľudské?“

„To je jedno. Akosi ťa to veľmi zaujíma.“

„Ako dlho tu ostanú?“

„Až kým nezdochnú predsa.“

„A to je správne? Zamysli sa, nikto sa nepolepší keď zdochne!“ v Ziggy to horelo. Nechájala ľudí, ich tradície, spôsoby a hlavne ciele. Tá ľudská stránka je pre ňu šialená, či už je človek alebo nie.

„A ty si kto, keď považuješ všetko naše za nesprávne? Už celé generácie je to správne, v súlade s náboženstvom a so súhlasom najvyššieho veštca, Marina.“

„Marinus? O tom som už počula, samé... bolo tam aj niečo pozitívne? Spomeniem si... Alebo nie?“

„Za toto by som ťa mal zabiť, cudzinka. A tak aj urobím!“

„Tak do toho, veľký bojovník, ukáž sa!“

Možno to bol talent, schopnosť alebo celý rad náhod, no Ziggy vždy dokázala niekoho svojou prirodzenou drzosťou vyprovokovať. Zaútočil na ňu už ne jeden človek alebo príslušník inej rasy a vôbec sa súbojov neobávala. Ak to nebolo v pomere jedna na siedmych. Nemala strach, no bola realistka a zbaviť sa jedného za druhým by bolo oveľa jednoduchšie. Arkáni sú veľkí bojovníci. S veľkým zmyslom pre hrdosť a nadradenosť, ak sa to dá tak povedať. Bojovať s jedným človekom naraz je pre arkána príliš jednoduché a ani to nepovažujú za boj. Dvaja alebo traja, to sa už berie športovo a najlepší z nich zvládajú oveľa viac. Ziggy však nebola najlepšia a vlastne ani nebola bojovníčka. Nemala plný tréning, nezúčastnila sa žiadneho veľkého konfliktu a predsa len, bola žena. Tie bojujú aj u arkánov len vo veľmi obmedzenej miere. Po tom, čo sa jeden zo strážcov do nej pustil, pocítil chladnú oceľ na krku a vypočul si smiech od arkánky, ktorá ho ľahko premožla.

„Tak to by sme mali. Teraz by som mohla trochu pritlačiť, čo ty na to?“

„Nie... radšej nie...“

„Tieto dve tu majú zdochnúť? Čo keby som sa o to postarala ja?“

„A... Ako len chceš, len daj ten nôž preč z môjho hrdla.“

„Hej vy,“ skríkla Ziggy na ostatných strážcov, „vypustte tie dve a ja prepustím vášho kamoša! Možno aj vcelku.“

Nebolo potrebné dlhé presvedčovanie. Slečny sa dostali z väzenia, za pomoci neznámej ženy a dokonca neznámej bytosti. Larynia od prekvapenia zabudla maskovať prerezané povrazy. Ziggy strážcu pustila a aj keď niektorí zo strážcov sa chceli pustiť do bitky, po chvíli si to ro-

zmysleli. Všetkých prekvapila Lussia, keď sa k Ziggy priblížila. Bola inteligentná a bystrá, vedela o čo sa pokúša, odkedy ju uvidela pri terči. Priblížila sa a kľakla pred ňou na kolená, ako keby sa stretla so svojim idolom. A možno sa naozaj stretla. Divadlo, obdiv – alebo niečo viac? Ziggy sa pozrela na druhé dievča, ktoré nebolo tak živé. Prikázala jej, aby si kľakla pred ňou. Larynia najskôr nechápala, no sestra ju pohľadom ubezpečila, že je to v poriadku.

„Budete mi odteraz slúžiť, alebo sa vrátite medzi tyče a budete tam až kým nezhnijete. Dohodnute?“

Lussia okamžite poslúchla. Možno chcela pridať niektorú až príliš podlízavú vetu, ako „k vašim službám“ alebo „urobím všetko o čo si poviete“, ale rozmyslela si to. Bola odhodlaná a Larynia s menším nadšením ale s podobnou chuťou dostať sa odtiaľto čo najďalej urobila to isté. Stráže odišli a ukázali im aj cestu, kadiaľ sa dá v noci dostať ku krčme. Tma bola hustá, osvetľovaná len niekoľkými fakľami. Nevial vietor, vzduch bol pokojný a na diaľku bolo počuť hlasy odchádzajúcich strážcov. Z opačnej strany, priamo pred nimi, sa začalo ozývať tleskanie dvoch mocných rúk.

6. Kapitola - Nie ste na svete sami

Larynia sa dotýkala svojich rúk. Boli celé červené na miestach, kde na ne tlačili povrazy. Bola to pre ňu nová skúsenosť, hlúpa a nepríjemná. Vo svojom vnútri bola stále nerozhodná. Kládla si otázky o všetkom, čo sa stalo, odkedy dostala úlohu starať sa o Lussiu na pútnej ceste. Všetky tie rozhodnutia. Ktoré boli správne a ktoré vôbec nie? Nedokázala si zvyknúť na rýchle zmeny a nové udalosti. Tma okolo nej redla, začínalo sa svitanie, prinášajúce nádej. Hľadela do ohňa, na svoje ruky a najradšej by sa pozrela do svojho vnútra, do duše – ale nevedela ako. Lussia, Marinus, vozík, väzenie, jazero pri chráme, to všetko sa jej motalo v hlave. Myšlienky sa ponáhľali na všetky strany a tĺkli ju po hlave. Tak veľmi by chcela urobiť si v tom poriadok, zahnať ich, ale nešlo to. Postava v žltom sa dotkla jej ruky. Muž prehovoril jemným hlasom a vravel o povrazoch. Vraj sa to za chvíľu stratí a na tie muky zabudne. *Ten ma teda nepozná*, pomyslela si Larynia. Okrem neho uvidela pri ohni sestru, ako sa zabáva s horiacim drevom a tú zvláštnu postavu s dlhými rukami. Pozerala sa všade naokolo, akoby bola v nejakej vysokej veži. Prezerala okolie, tušiac možné nebezpečenstvo. Možno sa skrývalo niečo za kameňmi, alebo by možno prichádzajúce slnko niečo zmenilo. Niečo hľadala, po niečom túžila.

„K-kto si?“ Spýtala sa Larynia tajomnej postavy. Tá zdvihla zo zeme akýsi konár a v prstoch ho zlomila na dvojce.

„Som tvoj osud,“ odpovedala. Tvárila sa smrteľne vážne, až sa Larynia zľakla. Jej mladšia sestra sa však schuti zasmiala a po nej všetci, okrem Larynie. „Neboj sa, nie som tvoj osud. Nemyslela som to vážne.“ Ziggy sa pozerala na vystrašenú mladú ženu a pocítila, že by bolo dobré ukázať jej svoju dobrosrdečnú tvár. Rozhodla sa, že jej povie niečo o sebe, nech už sa nejako upokojí.

„Som Zmar-Iallenan-Gaveriess-Gaventis-Ylautimereteren. Neboj sa, nechcem ti ublížiť a vôbec netúžim po tom, aby si mi nejako slúžila. Môžeš odísť, kedy chceš.“

„Prepáčte, ale... bojím sa, že by som Vaše meno nevedela správne vysloviť.“ Povedala a s pocitom slabosti vychádzajúcej kdesi z vnútra sklopila hlavu. Zamyslela sa nad odchodom. *Bolo by to ale správne? Nevieť kde som, ale cestu by som možno našla. Nevieť poriadne s kým som tu, neviem čo by som robila a kam by som vlastne išla. Keby domov, tak som zase za chvíľu medzi tými tyčami. Asi by som tam zomrela od smädu a od hladu, ale ešte pred tým by som sa úplne zbláznila.*

„Asi viem, čo ťa trápi. Viem, že ma nepoznáš a ani ja teba, ale skús si predstaviť, že máš pred sebou nový život. Svet je obrovský a je tak veľa vecí, čo si nevidela a môžeš vidieť, až by si tomu neverila. Viem, že sa bojíš spoznávať niečo nové, vidím ti to na očiach. A volať ma môžeš Ziggy.“

„Ty si určite z ďaleka,“ pridala sa do rozhovoru Lussia, keď videla, ako Larynia váha. Rozosmiala Ziggy i toho muža v nenápadnom oblečení a hneď bola na seba hrdá, že sa jej to podarilo. Je malá a pri takýchto ľuďoch sa ešte zmenšila, no dokázala ich rozosmiať.

„Ak si počula o Neberi, tak to je asi polovica cesty.“

„Nepočula. Si asi naozaj z veľkej diaľky, aj vyzeráš úplne inak ako miestni ľudia.“

„To veľa vysvetľuje,“ dodala Ziggy s úsmevom.

„Ty nie si obyčajný človek, však?“ Lussia ju prekukla okamžite.

„Ja som aj spomedzi arkánov divná. Ale neboj, zvykneš si.“ Zo Ziggy ako keby žiarila dobrá nálada. Dievčatá nikdy o žiadnych arkánoch nepočuli a v ich dedine či v chráme sa o ničom takom nehovorilo. Larynia vedela, ako všetko živé vzniklo, no o žiadnych arkánoch nebolo ani slovo. Zamýšľala sa nad tým, kto sú tí arkáni. Napadlo jej, že by to mohol byť niekto z najnižšej kasty a teda sa narodila veľmi ďaleko od chrámu. Ako príslušníčka najvyššej kasty mala právo vedieť, z ktorej kasty pochádza. Jednoducho jej to musela prezradiť. *Využiť toto právo? Mám sa jej spýtať z ktorej kasty pochádza? Mám to od nej vyžadovať, aj keď mi zachránila život?*

„Kto sú to tí arkáni?“ Zamyslenie využila Lussia a spýtala sa jej rovno na to divné pomenovanie.

„Ak to chceš vedieť, tak to kľudne poviem, no asi by to bolo na dlho. Nevieť či máte radi dlhé príbehy.“

„Radi si vypočujeme,“ povedali obidve dievčatá súčasne.

„Viem o tvojej rase, no len povrchné. Hovor, počúvam ťa.“ Povedal muž v žltom. Doteraz bol ticho, ako keby rád mlčal. Chcel vedieť o arkánoch viac. O bojovníkoch, ktorých vyhodili zo všetkých záznamov v tomto prekliatom náboženstve. To si však nechával pre seba.

„Tak teda počúvajte,“ začala Ziggy svoje rozprávanie, „poviem Vám niečo z časov dávno minulých, teda z vášho pohľadu. Viete o bojoch daniov a maniov?“

„Kto sú to?“ Opýtala sa Lussia. O nikom takom nikdy nepočula. Ani o arkánoch.

„No dobre, tak od začiatku...“ Ziggy sa zhlboka nadýchla a začala popisovať to, čo sama poznala len z rozprávání.

„Dávno pred tým, čo kráčali po suchej zemi arkáni, obhospodarovali všetky tie maličké bezvýznamné políčka ľudí. Obyčajní ľudia, ktorí viedli medzi sebou boje z najrôznejších príčin –

o zem, o prestíž, z lásky či nenávisti. Niektorí sa zle vyspal, žena ho poslala kade ľahšie alebo niečo podobné a už sa mlátili hlava nehlava. Boli medzi nimi takí, ktorí chceli mier a tiež takí, ktorým bolo úplne všetko jedno. Každý mal všetkého dostatok a kto nemal toľko šťastia, ten bez dlhého rozmýšľania kradol od susedov. Už vtedy si ľudia kládli otázky, ako kým vlastne sú, kde sa zrodili a čo s nimi bude. Mysleli na to počas vojen i počas mieru dohodnutého výhodne pre všetky strany, alebo ani pre jednu. Myšlienka sa zakorenila v hlave jedného mocného bojovníka, ktorý bol kráľom jednej zo zemí ďaleko na východe. Rozhodol sa, že spíše svoj názor na to, ako vznikol svet. Kto s ním súhlasil, ten sa stal jeho spojencom – a ostatných si podmanil. Celé krajiny boli predané do otroctva, dediny i celé mestá boli vypálené a celá ríša ľudí sa prvýkrát zjednotila pod jedným panovníkom. Zvláštne časy, niekedy nazývané aj ohnivý vek. Horelo, čo horieť mohlo, aby to mohlo všetko povstať z popola. Chorá myšlienka hlavy, ktorá určite nebola celkom v poriadku. Skutočne zavládol mier a krátky blahobyt. V tých časoch neboli žiadne inteligentné bytosti, ktoré by sa im mohli dať na odpor a ľudia udržiavali civilizáciu tak, ako im to vyhovovalo. Po smrti toho kráľa, ktorý sa volal Marius Arcanus, zdedili kráľovstvo jeho dvaja synovia. Obaja boli veľmi múdri a kým boli pri moci, nedošlo k jedinej vojne, k ani jedinému povstaniu. Jeden z nich sa staral o východ, druhý o západ a keďže boli každý iný, západ a východ krajiny bol tiež celkom iný. Západ bol veľmi technický, pokrokový a v porovnaní s východom veľmi otvorený. Východ bol zaťažený až príliš na staré pamiatky. Po tom, čo sa tam našli pozostatky stavieb zvláštnej rasy zvanej tergasovia, zasvätili sa obyvatelia východu ku skúmaniu tejto rasy a to až fanaticky. Začali zaostávať za západom a čoraz viac sa spoliehali na túto polozabudnutú rasu, aj keď nevedeli, či už dávno nevymreli. Rozdiely medzi východom a západom sa prehlbovali a po smrti oboch synov Maria Arcana sa krajina ocitla v kríze. Nebola to vojna, pretože západ bol oveľa silnejší, no nevidel okupáciu alebo niečo podobné ako správne riešenie. Výsledkom bolo presúvanie ľudí z východu na západ, až bol východ krajiny takmer ľudoprázdny. Časť ľudí, ktorí tam ostali, našlo nové zariadenie, ktoré patrilo podľa nich tergasom. Aktivovali ho a zanedlho na veľkom kovovom stroji pristálo v blízkosti niekoľko postáv. Neboli to tergasovia, ale ľudia. Úplne iní, z iného sveta, ale stále ľudia. Našli takmer ľudoprázdnu krajinu a radi sa sem nastahovali z ich preplnenej planéty. Vznikla nová ríša ľudí, veľmi vyspelá a mocná a to až tak, že boli schopní vytvoriť lietajúce stroje a objavovať svety viditeľné len v podobe hviezd na nočnej oblohe. Vo veľkom vesmíre našli priateľov i nepriateľov, rozvíjali obchod a bohatli. Samozrejme, nemohlo to byť takto večne a raz natrafili na mimoriadne silného nepriateľa, maniov. Hovorilo sa im zlodeji duší, vrahovia, krvilačné beštie. Nemali zbrane, no mali obrovskú moc. Dokázali ničiť všetko už silou myšlienky. Ľudia prehrali bitku s nimi pri ďalekých hviezdach a maniovia sa dostali až na túto

planétu. Všetci ľudia museli byť ich otroci a zomierali len pre ich potešenie. Všimla sa to i ďalšia rasa, daniovia, stvoritelia duší. Vznikla vojna, v ktorej boli ľudia prinútení bojovať na strane ničiteľov. Daniovia boli vytrvalí a keď našli potenciál v ľuďoch na blokovanie kliatby maniov, obrátil sa vývoj vojny. Daniovia zachránili ľudí pred skazou a maniovia, neschopní sa vzdať, bojovali až do konca.“

Larynia otvárala oči a snažila sa počuť čo najlepšie. Boli to pre ňu neuveriteľné veci. Lussia sa cítila priamo uprostred deja, prežívala všetko veľmi intenzívne a ani nedýchala. Zdalo sa jej to neuveriteľné. Nevedela nič o dávnej histórii. Teraz sa za krátky čas dozvedela viac, ako si kedy myslela, že sa vôbec môže dozvedieť. Nevedela, ako to celé dopadne, no chcela to vedieť a počúvala ďalej. Najradšej by bola so Ziggy čo najdlhšie. Bolo toho pre ňu tak veľa, čo sa od nej môže naučiť. Muž v žltom sa započúval. Časti príbehu poznal a s niečim nesúhlasil, no nedal to najavo a počúval ďalej. Keď Ziggy povedala, že maniovia bojovali až do konca a dala si malú prestávku, zatlieskal. Ziggy nerozprávala rýchlo, no bolo vidno, že rozprávať príbehy vie. A veľmi dobre.

„Daniovia sa predstavovali ako rasa, ktorá kedysi vytvorila život. Či to už bola pravda alebo nie, nikto o tom nepochyboval. Boli dobrí, radi pomáhali všetkým naokolo a vážili si každého jedného človeka. Ani proti maniom nechovali veľký hnev, aj keď boli ich presným opakom. Rešpektovali ich, no keď to bolo potrebné, tak sa proti nim postavili. Napriek žiadosti ľudí napadnúť ich krajinu priamo sa rozhodli radšej nechať veci tak. Nevyhľadávali konflikty, bola to ich cesta. Maniovia porážku nikdy nepriznali a rozmýšľali, ako sa pomstíť a znovu dobiť svet ľudí. Ten pocit, že im všetci ľudia slúžia, bol pre nich veľmi potrebný. Uvedomovali si silu daniov a nanovo vzrastajúcu silu ľudí a rozhodli sa konať. Využili svoje psychické schopnosti k vyhľadaniu tergasov, najsilnejšej rasy, akú kedy poznali. Našli ich a ponúkli im hory i doly za to, aby im pomohli proti ľuďom a daniom. Odmietli a maniovia ich okamžite vyvraždili. Ich technológie sa zmocnili a našli spôsob, ako sa zbaviť daniov. Pomocou zbraní, ktoré získali od tergasov, roztrhali celú planétu daniov na kusy. Stvoritelia duší boli vyhladení, úplne všetci, s výnimkou malej skupiny žijúcej na planéte ľudí. Okamžite sa vydali maniovia na cestu sem, keď tu narazili na arkánov, úplne novú rasu, akú v živote nevideli. Arkánov vytvorili zvyšní daniovia, tak, ako kedysi dávno vytvorili ľudí. Arkáni boli mocní, voči kliatbam odolní a v boji neprekonateľní. Všetci maniovia, ktorí prišli na túto planétu, boli bez rozdielu rozsekaný. Aby sa to podarilo, museli arkánov vytvoriť ako bojovníkov dobra, no museli do nich vložiť aj časť démonického energie.“ Ziggy si urobila krátku prestávku a

prehliadla si svoje mocné ruky. Niečo hľadala sama v sebe, hoci mlčala. Možno pocit, že dobrodružstvá jej rasy neskončili a celý svet je na prahu veľkých zmien.

„Po víťazstve vytvorili daniovia, arkáni a ľudia mier. Ten trval nejaký ten čas. Po tom, čo daniovia pomreli alebo odišli do ďalších svetov, o ktorých nikto nič nevie, sa medzi arkánmi a ľuďmi odohralo niekoľko vojen. Arkáni zo seba nikdy nedostali tie časti, ktoré ich spájali s národom maniov. Teraz je mier a naše národy sú si znovu čoraz viac podobné, ak sa to dá tak povedať. Aj keď úplne iné. My, arkáni, sme bojovníci a veľmi si vážime daniov, našich tvorcov. A vašich tiež, aj keď to je už veľmi dlhá história a je to tak dlho, že to nemôže vedieť nikto presne. Tergasovia patria do minulosti, daniov je len niekoľko a maniovia sa dúfam už nevrátia. Chceli, aby im ľudia slúžili a tiež aby pre nich vytvárali zbrane proti tým, na ktorých ich kliatby nefungovali. Ale ich plán zlyhal už pred dávnymi vekmi. Budúcnosť patrí ľuďom a arkánom. Zaujímaví boli ešte benitovia, ako si vrela časť arkánov. Mali na severe neďaleko od svojich hraníc svoju malú ríšu, no niekoľkokrát bola zničená a nanovo obnovená. Benitovia sú priami potomkovia daniov, no nikto im to neverí.“

Larynia sa zamyslela. *Ako je možné, že o ničom z toho sa nepísalo vo Vodných knihách? Ak arkáni zachránili túto planétu, tak by si zaslúžili tam byť.* Pýtala sa na pôvod náboženstva, ktoré sa vždy snažila nasledovať a bola prekvapená z toho, čo sa dozvedela. Ziggy vedela o ňom len málo a vraj ďaleko odtiaľto ho nikto nepozná. Larynia sa snažila všetko zapamätať, všetky tie udalosti v príkladnom poradí. Bolo to ťažké. Lussia sa znovu pýtala svojim ešte detským hláskom na arkánov. Akí sú, kde sú a ďalšie otázky. Bola rozhodnutá, chcela by vedieť o nich všetko a najradšej by ich chcela stretnúť niekedy osobne.

„Určite sa nevrátia? Myslím tí maniovia. A prečo sa im hovorilo zlodeji duší? A prečo...“ Lussia sa snažila vydolovať čo najviac informácií. Už teraz vedela, o čom sa jej bude snívať a mala pred sebou niekoho, kto toho vedel oveľa viac, ako ktokoľvek iný v jej živote.

„O tom poviem nabadúce, už by si toho mala moc veľa.“

„Prosím, aspoň krátko.“

„No dobre. Maniovia sa dúfam nevrátia, nikto to nevie. Sú schopní všetkého. A vrela sa im zlodeji duší, lebo ich naozaj kradli. Ak ti zoberú dušu, tak budeš ich otrokom a spravíš pre nich všetko. Dokonca aj keď zomrieš, tak im budeš slúžiť a kŕmiť ich nekonečnú nenávisť.“

„Sú naozaj mocní?“

„Zničili celú planétu, zotročili si takmer každého koho videli a na obrovskú vzdialenosť ovládajú svojich otrokov. Povedala by som, že áno.“

„Bojovala si s nimi?“

„Až taká stará nie som, ale ak by som niektorého stretla, tak by to neprežil. Dúfam.“

„Si skvelá bojovníčka, nikto sa ti nemôže postaviť a tebe tie kliatby neublížia!“

„Tým by som si nebola taká istá. A už stačilo. Najvyšší čas ísť spať.“

7. Kapitola - Inštinkt sa nedá oklamať

Ziggy si pozrela okolie, no všetko sa jej zdalo akési zvláštne rovnaké. Silnejúce slnečné lúče na ňu svietili a nútili ju postaviť sa na nohy. Tam kopce, tam zase kopce, tam nič a tam ešte väčšie nič. Larynia so sestrou poznali len najbližšie okolie, no muž v žltom bol v divočine ako doma. Bystrými očami sa popozeral po okolí a ukázal na jeden z vrchov.

„Tadiaľ by sme mali ísť, je tam dedina, kde sa dá najesť do sýtosti.“

„Jedlo? To by nebol zlý nápad, ideálne ak by sa to dalo aj jesť,“ dodala Ziggy. Ako vždy, zase bola hladná a pozvanie na jedlo vždy prijala.

„Prepáč, ale ani neviem ako sa voláš,“ povedala Larynia nesmelým hlasom a pozerala sa na muža, ktorý ukazoval smer. Ziggy sa na tom ako obvykle smiala.

„Nechce sa mi prezrádzať moje meno.“

„Zdá sa ti hlúpe? Možno sa ostatným hlúpe zdať nebude.“

„O to nejde, len nechcem, aby toho o mne ľudia veľa vedeli. Tiež nechceš, aby o tebe každý vedel všetko.“

„Meno vedieť môže, hodí sa to. Napríklad ak treba niekoho zavolať a nevieš ako sa volá, tak by to mohol byť problém.“

„Ty meno prezrádzať chceš, Lussia tak isto, Ziggy povedala aj z čoho sa to poskladalo a mňa si volajte ako chcete.“

„Tak ťa budeme volať Čudák, čo ty na to?“ Pridala sa k diskusii Lussia. Rada si všetko zjednodušovala.

„Tak Čudák, ak sa ti to páči, mne je to jedno. Mali by sme ísť týmto smerom. Alebo...“

„Alebo čo?“ Ziggy nemala rada všetky tie komplikácie, ak to súviselo s odložením jedla.

„Ned'aleko je jaskyňa, ktorú stráži hrozná príšera. Ak by sa nám ju podarilo poraziť, dostali by sme sa k peknému pokladu.“

„Aký poklad? O čo ide? Hádám len nie truhlica plná zlatiek, lebo to by bolo poriadne neoriginálne.“

„No tak, Ziggy, si to predstav. Vieš, čo by sa všetko zmenilo? Mohla by si ísť kam chceš a robiť čo len chceš.“

„Namiesto toho idem kam chcem a robím čo chcem. To, čo aktuálne robím s tvárou, sa volá úsmev a naň nepotrebujem ani jednu zlatku. Ty snáď áno?“

„Tak čím viac zlatiek, tým viac úsmevu, to je u mňa dôležité.“

„A čo tie zlatky za vyslobodenie? Nemajú vo vrecku ani jednu a odkiaľ pochádzajú im nikto nedá nič. A tebe ide hlavne o zlatky, tak sa nehraj, že si sa z dobrej vôle dal na zachraňovanie.“

„Rátal som s tým, že to dopadne úplne inak. Ale svet ponúka veľa možností, ako si zarobiť. Napríklad táto jaskyňa.“ Povedal muž v žltohnedom, nedávno pomenovaný ako Čudák a ukázal smerom k jaskyni.

„Čo je v nej,“ spýtala sa Lussia. Poklady, príšery, nebezpečenstvá, toho všetkého sa bála, no mala pocit, že by ju Ziggy pred všetkým zlým ochránila. Naivné tvrdenie dievčaťa. Možno správne a reálne a možno nie. Ak by ale išla aj ona, tak by sa nebála.

„To nikto presne nevie, ale zlata je tam dosť. Pre všetkých!“

„Takže nielen pre teba?“ Ziggy udrela na citlivú strunu. Každým slovom vzbudzovala v Lussii viac a viac potrebu nájsť si poriadny vzor, od ktorého sa má čo naučiť. *Nie je ako Larynia, je skvelá a nebojí sa nikoho a ničoho.*

„Mali by sme tam ísť!“ Povedala Lussia rázne. Žiadne šepkanie, žiadne cedenie cez zuby.

„Nevieme nič o tomto svete a už vôbec nie sme žiadne hrdinky. Je to nebezpečné.“ Larynia sa snažila prehovoriť sestru o tom, čo je správne. Vedela, že najsprávnejšie je vyhnúť sa nebezpečenstvu a zbytočne osud nepokúšať.

„Nie sme hrdinky, ale ja budem! A nebojím sa!“ Lussia sa prestávala ovládať a začala na sestru nadávať, pričom sa nevedomky priblížila ku Ziggy, ako keby u nej hľadala bezpečie.

„Cítiš sa prisilná, slečinka, no predsa si dieťa, ktoré sa potrebuje prichýliť k mamičke.“ Napomenul ju muž v roztrhanom žltohnedom odeve.

„Tak ja som dieťa? A čo ty? Ani len meno nepovieš. Si bojko, máš strach. A bojíš sa zodpovednosti, tak je to. Už dávno som ťa prekukla!“

Larynia neverila vlastným očiam a bola úplne ticho. Ziggy sa smiala a s rešpektom si premeriavala malú Lussiu a muž, ktorý mal odrazu v ruke meč, strácal trepezlivosť. Nikdy ho malé dievča nenaštvalo tak, ako práve teraz.

„Výborne a teraz sa tu všetci pobijeme a pozabíjame,“ navrhla Ziggy so svojim svojským humorm a úsmevom na tvári. Bola však jediná, kto sa usmieval. Lussia ako keby v jej očiach povyrástla, no bol čas toto šialenstvo zastaviť.

„A vôbec, prečo si odišiel od tej klietky, keď prišli strážne? Bál si sa ich? Vieš sa stratiť, no vieš aj bojovať?“ Lussia pridávala a pridávala, až sa mužská ruka s mečom rozhodla zabíjať. Meč narazil a skrvavil, no nie Lussiu. V poslednej chvíli ju odsotila Ziggy stranou, pričom sama bola zasia-

hnutá. Jej ruka sčervenela a zaťala zuby. Nekričala, no bolesť bolo na nej vidieť. Nikto nečakal reakciu, ktorá sa okamžite prejavila. V Ziggy všetko ostatné zatienila nekontrolovateľná zúrivosť. Päťami do svojej obete v žltomedom udierala z celej sily. Strácal vedomie, no neprestávala. Bola nezastaviteľná. Keď konečne prestala, mala ruky skropené krvou a stále zovreté v ničivé nástroje smrti.

Obidve dievčatá boli v šoku a ťažko povedať, ktorá viac. Larynia nechápala správanie nikoho z nich a Lussia nechápala zmenu v Ziggy. Bola pre ňu taká dobrá a teraz zabila niekoho za škrabanec. Akoby to zrazu nebola ona, pomyslela si Lussia. Oči mala otvorené a s otvorenými ústami sledovala Ziggy, ako obeti prehrabáva vrecká. S pár mincami bez slova odchádzala.

„Počkaj, POČKAJ!“ Lussia sa mohla vykričať, no so Ziggy to nič nespravilo. Dohnala ju a chytila ju za ruku, chcela ju upokojiť a hlavne zastaviť. Arkánka si ruku nevšímala a aj keď bola na nej seknutá, bez problémov vláčila malú Lussiu za sebou. Stále bez slova a bez jej typického úsmevu.

„Stoj konečne, STOJ!“ Mohla sa Lussia snažiť ako len chcela, ale nedokázala ju zastaviť. *Musím na to ísť inak, úplne inak.* Napadli jej hneď dve možnosti, ako ju zastaviť. Jedna nebezpečnejšia ako druhá. Lussia si pobehla a postavila sa jej priamo do cesty s rozťahnutými rukami. Vedela, že ak by bola normálne pre zmysloch, tak by ju obišla. Urobila to, stála odhodlane pred ňou, no musela sa prizeriť, ako ju jedným šmahom ruky oveľa silnejšia Ziggy odtiahla na bok. Lussia sa rozhodla použiť to najšialenejšie, čo ju napadlo. Všimla si ranu na ruke, ktorá sa poriadne zväčšila a obidvomi rukami ju zovrela, aby jej spôsobila čo najväčšiu bolesť. To Ziggy pocítila, okamžite dievča schytila pod krkom a chcela z nej vytriasť život, ale... Zasekla sa. Prudko vydýchla a nemenná tvár bola v okamihu pokrytá slzami. Triasla sa a chcela ruku odtiahnuť od Lussie, no nemala na to silu. Nemala vôľu na nič a obidve ruky jej spadli, ako keby boli bez života. Ziggy padla a bola príťažká pre Lussiu, aby ju udržala vzpriamenú. Larynia videla Ziggy odhodlanú zabiť jej sestru a hneď za tým rozmyslenie a pád. Rozhodovala sa, či by bolo dobré priblížiť sa. Však zabila človeka...

Larynia mala mäkké srdce. Hľadela na najmocnejšiu bytosť akú kedy videla s rešpektom a ľútosťou. Asi si nevedomovala všetko a nechala za seba konať svoje emócie. Nevedela, či Ziggy na ňu niečo hrá, alebo je naozaj smutná a bezmocná.

„Čo sa s tebou deje,“ oslovila ju Lussia. Nikdy takú Ziggy nevidela, aj keď ju veľmi dlho nepoznala. Prezrela jej ranu. Stratila niečo krvi, no nevyzeralo to na ranu, ktorá by spôsobila úplnú bezmocnosť. *Musí v tom byť niečo viac, ako keby nechcela zabiť toho čudáka.* „Prečo si...“ *Dopovedz to, prečo si ho zabila? Prečo? Nedokážem to.*

„To... nebola som to... je mi to... nechcela som,“ dostala po chvíli zo seba Ziggy. Spamätávala sa zo šoku a znovu sa vracala do svojho ja.

„A kto teda? A prečo?“

„Bola som to ja, aj keď... Vravela som o arkánoch, že sme vznikli ako zbraň proti maniom. Vytvorili nás, aby sme bojovali a zabíjali. Bolo to už dávno, ale časť v nás je stále démonická. Sme zabíjajúci, či sa nám to páči, alebo nie.“

„Dopovieš nám to neskôr, teraz nám povedz, či to prežije ten chlap,“ nadhodila Lussia. Ziggy sa postavila a rozbehla sa k svojej nedávnej obeti. Pozorne prezrela zranenia a neverila vlastným očiam. Bol úplne rozmrvený silnými údermi.

„Je mŕtvy, nemôžeme pre neho nič urobiť.“

„Prečo si ho zabila?“ Spýtala sa jej zostra Larynia.

„Nechcela som ho zabiť, naozaj nie a je mi to úprimne ľúto.“

„Chránila ma, nevidela si to? To ja som ho zabila,“ so slzami povedala tentokrát Lussia. Mala potrebu chrániť arkánku.

„Bláznovstvo, ani si sa ho nedotkla. Chcela som ťa chrániť. Nechcem ale poďakovanie za to, že si nažive. Nevedela si kto som a ja som nemala času nad tým rozmýšľať. Naozaj ma to mrzí, neklamem ti,“ obraňovala sa Ziggy.

„Tak kto ho teda zabil?“ Larynia túžila vedieť pravdivú odpoveď.

„Ak ho zabili moje ruky, tak odsúď mňa. Radšej by som ho odzbrojila a udrela len slabo, ale nestalo sa tak. Vinníka máš, potrebuješ ešte niečo? A rada by som mu povedala, keď vytasil meč, že ho rozdrvím na prach ak sa o nejakú hlúposť pokúsi. Nemohla som, nebol čas. Najhoršia choroba, zničí všetko a aj tak ti chýba.“

„Verím ti,“ povedala Larynia nakoniec. „Viem, kto si. Si arkánka, ktorá cestuje po svete. Zachránila si nás z väzenia a zachránila si moju milovanú sestru a nežiadaš za to ani poďakovanie.“

Za tieto slová by niekto určite zatlieskal, no ten niekto už tlieškať nikdy nebude. A dýchať taktiež nie. Tri ženy v prostriedku ničoho, bez vody a bez tušenia, kam by sa malo ísť. Bol teplý deň, ak sa to dá tak povedať. Horúčava, dvíhal sa vietor, zrnká piesku sa presúvali sem a tam a zanedlho boli všetky stopy v okolí zakryté. Larynia neznášala horúčavy, aj keď bola na ne

navyknutá. Lussia bola na tom podobne a Ziggy trápila rana. Už z nej vytieklo dosť krvi a arkáni, zvyknutý na hory a svieže lesy, nikdy páliace slnko veľmi neľúbili.

„Jaskyňa,“ povedala Lussia odrazu. „Tá jaskyňa. Ak tam niekto alebo niečo žije, tak tam musí byť voda!“

„Bola tým smerom, tam... Alebo tadiaľ? Viem, že sme prišli približne od...“

„Nepamätáš si, však?“ Spýtala sa Lussia Ziggy.

„Nie som žiadna stopárka predsa. A keby som aj bola, tak by som určite nechcela stopovať práve tu. Je to ako hľadať kvapku vody v toľkom piesku. A to vlastne robíme.“

„Malo by to byť tadiaľ,“ ukázala Lussia na jeden smer.

„Je to len veľký kameň. Rovnaký ako ostatné, len je väčší,“ argumentovala Ziggy. Jaskyňa mohla byť v najväčšom kameni, no mohla byť aj hocikde inde. A navyše, možno neďaleko je nejaký ešte väčší.

„Ale nehľadáme jaskyňu, hľadáme výhľad, odkiaľ bude vidno celé okolie.“

„Možno by sme na to mohli ísť inak. Ten Čudák ukazoval smer ku jaskyni, stačí len zistiť, kde to bolo keď ukazoval smer. A bolo to len chvíľu pred bitkou.“

Všetky tri sa vrátili na to miesto. Predstavili si jeho ruku ukazujúci smer a naozaj – ukazoval na jeden z veľkých kameňov. Vydali sa k nemu s túžbou napiť sa a na nejakú príšeru zabúdali. Lussia síce nevedela, čo si môže o Ziggy myslieť, no bola ešte viac presvedčená, že ju dokáže ochrániť. Jaskynný vzduch jej pripadal osviežujúci a tmavé miesto bolo pre ňu požehnaním. Dotýkala sa stien, ktoré boli chladné, no vlhkosť si už dávno nepamätali. Pozerala do malej prázdnoty. Vo vnútri nevidela nič, čo by sa dalo považovať za zaujímavé. Ani stopy po vode, žiadny zvuk ani pach, jednoducho nič. Vychutnávala si tieň a možnosť posadiť sa a oddýchnuť si. Rada by si omočila pery chladnou vodou, no nikde po nej nevidela ani stopu. Larynia, ktorá bola rada z možnosti oddýchnuť si od slnka, spomínala na svoju prácu, ktorú až doteraz robila. Od rieky do chrámu nosiť vodu vo vedrách. Bolo by to krásne, mať pri sebe vedrá s vodou. Čo by len dala za dobré obsluženie. Veľa sa toho zmenilo, odkedy mala začať nosiť vodu aj Lussia. Vie, prečo sú tu. *Snažíme sa spoznať svet? Nie, len sa snažíme vyhnúť ďalšiemu hodeniu do väzenia. Prečo je tu ale Ziggy?*

„Prečo si tu? Myslím medzi ľuďmi. Prečo nie si medzi arkánmi?“ Larynia chcela vedieť, s kým to vlastne cestuje.

„Skrátene povedané medzi nimi nechcem byť.“

„Nikdy si si s ostatnými nerozumela?“

„Ale rozumela,“ povedala Ziggy s nanúteným úsmevom. Snažila sa usmievať, no bola vo vnútri smutná a spomienky ju sužovali.

„Nechceš o tom rozprávať?“

„O čom? Ako som nechtiac zabila vlastnú matku? Ako ma vyhostili? Ako ma chceli upáliť, ukameňovať, utopiť a rozštvrtiť? Počkaj, porozmýšľam... Vlastne ešte nabodnúť na kôl... nie, nechce sa mi o tom hovoriť.“

„Rozprávala si sa o tom s niekým?“

„O veciach, o ktorých by som sama radšej nič nevedela? Pozri sa maličká, každý má v sebe niečo, čo by rád dostal von. Vyškriekal to celému svetu. Niečo iné nechce, aby sa dostalo do uší ostatných. Som našťavaná na seba i na ostatných, smutná a rozhodne sklamaná. Všetko sa dá zakryť pretvárkou, okrem pretvácky samotnej. Stalo sa, už sa neodstane a aj keď by som rada urobila niečo s tými, ktorí mi naozaj ublížili. Nemôžem. Prípadne nechcem. Budem hádať, tiež máš svoje chyby, trápne problémy i veci, ktoré ti zničili tento život aj zopár ďalších, ak veríš na viac životov.“

„Niekedy to ale naozaj pomôže, keď sa o tom s niekým porozprávaš.“

„Možno by to pomáhať malo vám, no ja som iná. Mám iné sny, iné túžby a som nebezpečná. Videla si to pred chvíľou. A ty sa ma bojíš, cítim to na tebe. Snažíš sa byť zodpovedná a dráždiť ma je poriadne nebezpečné pre také ako si ty.“

„Ja sa ťa ale nebojím a myslím, že ťa chápem veľmi dobre,“ pridala sa ku diskusii Lussia. Tvrdila, že nemá strach. Zakrývala ho dobre, no pozornému oku to neuniklo.

„No ako myslíš. Čo chceš vedieť? Na to, že si mladé dievča, si naozaj odvážna.“

„Ako to bolo s odchodom?“

„No dobre teda. Narodila som sa ďaleko na severe, v horách, kde sa ľudia bez zbraní len tak neprehádzajú. Som arkánka a aj keď som počula o vojnách medzi ľuďmi a arkánmi hlavne z rozprávania, vždy som chcela byť bojovníčka. Osvojiť si boj s každou zbraňou, naučiť sa taktiku a hlavne dokázať niečo. Neustále sa prekonávať. U arkánov je niekým len ten, kto je výnimočný, silnejší ako ostatní. Určite viete, že boj je viac o šikovnosti ako o skutočnej sile. Netreba byť silnejší, no je veľká výhoda byť rýchlejší a poznať kroky nepriateľa. Ako žena som nemohla mať plnohodnotný výcvik a v každom boji som prehrala. A tiež som prekliata. Boli sme vytvorení ako bojovníci a dostali sme vraj do daru časť zúrivosti maniov. Bez toho by sme ich nikdy neporazili. Bojovým výcvikom je možné obmedziť účinky tohto prekliatia, no nie úplne zastaviť. A nie je to prvýkrát, čo som niekoho zabila. My, arkáni, na to nie sme pyšní. Nenávidíme to, čím nás daniovia obohatili,

aby sme boli pre nich silnejšou zbraňou. Chcela som bojovať, no nemohla som v sebe potlačiť zúrivosť. Stačila poriadna hádka s matkou, ktorá zo mňa chcela obyčajnú arkánku a vyskytol sa problém. Nechcela som byť tá, ktorá by celý život len varila a bola som vyhnaná. Za to, že som ju dosekala. Nechcela som a nedokázala som prestať. Nesmiem sa vrátiť do hôr. Mám krv maniov, ako sa u nás hovorí. Ešte aj po vyhnaní ma chytila zúrivosť, keď som narazila na arkána, ktorý ma mal odprevadiť čo najďalej a to osobne. Asi tušíš, že to neprežil. Odvtedy som na cestách a radím každému, aby zbytočne neprovokoval.“

„Zabiť dvoch arkánov a človeka nie je dobrá vizitka, hlavne ak si nechcela nič z toho urobiť.“

„Oveľa viac ľudí zomrelo mojimi rukami, no len jeden padol za obeť zúrivosti. Viem bojovať a nebojím sa boja, aj keď som slabá v porovnaní s ostatnými môjho druhu. Nie som tá, ktorá by mala svet v malíčku.“

„Prečo ale ideš s nami? Si iná ako my, veľmi odlišná.“

„Máš s tým problém? Chceš sa ma zbaviť?“ Ziggy si uvedomovala akúsi vlastnú dôležitosť a doplnila tieto otázky svojim typickým úsmevom.

„Nie, to... to určite nie, myslela som to úplne celkom... inak...“, vykoktala zo seba Lussia.

„A ako? To som teda zvedavá. Len zo mňa nerob niekoho, kým nie... tá jaskyňa! No samozrejme!“

„Čo s ňou,“ pýtala sa Lussia. Mala pocit, že Ziggy na niečo prišla.

„No niekto tu je a nevidíme ho, čo ak niekto vidí nás?“

„Ako to myslíš?“

„Tieto jaskyne nie sú len tak od prírody, vytvorili ich daniovia ako útočisko pre ľudí. Čo ak toto nie je celá jaskyňa, ale len nejaká jej malá časť? Čo ak je niečo zaujímavé pod nami?“

„Ak by bolo, ako by sa to dalo zistiť?“

Ziggy sa pozrela na meč, ktorý mala po boku. Nepatril jej, no rada ho zobrala so sebou. Také veci sa vždy môžu hodiť, či už pri boji, alebo aj na niečo úplne iné. Zobrala ho do ruky a prezerala si jeho ostrie. Meč nebol už dlhšie ostrený a javil známky, ako keby sa ním udieralo do niečoho veľmi pevného. Možno do kameňa. Udrela do najbližšej steny a potom zaradom do všetkých. Všade bol rovnaký zvuk. Po udrení do rôznych miestach na podlahe sa to opakovalo, až na jeden prípad. Tam, kde sedela Larynia, bol zvuk iný, ako keby to bol úplne iný druh kameňa. Niečo sa pod ním ukrývalo. Larynia sa postavila a pozerala sa na kus kameňa, na ktorom doteraz sedela. Bol úplne obyčajný, rovnaký ako všetky ostatné v tej malej jaskyni. Skúsila ním pohnúť, ale bola na to slabá. Nepohli s ním, ani keď sa všetky tri do kameňa opreli. Bol to vchod, no ako sa dnu dostať a čo na nich čaká, na to nemali odpoveď.

8. Kapitola - Lussia a hviezda

„Čo ak sa tam môže dostať len niekto?“ Lussia mala často nejaký šialený nápad, ktorý fungoval. „Možno sa tam dostane len ten, kto vie ako sa tam dá dostať.“ Pozrela na ostatné dve. Ziggy kvôli rane slabla a nebola tak ukecaná, ako predtým. Našla vchod, no len čo ho našla, tak sa posadila a prestala všetko riešiť. Larynia sa zas snažila zachytiť, kam Lussia svojimi myšlienkami smeruje, ale nezachytila.

„Ak sa tam môže dostať iba niekto, tak môžeme niečo splniť a dostaneme sa tam!“ Prezerala celé miesto, či nájde nejaké nápisy alebo značky, ale nič sa nenašlo. Darmo sa snažila nahmatať prstami, nenachádzala vôbec nič. „Možno by stačilo jednoducho zaklopať a niekto nám príde otvoriť.“

„Napríklad tá príšera“, dodala Larynia. Stretnúť nejakú príšeru veľmi nemala v pláne.

„Vyskúšať to môžeme.“ Lussia robila taký hluk, ako len vedela, no okrem ozveny nepočula nič iné. Darmo búchala ako jej sily stačili a dosiahla len to, že ju boleli ruky.

„Ak by bol niekto a chcel by ťa dnu, tak by už určite otvoril.“

„Prečo by nás ale chcel niekto dnu? Možno, keby... keby sme niečo priniesli.“

„A čo chceš priniesť neznámej príšere z neznámej jaskyne?“

„Tak to veru neviem, nič ma nenapadá,“ priznávala Lussia. A pritom je to také jednoduché, stačí sa dostať dolu. Lussia zobrala do rúk meč a snažila sa nájsť ďalší rovnaký zvuk ako ten, ktorý našla Ziggy. Búchala postupne do zeme, až zistila, že nenašla vôbec nič. Bolo by to asi trochu ľahké, nájsť vstup takto. To by sa sem dostal každý. A ak by aj bol niekto dosť silný na to, aby ten veľký kameň odvalil, tak by tam možno vôbec nič nenašiel. Uvažovala na plné obrátky o ďalších vstupoch, o nejakom hesle alebo zaklínadle - alebo o nejakej vyššej moci, ktorá by dokázala pomôcť.

„Ziggy, ty si vravela, že tieto jaskyne vytvorili daniovia. Čo ak len tí, ktorí mali daniov za priateľov, môžu vstúpiť?“

„Nad takým sa zamýšľaš? Však to je jasné každému, na to nemusíš ani hlavou pohnúť.“ Ziggy strácala sily a spolu s nimi aj dobrú náladu.

„Čo si daniovia najviac cenili?“

„Čo si asi mali ceniť stvoritelia duší? Rozober si ten názov. Ak niečo stvorili, tak to museli mať v láske.“

„Ak dáme nejakú dušu na kameň, tak by sa to mohlo otvoriť. Sestrička, sadni si sem.“ Lussia rozmýšľala na plné obrátky a Larynia ju jednoducho poslúchla bez odvrávania, aj keď ju mladšia sestra nazvala sestričkou. Neudialo sa ale vôbec nič.

„Dá sa zariadiť, aby tam vypustila dušu. S tým by som pomôcť vedela,“ povedala Ziggy. Hlas jej však slabol. Lussii bolo jasné, že musí pomôcť Ziggy a vlastne každému. *Nájsť tak vodu, to by bolo niečo. A veľa vody. No a nejaký ten kúsok niečoho dobrého na zahryznutie...* „Voda!“

„Nie, to nie je voda. Hovorí sa tomu halucinácia.“

„Ziggy, už to chápem. Daniovia si vážili život! No a kde nie je vody, tam nieto ani života. Stačí teda dať tam trochu vody a dostaneš sa ku väčšiemu kúsku vody. Kto nič neobetuje, ten nič nedostane! Prišla som na to,“ skríkla Lussia a vyskakovala od radosti. Larynia si čoraz viac myslela, že jej preskočilo a Ziggy pri pohľade na stále akčnú Lussiu radšej vôbec nemyslela. Vymyslená teória, ktorá sa však nedala prakticky odskúšať. Čistá voda nahradená potom či slinami nemala vôbec žiadny efekt. Aj keď Lussia efekt očakávala, na rozdiel od ostatných dvoch. Mladé dievča sa pokúšalo prejsť cez záhadu. Samé, no odvážne.

„Duša, život... čo treba k životu?“

„Nahlas rozmýšľáš?“ Spýtala sa Ziggy s výrazom, ako keby jej niečo vadilo.

„Musí to byť voda, pretože ak je jej málo, tak...“

„Môžeš nahlas rozmýšľať potichšie? Chce sa mi spať!“

„P-prep...“, ospravedlňovala sa Lussia, keď tu jej vbehla do mysle myšlienka. *Ziggy je ospalá, lebo má málo vody... no hlavne krvi! Však je stále poranená na tej ruke a aj keď jej už z rany nič nevyteká, je slabá. Krv je potrebná k životu. A čo je cennejšie na obetovanie ako vlastná krv?*

„Mám to, čo ak by sa potrel ten kameň krvou? Krv je v živote nutná a ako jej máš čoraz menej, tak slabneš.“

„Niečo nové mi nepovieš? Ak by ale pár kvapiek malo byť vstupom, tak...“ Ziggy vyskočila na nohy, dotkla sa svojej rany a utrela krv z ruky na kameň. Okamžite sa začal meniť. Zmenšoval sa, až bol celkom maličký a vošiel sa do ruky. Pod ním sa ukázala malá chodba, ktorou by dvaja vedľa seba určite neprešli. Viedla niekam, kam nebolo vidno, ale vyžarovalo z druhého konca niečo magické. Obyčajné svetielko, alebo nebodaj poklad? Lussia skočila dnu, s odhodlaním dobrodruha. Nebála sa, alebo si nevedomovala, do čoho sa púšťa. Larynia na ňu pozerala, ako mizne a okamžite ju začala odhovárať. Neúspešne. Jej snaženie priviesť ju k rozumu nezaberalo, ako keby sa žiadne z jej slov ku sestre ani nedostalo.

„Tak pod' ty malá myška, snád' tu neostaneš,“ oslovila Ziggy Laryniu, ktorej sa veľmi do tmavej a neznámej chodby ísť nechcelo.

„Ako to myslíš,“ pýtala sa Larynia nechápavo, „však tam netreba ísť...“

„Fajn! Ostaň tu. Vodu vypijeme my, keď ty si taká bojka. A postráž to tu, ak by prišli nejaké púštne potvorky.“

„Aké potvorky?“

„Ostaň tu a uvidíš. Alebo pod' za sestrou. Snád' nechceš, aby ti utiekla.“

„Neviem, čo tam je.“

„Traja princovia. Každý z nich je pekný, silný a neuveriteľne bohatý.“

„Určite?“

„Vaal-Ne Mar-gal!“

„Nerozumiem. Čo to znamená?“

„To je také naše príslovie. Dalo by sa to preložiť určite nejako presne, ale tak hovorí to približne o tom, že kto sa bojí, nemá vstávať z postele.“

„Vieš, vôbec neviem, či je správne tam ísť.“

„Tak na to ti odpoviem jedínú vec – bolo by šialene hlúpe tu zostať. Pôjdem hneď za tebou.“

Larynia sa plazila malou chodbou, ak sa to vôbec na chodbu podobalo a v tichosti nadávala. Nebola vôbec oblečená pre takúto činnosť a rozhodne nemala plazenie po zemi medzi záľubami. Ako sa plazila, narazila na vlhkosť. Pred ňou bolo niekoľko kvapiek alebo celé jazero. Nemohla zistiť množstvo, ale tešila sa. Lezenie bolo stále viac a viac nepríjemné, no snažila sa nezdržovať a ísť dopredu a to nielen preto, že jej bola Ziggy v päťách a to doslovne. Pred ňou bola tma a ticho. Bolo počuť len vlastné pohyby a silnú ozvenu každého dychu. Chodba sa zdala nekonečná, ale bola úplne priama, nezatáčala na žiadnu stranu. Steny boli čoraz viac vlhké, až sa zrazu pred ňou otvoril priestor. Steny sa strácali a dalo sa postaviť. Pozerala okolo seba ako najlepšie videla, no všade bola iba tma. Hmatala rukami, no najskôr narazila len na kamene.

„Hej! To je moja hlava!“

„Prepáč mi to. Kde to sme?“ Larynia hmatom narazila na sestru a hneď od nej chcela vedieť odpovede.

„Vidím toľko čo ty, ako to mám vedieť?“ Odpovedala Lussia otráveným hlasom. Pôsobila nepríjemným dojmom, pripomínajúc človeka vyrušeného od niečoho veľmi dôležitého.

„Mali by sme sa vrátiť.“

„Tie kresby... nie, to nemôže...“ ozvala sa Ziggy vychádzajúc z chodby.
„Aké kresby, však je tu úplná tma!“
„Nechcem veľmi vyprovokovať, ale ak tu nejaké kresby sú, tak by ich v tejto tme nikto nevidel.“
„Zaujímavé... toto je podobizeň Darnuka! Mali by sme...“
„Nájsť vodu?“
„Odísť odtiaľto?“
„Počkajte tu, nechajte ma premýšľať,“ skríkla Ziggy, až sa to v neznámom priestore zatriaslo.
„Táto freska zobrazuje čierne slnko a biely meč. Kde som to videla? Hmmm.“
„Ziggy, je tu úplná tma, nie je nič... niečo vidím, niečo vidím!“
„To sú moje oči. Budem rada, ak sa ich nebudeš chytať, dobre? Radšej daj pozor na mladšiu sestričku, nech niečo nevyvedie.“
„Ako to myslíš? Čo by sa mohlo stať?“
„Mohla by zobudiť stovku ochrancov tohto miesta a roztrhali by nás na kusy.“
„Lussia, poď rýchlo sem! Nie sme tu samé!“
„Ty si ale hrozná, vieš o tom?“ Ziggy sa snažila ukludňovať Laryniu a vysvetliť jej, že tu asi nič nie je. Taktiež ju chcela presvedčiť, nech sa chvíľu na nič nepýta, ona ani jej malá sestrička.

Kým Ziggy skúmala maľby na jednej zo stien, Lussia sa zahrávala s niečim, čo našla v tejto miestnosti tesne pred tým, ako sa nahmatala s Laryniou. Bolo to niečo silné, magické, prítlačivé. Nebolo to ako kamienky všade okolo, skôr to pripomínalo hviezdy na nebi. Mala jednu z nich položenú na dlani. Predmet nesmiernej ceny. Zrazu, jedným pohnutím ruky. Lussia mala vždy rada hviezdy a obracala sa na ne, keď jej vôbec nikto nerozumel. Čiastočne opora, ale hlavne spomienka za všetkými, ktorých už nikdy neuvidí. Videla pred sebou ľudí, starých i mladých, šťastných i smutných, neznámych i samu seba. Zovrela hviezdu pevne do rúk a uvidela pred sebou hmlisté spomienky. Videla tmu, po ktorej prechádzali sivé postavy. Tma bola skutočná, no všetci tí ľudia do tejto jaskyne vôbec nepatrili. Cítila, že sa môže pozeráť na každého, či už žije alebo nie. Na tvár, no i hlboko do duše. Do spomienok. Len pomyslela na Ziggy a hneď sa pred ňou ukázala v sivých farbách. Vysoká, s dlhými rukami a tým zvláštnym úsmevom, ktorý z nej celkom nezišiel, ani keď sa mračila. Cítila, čo ju trápi i teší. Videla množstvo spomienok, na viac ako život človeka. Lesy, púšť, dokonca aj túto jaskyňu. Videla, ako prechádzala úzkou chodbou a videla pred sebou Laryniu v tých vrcholne nevhodných šatách. Cez jej oči sa tiež pozerala na fresku s pre ňu neznámou postavou, no cítila, že pre Ziggy je niečim výnimočná.

„Nemá... ne... nemáme sa čoho báť,“ prehovorila Lussia po chvíli. Chcela povedať, že postava na freske nemá ruky. Keď spustila hviezdu do vrecka, sivé postavy a všetko čo bolo o Ziggy prezradené zmizlo. *Tá hviezda je čarovná, dáva mi nové možnosti?*

„Nechajte ma chvíľu, musím pochopiť tieto maľby. Zatiaľ viem len to, že je to akési varovanie. Nevieť pred čím.“

„Necháme ťa na pokoji, to bude najlepšie. Asi by sme ale aj tak mali ísť odtiaľto preč.“

„Najlepšie bude nájsť už konečne vodu!“

„Nestrácajte sa z očí!“

„Ale veď my sa nevidíme.“

„Tak sa vráťte, a...“

Ziggy odpadla. Zrútila sa bezvládne k zemi. Larynia sa obávala mocnej kliatby, ktorá mohla tak silnú bojovníčku zvaliť k zemi, no Lussia mala iný názor. Odkedy mala hviezdu, chápala ju oveľa lepšie, videla jej dovnútra, do duše. Vedela o tom, že Ziggy slabne. Už od toho súboja. Stratila veľa krvi a potrebuje ošetrovanie, no hlavne vodu. A voda tu niekde musí byť! Niekde tam! Alebo... Videla iba tmu a rukami sa dotýkala vzduchu, alebo narazila na niektorú hromadu skál, prípadne na stenu. Na nohách cítila vlhkosť, no nebola to voda, ale niečo iné. Kamene boli niečím obrastené. Stúpala po zvláštnom teréne a nevedela, čo to je. Bolo to čoraz hustejšie a kamene boli veľmi zradné. Po chvíli kamene zmizli a objavila sa vodná hladina. Pokojná, príjemne chladná a lákavá. Lussia sa držala s Laryniou za ruky, aby sa jedna druhej nestratila. Túžba po vode bola silná a prekonávala akúkoľvek vôľu mladého dievčaťa. Zohla sa za ňou a strhla staršiu Laryniu so sebou. Hltala vodu, ktorá bola osviežujúca a úplne iná ako tá, ktorú poznala. Nebola ako voda v chráme a v rieke, táto bola plná života. Každým glgom sa vracala energia a ukazovala sa sila dovedy nepoznaná. Lussia sa obzrela okolo seba a videla tmu s tmavými obrysmi, ktoré jasneli. Nikde žiadne svetlo, ale začínala vidieť. Tá voda jej musela vylepšiť zrak. Videla fresky na stenách, vystrašenú Laryniu a tiež niečo, čo pripomínalo misku. Bola poškodená, ako keby sa jej nikto po dlhé roky nedotkol a obhrýzal ju zub času, ale bola dokonale čistá, bez najmenšieho zamazania. Rýchlo naplnila misku a ponáhľala sa s ňou k Ziggy. Odpočinok jej pomohol a bolo to na nej vidno. Bola pri vedomí, ale bez síl. Len čo jej Lussia namočila pery, dostala na tú vodu chuť. Vytrhla Lussii Misku z rúk a okamžite všetku vodu vypila, na jeden glg. Podľakovala nejakým arkánskym výrazom a pýtala sa na ďalšiu.

Ako arkánka mohla Ziggy vidieť v tme, ale nebolo to bežné videnie. Musela sa sústrediť, aby sa mohla podľa zraku orientovať a spoznávať všetko okolo, čo nebolo priveľmi vzdialené. Po

napití sa vody videla a počula jasnejšie, ako keby sa hlboká noc vrátila k dobe, keď slnko zapadalo. Dávali jej zmysel nápisy na stenách, cítila sa znovu silná a bezstarostne preskúmavala priestor. Prezerala staré fresky, jednu za druhou a nevenovala im veľkú pozornosť. Zastavila sa pri poslednej na jednej strane steny a začala ju ostražito prezerat'. Bola na nej obrovská postava, ktorá mala v ruke zlomený meč a druhú ruku nat'ahovala do výšky. Pri nej boli nápisy, ale neznámym písmom. Všetky písmená boli taktiež veľmi vysoké a nepodobali sa na písmo ľudí alebo arkánov. Ziggy sa snažila odhadnúť, čo by mohli nápisy znamenať, no zo začiatku jej nedávali žiadny zmysel. Išla sa napit' vody a keď dokonale uhasila smäd, tak si ešte raz nápisy prezrela.

„No samozrejme! Toto som si mohla myslieť! Tá príšera je tu!“ Skríkla Ziggy. Nebola vyplašená, nebála sa, čo sa však o dievčatách nedalo povedať. „Nebojte sa, nemá Vám ako ublížiť, je to len duch bez tela. Ak som dobre pochopila jeho príbeh, samozrejme.“

„Vieš, čo sa tu stalo?“ Spýtala sa Larynia. Milovala staré príbehy a všetky tie dejiny, o ktorých sa doteraz nemala ako dozvedieť. Jej sestra ju v tom ešte prekonávala.

„Tak teda počúvajte. Toto miesto našiel človek pred dávnymi vekmi a prežil tu celý svoj život. Prišiel sem asi hľadať poklady alebo možno vodu a narazil na ňu. Napil sa jej a cítil sa silný. Cítil sa dokonca tak silný, že keď ju chvíľu nepil, tak mu niečo chýbalo. Vody neubúdalo, nech jej pil koľkokoľvek, no začal si uvedomovať cenu svojej rodiny a všetkých priateľov. Rozhodol sa vrátiť domov, no len čo odišiel z jaskyne, tak dostal nutkanie znovu sa napit'. Ostal tu jeho duch, aj keď jeho telo dávno zomrelo. Zaujímavá je hlavne posledná maľba, ktorá hovorí o tom, že sa chcel priblížiť ku hviezdám. Možno tu teda už nie je a ak by aj bol, tak nám nič nespraví. Tá voda...“

„Je nebezpečná a nemali by sme ju piť,“ podotkla Lussia.

„Práve som to chcela povedať! Asi ťa robí aj múdrou, teraz sme si vyrovnané,“ dodávala Ziggy s úsmevom.

„Zvláštne, teraz som vedela, že ideš povedať presne toto.“

„Už tu nič zaujímavé nie je, mali by sme odísť, kým nedostaneme znovu smäd.“

„Mohli by sme ešte ostať. Určite sa niečo zaujímavé nájde a...“ Larynia bola ako vždy nerozhodná a aj keď nemala veľkú nádej, že tu ostanú, tak chcela zrazu v týchto priestoroch stráviť viac času.

„Viem, na čo myslíš... chceš byť silná, niečim výnimočná. Tá voda ale nie je riešenie,“ presviedčala ju Ziggy.

„Má pravdu, mali by sme ísť. Tá voda má niečo do seba, ale nechcela by som tu byť naveky.“ Lussia sa snažila Laryniu presvedčiť o odchode, aj keď sama veľmi chcela ostať a ostala by. Ziggy ju však presvedčila o potrebe odísť. Nie tým, čo povedala, ale celkom naopak. Lussia jej čítala tie

myšlienky, ktoré nepovedala nahlas. Dlhá samota, strach, hlad, smútok či neschopnosť urobiť ten správny krok, kým nebolo príliš neskoro. Hviezda jej to ukázala práve tak, ako to cítila Ziggy. Tá si toho musela veľa vytrpieť, keď to ľahko znáša. *Ak odídeme, budem môcť zistiť od Ziggy všetko, čo vie o tomto mieste. Najskôr sa ale odtiaľto dostať.*

Trojica vyšla z jaskyne a vybrala sa smerom na sever, kým mali silu načerpanú z tajomnej vody. Lussia sa hrala s hviezdou, ktorá bola pre ňu stále viac a viac cenná. Ukazovala jej to, čo chcela vidieť. Zamyslela sa nad svojou sestrou a prebehlo jej pred očami to, čo jej išlo hlavou. Kam idú, prečo zrazu zmenila svoj život a či naozaj môže Ramael za zapálenie chrámu. Lussia videla jeho podobu, bol presne rovnaký ako v deň, keď ho jej sestra naposledy videla. Zo spomienok sa tiež vytiahol boj medzi Ziggy a tým tulákom a všetka tá hrôza. Pomyslela na tie údery pästami a dostala sa do života Ziggy a jej úteku zo zeme arkánov. Bolo to pre ňu hrozné. Lussia bola mladá, nikdy nevidela nič také strašné, ako keď sa Ziggy skláňala pred vlastnou matkou, ktorá len pred chvíľou vypustila dušu. Začala plakať a od vnútornej bolesti sa zvalila na zem. V ruke zvierala hviezdu a pozerala na Ziggy, ako keby jej chcela niečo povedať. Nedokázala prehovoriť a dostala z nej strach. Bola vedľa tej najnebezpečnejšej bytosti, akú kedy stretla. Obdiv vedľa strachu a bezmocnosť, obrovské prázdno v duši. Lussiu to ničilo po kúskoch a predsa bola tá nebezpečná bytosť na jej strane. Nová priateľka, dobromyselná tuláčka so silou obra. Arkánka ju chcela utešiť, ale dosiahla len to, že sa jej ešte viac bála. Snažila sa zistiť, čo sa s ňou deje. Napadlo jej, že by jej mohla chýbať tá voda a začala rozmýšľať. *Doniesť jej trochu tej vody? Čo by sa s ňou mohlo stať?*

„T... ty... ty sa o mňa... bojíš,“ vyšlo po nejakom čase z Lussie.

„Samozrejme, že sa bojím ty decko strapaté, však o čo by som sa asi mala báť? Tak mi pekne povedz čo je s tebou. Uhryzlo ťa niečo? Alebo si niečo videla?“

„T... to,“ nedopovedala celú vetu. Natiahla ale ku Ziggy ruku a ukázala na dlani hviezdu. Larynia sa jej chcela dotknúť, neveriac vlastným očiam, no dlhá arkánska ruka ju držala stranou.

„Neviem, ako si sa k tomuto dostala, ale...“

„Čo je to? Už si videla niečo také?“

„Veru videla, je to jedna z hviezd, ktoré vytvorili maniovia. Kto ju použije, ten má o poriadny problém postarané...“ Ziggy sa s miernym hnevom a veľkou ľútosťou pozrela na Lussiu a polohlasne k tomu pridala: „Snáď to prežije...“

„Bude v poriadku?“

„Teraz som povedala, že to snáď prežije. Mám to ešte raz zopakovať? Môžem ti to ešte vyryť na všetky končatiny...“

„Čo sa jej stalo? Vieš niečo o tom... tom?“ Larynia ukazovala na hviezdu. Už sa jej nechcela dotknúť. Cítila strach z neznámeho, hlavne ak niečo také malé ublížilo jej sestre.

„Hovorilo sa im Hviezdy maniov a určite v tom majú prsty. Majú svoj účel a tomu, kto ich nosí, prinášajú prázdnotu.“

„Aký účel? Čo to robí?“

„Ak ju chytíš do rúk, dá ti možnosť vidieť to, čo vidí niekto iný. Ak by si sa sústredila na mňa, tak by si mohla vidieť všetko to, čo vidím ja. Teraz by si sa pozerala na seba.“

„Na mňa? Ako?“

„Larynia, ty si fakt nechápavá. Však cez tú hviezdu!“

„Asi som naozaj nechápavá.“

„No dobre, počúvaj ty hlúpe dievčisko. Keď máš túto hviezdu v rukách, tak ako keby si mala štyri oči. Dve vlastné a tiež oči niekoho ďalšieho. Už to konečne chápeš?“

„Môžem to... Vyskúšať?“

„Nie! Ty si sa úplne zbláznila!“

„Prepáč, ja...“

„Viem, čo chceš povedať. Chceš zúfalo pomôcť svojej sestričke, no nevieš ako. Je to tak?“

„Áno, ako si... to vedela?“

„Myslíš, že ťa nemám prečítanú? Ste pre mňa otvorené knihy obidve. Teraz počúvaj dobre. Tá hviezda má ešte ďalšiu možnosť, pozerat' sa do niekoho. Vidieť spomienky a všetko, na čo niekto myslí. Dáva schopnosť odhaľovať pravdu alebo lož. Tá hviezda je výborná, ale je prekliata. Dáva výborné možnosti, no spôsobuje veľmi veľa problémov. Bude najlepšie, ak sa jej nikdy nedotkneš. Musíme zistiť, odkiaľ ju Lussia má a upokojiť ju. A hlavne, nemala by sa jej nikdy dotknúť. Opakujem nikdy!“

„Mám ju z tej jaskyne, nahmatala som ju, keď som tam bola. Na zemi svietila a nevedela som prečo, chcela som...“ prehovorila Lussia. Bolo jej lepšie, no bola stále otrasená.

„A čo si cez ňu videla?“ Ziggy s ňou zatriasla, ako keby potrebovala odpoveď okamžite.

„Videla som maľby a všetko a potom som videla vašu matku ako sa nad ňou skláňate a nedýcha a...“

„To nie sú veci pre také malé nedospelé trdlo ako si ty. Nabudúce sa skús sústrediť na niečo pekné, nech z toho neodpadávaš, áno?“

Trojica žien sa pobrala ďalej na sever. Putovali pešo cez nehostinnú krajinu, až zazreli v diaľke oázu. Bol to ostrovček života. Stále ďaleko, ale blížil sa. Tajomná voda z jaskyne im stále dodávala silu a rýchlo pokračovali vpred. Ziggy rozprávala o hviezde. Nakoniec prečítala drobný text, ktorý bol na nej napísaný v starom jazyku ľudí: „Ten, kto je túžby otrokom, bude naveky slúžiť svojej túžbe. Stvoritelia ťa varovali.“

„Čo to znamená?“ Lussia sa zaujímala o hviezdu. Mala ju v rukách chvíľu a pocítila jej moc. Nerozumela však tejto vete. Larynia význam tiež nechápala, no už sa s ňou stretla. Bol to verš z Vodných kníh, ktorú sa učila kedysi naspamäť, keď bola mladá ako Lussia. Kým ona si pamätala vety, ktoré boli pre ňu sväté, jej mladšia sestra im nekládla vôbec žiadny význam a rýchlo ich zabudla.

„Znamená to, že čím viac budeš tú hviezdu používať, tým ťažšie sa bude bez nej žiť.“

„A kto sú tí stvoritelia?“

„Hviezdy vytvorili maniovia a radi sa nechávali oslovovať stvoriteľmi. Nikdy nič dobré nevytvorili, ale ten titul sa im veľmi páčil. Zaujímavé je aj to, že so skutočnými stvoriteľmi, daniami, boli vo vojne.“

„Načo boli tieto hviezdy vytvorené?“

„Boli presne na to, na čo slúžia doteraz. Teda takmer. Maniovia poznali hádky ľudí. Darovali priveľkú moc tým jedincom, ktorí s ňou mohli urobiť najviac škody. Počas Vojny hviezd, ktorá nastala, keď sa maniovia stretli s arkánmi poprvýkrát, chceli maniovia použiť ľudí k vyvraždeniu arkánov. Všetci nositelia hviezd však boli zabíjajúci. Hviezdy sú zbraňou, dodávajú moc a oslabujú charakter. Kto sa raz pozrel do hĺbky niekoho, ten chcel vidieť viac a viac, o všetkých, až ostal úplne sám. Bez snov, bez chuti do života a s jedinou túžbou, po moci.“

„Arkáni nikdy nepoužívali hviezdy?“

„Poznáme ich, ale na plnokrvných ich mágia neplatí. Nemôžeme ich použiť. A tak ma napadá, mala by som ju zobrať so sebou ja, mne neuškodí.“ Ziggy chcela zobrať hviezdu so sebou, no skôr, ako sa jej dotkla, ocitla sa znovu v rukách Lussie. Nechcela sa jej vzdať a Ziggy ju musela vziať násilím.

AKT III: Citlivé miesto

9. Kapitola - Princ bez budúcnosti

Kráľ sa pozeral z okna svojho hradu. Nekonečné piesky posúval vietor a znepríjemňoval vyťahovanie vody zo studne pri obranných múroch. Drahocenná voda sa vyťahovala z veľkej hĺbky a bola iná ako kedysi. Už ani voda nie je to, čo bývala, zamyslel sa starý kráľ. Bol kráľom po titule, tak ako dlhý rad mien pred ním a tak, ako sa stane jeho najstarší syn kráľom. *Som kráľom a predsa nie som kráľom*, povzdychol si. Pohol očami od okna a zadíval sa na svoje ruky. Boli zničené prácou. Pokrývali ich staré i celkom čerstvé jazvy. Od najrôznejších nástrojov, no tá najväčšia bola iná. Hlboká, škaredá a ako keby ešte stále bolela. Pamätal si doby, keď bránil hrad a porážky striedali veľké víťazstvá. V pamäti tiež držal najväčší omyl svojho života, keď on jediný mohol zabrániť tragédii. Mohol jedným seknutím udržať poriadok, ale nekonal. Vznikol chaos a on bol jeho strojcom. Pridobre si to uvedomoval a nevidel riešenie. Bol smutný, plný súcitu a ešte niečoho. Slabosť? Neschopnosť? Vzdanie sa? Dal by všetko čo má za to, aby mohol vrátiť čas. Podišiel znovu k oknu, starými očami prezrel zvyšky svojho hradu a uvedomil si pravdu. Nemá veľmi čo stratiť.

Ku kráľovi podišiel jeho najstarší syn. Napriek tomu, že kráľovstvo bolo len obyčajným tieňom minulých čias, on sa prechádzal v brnení, ktoré hrmelo ako tá najstrašnejšia búrka. Na hrudi hrdo niesol erb leva so zdvihnutými labami. Nepýtal si povolenie prehovoriť a opakovane žiadal kráľa, svojho otca, o odovzdanie trónu. Vraj je už treba nového kráľa, ktorý nie je zbabelec. Vahius s pohľadom dobyvateľa všetkých svetov znovu a znovu žiadal trón pre seba. Už mal dosť čakania. Bol najstarší a trón patrilo jemu. Ľudia celého kraja mali nasledovať jeho a on ich mal viesť k lepšej budúcnosti. Kráľ bol slabý a mal už nespočetne veľa rovnakých rozhovorov za sebou. Ako keby po každom rozhovore ešte viac slabol a zmenšoval sa, kým Vahius rástol.

Jeden večer sa kráľ ledva dostal do hradu. Celodenná práca ho veľmi vysílila. Ako kráľovstvo upadalo, čoraz častejšie chýbali pracovité ruky a kráľ Oimurilus išiel rád príkladom. Ovládal práce pastierov, pekárov, zbrojárov a mnohých ďalších a u ľudí mal prirodzený rešpekt. Páčilo sa im, že im vládne niekto, kto im rozumie a sám sa práce nebojí. Tento večer sa vracal z práce na novom mlyne. Žiadny z princov, ktorých mal dohromady sedem, sa k nemu nepripojil, aj keď práce bolo na veľa dní a pracovitých rúk. Aj najmladší z princov už bol súci nájst' si nevestu a mal sily dosť, ale málo chuti do práce. Všetci princovia boli v minulosti rozmaznávaný teraz už neživou kráľovnou. Najstarší syn, Vahius, sa práce nikdy nezúčastnil a vždy sa z toho smial.

„Práca je pre sprostých, kráľ má vládnuť a nebát sa robiť SPRÁVNE rozhodnutia!“ Aj tentokrát nechápal tú snahu, však ten nový mlyn by urobili aj bez neho. Nahlas sa smial, keď sa zrazu kráľ zrútil na podlahu. Okamžite sa k nemu rozbehla slúžka, aby mu pomohla. Bála sa najhoršieho, no vedela, že raz to prísť musí. Skláňala sa nad neho, snažila sa zistiť, čo sa stalo, keď ju silná ruka odstrčila stranou. Nechápavo pozerala na Vahia, ako ležiacemu kráľovi zobral korunu a s povýšeneckým pohľadom si ju sám položil na hlavu. *Sadne mi dokonale*, pomyslel si a kráčal k najbližšiemu zrkadlu.

„Stráže!“ vykričla služobná a otvorili sa hlavné dvere. Vstúpili dvaja strážcovia a so zármutkom pozerali na kráľa ležiaceho na zemi. Prišli bližšie a prehliadli si telo.

„Ona ho zabila, odveďte ju z mojich očí! V mene kráľa!“

Mladší zo strážcov chcel zabiť toho prekliateho Vahia holými rukami, no zadržal ho skúsenejší z dvojice. Niečo si šeptom povedali a ťahali slúžku z miestnosti.

„Máš čierne srdce, ty podliak!“ Jej slová počul budúci kráľ veľmi jasne, no ani sa za ňou neobzrel. Viac ho lákal pohľad na seba s korunou na hlave. Toľko krát si ju tajne prikladal na hlavu a teraz... teraz bude skutočným kráľom.

Dvere sa zabuchli a slúžka pozorovala, ako ju strážcovia pustili. Len tak, odrazu. Poznali sa dobre, všetci traja, no nečakala to. O to viac ju prekvapilo, keď dostala časť úlohy. Každý strážca sa vybral iným smerom a slúžka mala ísť po mladších princov. Zanedlho sa pred dverami objavil teraz už tucet strážcov. Mali zbrane a od hnevu škrípali zubami. Všetci milovali starého kráľa Oimurila a Vahia by najradšej zabili pohľadom. Teraz prišiel ich čas. Slúžka však prišla naprázdno. Nikoho z princov nenašla. Niektorí z nich boli zlí, no dvaja najmladší boli obľúbení. Možno neboli takí, ako bol starý kráľ, no niekoho z nich by za nového kráľa uznal ľud. A možno ktoréhokoľvek, okrem Vahia. Dvere sa rozleteli a ozbrojenci sa ponáhľali, ako asi nikdy v živote. Uvideli však niečo nečakané. Koruna ležala na zemi a pri tele kráľa ležal Vahius. S nekonečnou nenávisťou sa na neho pozerali dvaja najmladší princovia. Obaja mali v rukách meče, z ktorých kvapkala krv. Najmladší bol smrteľne zranený a ledva sa držal na nohách. Obzeral sa po svete, ako keby vedel, že je koniec a zrútil sa na zem. Tri mŕtvolky za niekoľko okamihov a koruna, ktorú sa nikto neponáhľal zodvihnúť.

Večer pokročil a pri mŕtvych telách sa zhromažďovalo čoraz viac ľudí. Každý si myslel svoje a to aj po tom, čo im stráže vysvetlili najnovšie udalosti. Vysvitlo, že nie každý mal starého

kráľa rád a padlo obvinenie na Brennana, ktorý to celé prežil. „On zabil všetkých troch!“ Vykríkol ktosi z ľudu, no málokto s nim súhlasil. Vedeli, že jedine s Vahiom sa často hádal a s ostatnými vychádzal celkom dobre. Ľudia boli tiež zmätený z toho, kto im bude vládnuť. Vahius mal podľa starých tradícií, keď bolo kráľovstvo ešte mocné, plný nárok na trón. Bol najstarší, už od mladosti mocný a rozhodný. Ak ale on nebude kráľom, tak kto? Padali mená rôznych princov a na mieste tragických udalostí sa schyľovalo k hádke. Všetkých prerušil Brennan a bol sám veľmi prekvapený, ako mu zrazu všetci dali slovo. Navrhol, aby sa o tom rozhodlo vtedy, keď sa všetci vrátia. Stretol sa so súhlasom a služobníci a vlastne všetci sa postupne poberali do svojich domovov.

Prišlo ráno a všetci boli zvedavý na voľbu. Tešili sa zo smrti Vahia, no plakali za starým kráľom. Na rozhodovanie sa vybralo miesto na nádvorí, ktoré zdobili drevené sochy koní. Veľké lavice boli umiestnené do kruhu v niektorých radoch a v strede boli všetci princovia. Najstarší z tých, čo boli na žive, slávnostne prijal korunu, no netešilo ho to. Vedel, aká je tradícia. Ktokoľvek ho môže vyzvať na boj muža proti mužovi a tento boj končí smrťou jedného z bojovníkov. Nebol silný a v ničom nevynikal. Ak by ho niekto z bratov vyzval, tak by to neprežil. Báľ sa zobrať do rúk korunu. Triasol sa. Necítil sa dobre. Mal strach, ktorý zo seba nedokázal striasť. Bol medzi bratmi, no každý z nich sa môže zmeniť na šelmu. Roztrhali by ho. A ak by to aj prežil, musel by ako kráľ bojovať v budúcnosti. Rozhodol sa, že nebude nosiť korunu. On nebude ten, kto sa bude pokúšať spravodlivo vládnuť. Bez slova odišiel. Nikto to nečakal a nechápali to. Zazneli hlasy, že je slabý a zbabelý. Možno by bol dobrým kráľom, ale nebol na to pripravený. Celý život bol princom, ktorý nemal v sebe nádej, že sa niekedy stane kráľom. Teraz tú nádej dostal, ale nevedel chytiť príležitosť do vlastných rúk. Nechal si ujsť príležitosť zmeniť svoj život. Zhromaždení poddaní povedali Brennanovo meno. Bol dosť silný, mali ho radi a bojoval proti tomu, koho nikto nedokázal vystáť. To on bol zodpovedný za to, že teraz nebol Vahius vyhlásený za kráľa. Chcel niečo povedať, ale stratil reč. Všetci, aj tí, čo ho nikdy nepočúvali, čakali na jeho prejav. Ak je skutočný hrdina, teraz by sa mohol predviesť.

„Kráľovstvo rozvrátil Marinus. Kto to nevidí, je úplne slepý. A kto toho človeka neodprace, ten je jeho pätolizačom. Nechcem korunu, zatiaľ nie. Ďakujem, odchádzam.“ Vydal sa rovnakou cestou, ako princ pred ním. Korunu nechal na mieste a zobral si svoj meč, ktorý bol stále od krvi.

„Brennan je hrdina!“

„Výborne, výborne!“

„Nikto by to nepovedal lepšie!“

Nevedel, ako to ďalej pokračovalo na zhromaždení. Nieкто už kráľom bude a je jedno kto. Nikto nebude tak dobrým kráľom, ako bol Oimurilus a ani takým zlým, ako by bol Vahius. Odchádzal s odhodlaním, ako hrdý lev, no bola to iba pretváрка. Tešil sa, kedy sa dostane z dohľadu ľudí. Nasadol na koňa a vybral sa na cestu smerom k chrámu. Bol sám, mohol rozmýšľať. *Bolo správne odísť? Mohol som byť kráľom. Mohol som byť niekým. Nie len princom a to jedným z viacerých. A mohol som... A namiesto toho sa vyberám celkom sám niekde do diaľky, kde som ani v živote nebol. Je to Marinova vina, že sa kráľovstvo takmer rozpadlo. To jeho náboženstvo, vraj uctievanie vody... Pche! Postavil na tom svoju moc. Je mocný a pritom nie je o nič lepší ako Vahius. Tí dvaja by si rozumeli. Určite sa poznali viac, ako si to nieкто vie predstaviť. Pomenili tolko dobrého na zlo. Je mi ľúto tých ľudí, ktorí mu akože úplne veria. Dúfam, že je pravda to, čo mi povedal o Marinovi otec. Otec ustúpil, no ja nie. Vodca malého, takmer zabudnutého náboženstva, sa pokúša dobyť svet. Nemám strach. Mohol tej tyranii zabrániť a teraz tí šialenci čo uctieujú vodu všetko podpaľujú. Vodu kážu, no iným na strechy oheň dávajú.*

Cválal do diaľok, neúnavne a priamo, keď sa začalo všetko meniť. Ľudia ho nepoznávali. Vedľa seba ľudia na nosidlách a bití chudáci, ktorí nemali čo do úst. Dostal sa k jednému z malých chrámov a neveril vlastným očiam. Nádoby naplnené studenou vodou a kúsok od nich ľudia umierajúci od smädu. Priblížil sa, že sa napije, keď ho ktosi oslovil. Na počudovanie to bol úplný chudák, ktorý sa pýtal na kastu.

„Napiť sa akože nemôže každý, či čo?“

„Nie, pane, iba najvyššia kasta a po západe slnka aj stredná.“

„Aleba. A ty si akože z ktorej?“ Pýtal sa Brennan služobníka.

„Z najnižšej, pane.“

„A kedy si ty pil naposledy? Vyzeráš, ako keby si išiel akurát odpadnúť od smädu.“

„Včera večer pane, keď som nemal službu v chráme.“

„Tak sa napi, ja to nikomu nepoviem.“

„Ak môžem vedieť, tak kto ste?“

„Som princ Brennan z provincie Baaenaile... Akože akej? Však si v jej strede!“

„Nikdy som o takom nepočul, pane. Pracujem tu len dvanásť cyklov.“

„Kráľovstvo, ktoré... každý pozná toho fanatika Marina, ale ozajstného kráľa iba málokto.“

„Marinus je tu kráľom, pane. Aj sudcom a veštom a vie čítať Vodné knihy.“

„To vie každý predsa!“

O Brennana sa začali zrazu všetci zaujímať. Služobník mu narýchlo vravel, aby rýchlo odišiel. Vraj tí, ktorí kritizujú najvyššieho veštca, skončia minimálne vo väzení. Mladý princ sa ho rozhodol poslúchnuť a chcel odcváľať odtiaľto. Nenašiel však svojho koňa tam, kde ho nechal. Akýsi muž ho vliekli preč. Darmo na nich kričal, nevšímali si ho. Predbehol ich a vytasil meč.

„Ten kôň je môj!“

„Patrí jeho Jasnosti.“

„Áno? A to má byť akože kto?“ Sarkasticky sa ich pýtal, no namiesto odpovede vo forme slov na neho začalo mieriť dvanásť mečov. „Byť tebou, tak utekám tak rýchlo, ako ti len budú sily stačiť.“

Princ nemal na výber. Pripravoval sa na cestu. Po vlastných. Nevedel kam a začal sa cítiť slabý a bezmocný. Tak trochu ako starý kráľ. Neprešiel svet a prvé dobrodružstvo končí problémom. Vlastne nekončí, pešo sa ďaleko nedostane. Princ bol rád, že neprišiel o meč. Vedel, že ho ešte bude potrebovať. Ako v hrade. Meč mu zachránil život a zmenil svet k lepšiemu, no sám by Vahia neporazil. Teraz ho začínalo trápiť niečo vo vnútri. Mal to byť on, kto mal ostať bezvládne na zemi. *Nie som hrdina, zamyslel sa nad sebou a v duchu si to opakoval. Som mladý a život mám pred sebou, ale aký je to život? Byť princom, ak to nič neznamená. V krajine, kde zasialo to divné náboženstvo toľko zla a kde jeden muž robí z ľudí zvery. Keby som mohol všetko zmeniť. Som ale sám a sám veľa nezmôžem. A ani neviem, kam to presne mám ísť. A čo by som vyriešil... Veru, čo by sa akože mohlo stať? Možno by prišiel niekto ďalší a pritom úplne rovnaký. Alebo by vznikol absolútny chaos. To by mohlo znovuzrodiť monarchiu, ale také jednoduché to určite nebude. A možno by som mohol zahodiť titul a jednoducho žiť. Spoznávať svet, ktorý je určite väčší, ako som si kedy myslel. Trocha života mimo hradu sa mi určite hodí. Hlavne, ak po vláde netúžim.*

Brennan sa pýtal na okolie. Niečo poznal z rozprávania, no o veľa veciach vôbec netušil. Strávil väčšinu času na hrade a v jeho blízkom okolí. Nepoznal krajiny, nepoznal ľudí a to, na čom im záleží. Prechádzanie medzi tvármi. Každá trochu iná. Výnimočná, odlišná. Šťastie a bohatstvo susedmi smútku a nesmiernej chudoby. Dozvedel sa o jaskyniach, oáze či o najväčšom chráme, ktorý bol pre pešieho človeka nie až tak ďaleko. Dozvedel sa však aj niečo, čo ho veľmi prekvapilo. Pred niekoľkými dňami tadiaľto prešiel obor. Mal dlhé ruky, žiarivé oči a neuveriteľnú silu. Mal zvláštny hlas, ako keby to bol z polovice démon a z polovice žena. A vraj sa tiež pýtal na

cestu a tiež bol zo severu. Brennan nebol žiadnym obrom a stretnutie s niekým takým by asi nepre-
žil. Odhovárať sa ale od cesty nedal a vydal sa na cestu. Smer oáza.

10. Kapitola - Stretnutie v oáze

Staré príslovie obchodníkov hovorilo o tom, že kto prichádza do oázy s prázdnyimi rukami, tiež si toho veľa neodnesie. Bolo založené na rôznych veciach a predovšetkým na tom, že oázy mali svoj špecifický význam. Miesto, kde sa obchodníci z rôznych krajín stretávali a vymieňali si tovar. Všetko od oblečenia cez voňavky, zbrane a samozrejme informácie. Čím väčšia oáza, tým viac tovaru a príležitostí. Menšie bývajú opustené, aj keď výnimka niekedy potvrdzuje pravidlo.

Ziggy sa stávala pre Lussiu znovu viac a viac bohyňou, alebo niečim podobným. Tak veľmi chcela byť ako ona. Vedieť to, čo ona vedela, všetku tú múdrosť, ktorá sa k nej za ten čas dostala. Na rozhovor tých dvoch sa len ticho pozerala Larynia. Vždy bola menej akčná ako jej mladšia sestra. Možno viac zažila, ale oveľa menej si život užívala. Samozrejme si to Ziggy všimla a hlboko sa na ňu zapozerala. Ako by chcela niečo z jej tváre vyčítať, alebo rovno všetko.

„Povedz mi niečo o sebe,“ vyzvala ju Ziggy.

„Neviem, čo by som o sebe povedala, nie som zaujímavá,“ odpovedala Larynia a pomaly žmurkala smutnými očami. Rozmýšľala, čo by mohla povedať, čím sa pochváliť alebo čím potešiť alebo rozosmiať, ale nič sa jej nevybavovalo. Márne sa snažila a bolo to na nej vidieť.

„Čo rodičia? Akí sú?“

„Neviem, čo o nich povedať. Mama varí a otec je už dlho chorý.“

„To nemáš až tak zlé.“

„Ako to myslíš?“

„No ako by som to asi myslela, dievča zlaté. Moja mama neprežila moje besnenie a otec... no, toho som nikdy ani nepoznala. Viem, že ho zabili vo vojne.“

„To je mi ľúto.“

„Je ti ľúto, že bojovník zomrel v boji? Je to smrť, ako sa patrí.“

„Nikto by nemal zomierať.“

„Larynia, ty si fakt blbá alebo čo? Vieš, čo si povedala? Keby nikto nezomieral, tak by to tu bolo úplne preplnené. Bolo by toľko životov, že by si si svoj život vôbec nevychutnala! Tvojim životom by bolo blúdenie medzi životmi. Vieš, ako dlho by trvalo, kým by si našla niekoho zaujímavého, kde by mohla vzniknúť nejaká tá láska a podobné romantické nezmysli? Odpoveď je dlho. Prečo? Tak! Toľko ľudí pkope, to by bola zbierka bláznov. Nájdeš blázna ľahko, no ak chceš nájsť niekoho, čo ešte stále nie je bláznom, tak máš čo robiť.“

„Ja viem, ale... nikto by nemal zomrieť vo vojne a nemali by byť vojny, sú zlé a zbytočné.“

„Čo je to vojna? Obraňuješ sa, alebo chceš niečo získať. Pre niekoho je spravodlivá a pre niekoho nie. Niekomu na tom záleží a niekomu je to jedno. Vojna nie je iba slovo, je to pojem.“

„Verím, ale...“

„No výborne, tak ty mi veríš. A vieš bojovať?“

„Samozrejme neviem, nie som bojovníčka.“ Larynia ukázala svoje ruky. Boli mladé a pekné, ale už bolo na nich vidno stopy po dlhej práci. Nosenie vody sa na nej plne prejavilo. Neočakávane jej do rúk Ziggy dala meč a milo sa usmievala. Vystrašenú Laryniu skoro prevrátilo. Tu sa už aj Lussia začala smiať.

„Povedz mi, čo máš v rukách,“ vyzvala ju Ziggy.

„Meč?“

„Ešte raz. Povedz mi, čo máš v ruke. Nepýtaj sa ma čo je to, jednoducho to popíš jedným slovom. Poriadne zvolaj. Teraz som tvoj veliteľ, generál, kráľ alebo iné nemehlo s titulom. Čo máš v ruke?“

„Meč?“

„Meč? Ver si, povedz to nahlas a tie otázky si fakt odpusť.“

„Meč.“

„Správne! Len tak ďalej a niekde sa dostaneme. Aký je?“

„Veľký? A ťažký.“

„Asi som to zakríkla. Hovoríš ťažký?“

„Áno, je ťažký.“

Ziggy ho chytila do jednej ruky a z ničoho nič ho hodila. Vo vzduchu sa úžasnou rýchlosťou točil a dopadol naozaj ďaleko. Vyzvala Lussiu, nech ho zas prinesie a dala Larynii ruku na rameno. Povedala jej priateľským hlasom plným nádeje: „Urobím z teba bojovníčku.“

Laryniu zaplňala energia. Neboli to kúzla, toto bolo niečo silnejšie. Pocit vlastnej sily a dôležitosti. Navyknutá na svoju úlohu a niekoľko práv, ktoré jej môže ktokoľvek z rovnakej kasty zobrať bez ceknutia. Teraz nebola kus kameňa, ale niekto. Bojovníčka, ktorá mala v rukách meč. Pre ňu ťažký, ale až sa s ním naučí narábať, zmení sa. Už nie kus železa. Nástroj na obranu i útok. Sečná zbraň, ktorou môže brániť seba i Lussiu. Ak sa nebude báť.

„Tento meč patrí medzi cestovné. Nie sú určené do boja, ale skôr na cesty, ako ich názov hovorí. Sú ľahké, rýchle a lacné. Do boja sa nepoužívajú, pretože proti dobrému brneniu nemajú šancu. Po úderoch do neho poriadnym mečom by sa mohol ľahko rozbiť. A teraz mi to zopakuj.“

Larynia to celé zopakovala. Pamäť mala dobrú a páčilo sa jej, ako to Ziggy vysvetlila. Určite to mohla vysvetliť oveľa zložitejšie, ale teraz to chápe. Len niekoľko dní dozadu sa učila naspamäť prerobené časti Vodných kníh a teraz? Zmenilo sa niečo? Láskový prístup Ziggy jej rozmotával jazyk.

„Tým ľahký myslíš to, že by som mohla byť dosť silná na to, aby som ho vedela použiť?“

„To neviem, no je tu len jedna možnosť, ako to zistiť. Skús sa s tým mečíkom kryť zhora.“

„Ako... Sa to robí?“

„Dievčisko jedno, to ste sa v škole neučili?“

„V škole?“

„Písať a čítať dúfam vieš, však?“

„Neviem, ale jeden z dediny vie a...“

„Tak dosť. Odpadnem z teba a odpadnem tak, že sa viac asi ani nedá! Budeš ma mať na svedomí!“

„Prepáč mi to, nechcela som...“

„Ale no tak, nič sa nestalo,“ dodala s jej typickým úsmevom Ziggy.

„Prečo chceš, aby som vedela bojovať?“

„Hodí sa to, tak ako schopnosť písať a čítať. Nikdy nevieš, kedy ťa to zachráni. A navyše, uvedomila som si niečo pri pohľade na tvoje ruky.“

„Čo si si uvedomila?“

„Ty... možno nájdeš niečo oveľa lepšie, ako nosenie vody. V živote môžeš nájsť všeličo, len sa musíš vedieť životom prebojovať.“

„Mečom?“

„Začať by bolo dobre s palicou, no žiadnu nevidím. Aj keď reťaz je tiež jednoduchá...“

„Desíš ma.“

„Ja teba? A nie naopak? Vieš, Larynia, jednu vec by si mala vedieť.“

„Akú?“

„Nemusíš vedieť mečom bojovať, ale môže ťa o život pripraviť veľmi ľahko ten, kto meč v ruke má. Rozmýšľala si o smrti? Alebo si myslíš, že také veci sa ťa netýkajú?“

„Nerozmýšľala, ale... Nechcem zomrieť.“

„Tak teda dávaj pozor. Možno to, čo ťa naučím, ti niekedy zachráni život, vrátane všetkých vlasov na hlave.“

Larynia sa snažila čo najviac naučiť a robila s mečom presne to, čo jej Ziggy ukazovala. Zdvíhala ho a učila sa útočiť, no hlavne brániť. Raz, druhý krát a tretí. Vštepovala si do hlavy, kedy je lepšie ustúpiť a ktorú chybu súpera je potrebné využiť. Postupne a od základov. Mohla si tlačiť informácií koľko len chcela do hlavy, niečo jej ale bolo jasné. Z nej bojovníčka nikdy nebude. Určite nie taká, akou je Ziggy. Meč jej padal z rúk a bola neistá. Určite by sa jej hodil menší meč a ešte ľahší, no v oáze nič také nebolo. Alebo áno? Ziggy vytiahla svoj nôž. Bol oveľa kratší a mal rúčku, ktorá bola ako keby stavaná pre Laryniu. Bol úplne ľahučký, ale desivý. Naháňal strach oveľa viac ako meč, rozhodne to nebol obyčajný nôž. Bol sivo-hnedý, rovnako ako vlasy arkánky, ktorej patril a vyzeral byť dokonale ostrý.

„Je to vrhací nôž. Veľmi vzácny a bolo by dobré ho nestratiť. Ani nevieš, kedy sa bude hodiť.“

„Chcela by som sa naučiť s ním bojovať.“

„Ale ale, aká zmena, slečna chce byť nebezpečná. A proti komu by si chcela bojovať? Snád' ma s ním nechceš podrezať, to by som ti do smrti neodpustila!“

„Čože?“ Larynia zhíkla prekvapením a ako odpoveď sa ukázal úsmev v tvári veľkej cestovateľky. *Zas tie jej fóriky, vždy si myslím, že to myslí vážne.*

„Ale nič. Ak ti mám ukázať, ako sa hádže, tak potrebujem nejaký terč. Lussia, postav sa tam.“

„Nie, do nej hádzať nikdy nebudem! JE TO MOJA SESTRA!“

„Ukľudni sa a nehuč mi do ucha, nemám to rada. A ty dievčatko krpaté ma nepočúvaj stále na slovo, ani to nemám rada.“

„Do čoho budeme hádzať?“

„Mohol by sa použiť meč. Zasekni ho do zeme.“

Larynia zobrala meč, chytila ho obidvoma rukami a silno ním udrela do zeme. Zaboril sa však málo a keby ho nedržala, tak by určite spadol.

„Ukáž to sem, skôr ako sa dolámeš!“ Zobrala do ľavej ruky meč a zasekla ho bez námahy tak hlboko, že sa ani nepohol.

Podišli na vzdialenosť dvadsať krokov a Larynia hodila najlepšie, ako vedela. Netrafila cieľ a nôž preletel pomimo. Ak sa to dalo nazvať preletením. Ziggy ukázala, ako sa to má hádzať a trafila presne do časti, kde sa stretávala čepel' s rukoväťou. Ďalšie pokusy Larynie neboli ideálne,

ale snažila sa, viedla ju pozorná ruka arkánky a to až dovedy, kým sa netrafila. Veľká radosť, aj keď od skutočného umenia v hádzaní nožom to bolo veľmi vzdialené. Obidve boli spokojné. Z Larynie asi nikdy nebude bojovníčka, no snád' sa niekedy bude môcť ubrániť.

„Povedz mi... čo chceš dosiahnuť?“

„Chcem byť bojovníčkou, ešte lepšou ako si ty!“

„Ten bol dobrý,“ poznamenala Ziggy s úsmevom. „Ale vážne, čo by si chcela v živote dosiahnuť?“

„To neviem presne, všetko sa mení tak rýchlo a...“

„Stále sa nevieš rozhodnúť?“

„Neviem, nedokážem. Ako by som sa aj mohla? Dozvedám sa, že svet je obrovský, oveľa väčší ako som si kedy myslela. Poznala som len nosenie vody a dodržiavanie pravidiel,“ pozrela na Lussia, „ktoré pre niekoho aj tak nič neznamenajú.“

„Ak by si mňa chcela nútiť udržiavať také pravidlá, ako káže to Vaše náboženstvo, tak by to asi nedopadlo dobre pre teba. Hlavne ak nerada prichádzaš o končatiny.“ Ziggy neskrývala odpor. Slobodná, divoká a samostatná, tak odlišná od toho, čo produkovalo v púšti náboženstvo. Jej prevýchova by trvala veky, ak by náhodou nepozabíjala všetkých, ktorý ju za každú cenu chcú zmeniť.

„To by som nechcela, aby...“ zmĺkol jej hlas. Mala strach z osoby, ktorá sa o ňu starala a mala taký šialený zmysel pre humor.

„Viem, čo chceš povedať. Len spomeniem postupné strácanie končatín a už ti nie je dobre. Nepoviem, keby... Ale to nie je dôležité. Povedz mi dievča zlaté, máš niekoho?“

„Nie, nemám žiadneho otroka.“

„Ale nie tak. Nemyslela som otroka. A ty by si mohla niekoho vlastniť?“

„Som v najvyššej kaste a tak môžem, ale neviem, či by som chcela. Ak by som musela mať otroka, tak by som sa snažila, aby som nebola k nikomu krutá.“

„Viem veľmi dobre, aký je to život a nikomu to neprajem.“

„TY SI BOLA OTROKYŇA?!?!?!“

„A nevyzerám?“

Larynia sa s údivom zapozerala na Ziggy. Vysoká bojovníčka s hrdým výrazom tváre. Bola ako zo železa. Mocná a zároveň divoká, nespútaná. Ona nemohla byť otrokyňou, nešlo jej to do hlavy. Lussia, ktorá sa chvíľu do rozhovoru nezapájala, spozornela. Neverila ani náhodou. Bolo jej to také zvláštne. Čím viac sa však nad tým zamýšľala, tým viac jej to dávalo logiku. Ak bola

skutočne otrokyňou, tak spoznala život zo všetkých strán. To preto ju len tak niečo nerozhodí. Zaujímali ju podrobnosti a to tak, že vôbec nepustila Laryniu ku slovu. Ziggy jej odpovedala zo začiatku len krátko, no neskôr sa rozhovorila. Aj keď hovorila nejakú dobu, stále to bolo pre dievčatá zaujímavé. Obdivovali jej farbu hlasu, ako dokázala naozaj výborne rozprávať aj o veciach, na ktoré by určite najradšej zabudla.

„Bola som ešte mladá, asi vo vašom veku. Dožívame sa viac, ako vy, ľudia, no skutočne mladých arkánov je vždy málo. Bola som problémová, alebo aspoň sa to tak u nás hovorilo. Odmietala som práce určené pre ženy a zaujímala som sa o chlapčenské veci. Bavili ma zbrane. Všetky. Nože, meče, sekery, halapartne a samozrejme naše špeciality. Také, o ktorých ste asi nikdy nepočuli. Mala som najradšej vastiamel, čo by sa dalo popísať ako ohnutá palica, ktorá má na jednom konci hák a na druhom guľu. Bola skvelá a nikto s ňou nevedel bojovať tak, ako ja. Rozhodla som sa vyvolať majstra bojových umení, aby so mnou bojoval. On s akoukoľvek zbraňou, proti mne s vastiamelom. Každý predpokladal, že prehrám, ale podľa prísnych pravidiel som bojovala čo najlepšie. Majster mal ďalšiu našu špeciálnu zbraň, ktorá sa nazývala manavara. Je to veľmi dlhá palica, na ktorej je niekoľko osteňov na konci a drží sa za opačný koniec. Podarilo sa mi ho zasiahnúť guľou tak šikovne, že sa ostne z jeho zbrane dostali cez jeho kožené brnenie. Prežil to, no zakázal mi bojovať. Vraj som len žena, ktorá sa skutočne bojovať nikdy nenaučí. Porazila som majstra tak, ako to nikto nedokázal – jeho vlastnou zbraňou – a bola som za to postihovaná. Len kvôli tomu, že nie som muž. Do otroctva som sa dostala vtedy, keď som si dohodla súboj, aby som si privyrobita. Dozvedel sa to ten, kto sa to dozvedieť nemal. Celé dva cykly som za to ako otrokyňa musela pracovať. Neboli to ťažké práce, ale bolo to veľmi ponižujúce. Nikto s majstrom nesúhlasil, no nikto to nepovedal nahlas.“

„To je strašné, je mi to veľmi ľúto,“ povedala Larynia. Prizerala sa na sestru, ktorej tvár sčervene-
la.

„Mala si ho zabiť. Si skvelá v boji a za to by ťa mali chváliť a nie trestať. Mala so ho zabiť na mieste.“

„Brzdi najmúdrejšia, áno? Nepoznáš situáciu a odporúčaš len tak zabiť niekoho. Zvlášť toho, o ktorom vôbec nič nevieš.“

„Aj tak je to nespravodlivé a keby som tam bola ja, tak by som ho zabila! Už za to, že ti zabil otca!“

„Odkiaľ to vieš? Nikdy som to nevravela. Ty... to tá hviezda. Nevšímala som si, kedy si mi ju zobra-
brala! Okamžite ju daj sem, skôr ako ti urobím uzol na krku ty zlodejka krpatá!“

„Nedám ti ju, je moja a našla som ju ja! Neber mi ju z rúk!“

Nemala toľko síl, aby zabránila Ziggy vziať jej hviezdu. Bola iná, ako keby ju tá hviezda ničila. Nechcela sa jej vzdať a chránila si ju tak, až bola na tvári celkom červená.

„Pekne na teba pôsobí, veru pekne,“ pozrela Ziggy na rozzúrenú Lussiu, ktorá očividne prišla o obľúbenú hračku. S hviezdou bola niekým, nielen drzým dievčaťom. „Viem, že je zaujímavá, no ničí ťa. Čoraz viac to na tebe vidno.“

„Ale ja ju chcem!“

„Samozrejme, každý ju chce, však ju tak prekliali.“

„Ty si prekliata zlodejka! Vráť mi ju, vráť mi ju!“ Lussia naťahovala svoje ruky, no boli prikrátke.

„Ukľudni sa ty oživené kľbko, nič ti vracat' nebudem!“

To už bolo moc aj na Laryniu, ktorá chcela sestru odhovorit' od tej zvláštnej nutnosti dotýkať sa hviezdy a používať ju. Tiež si nevšimla, kedy ju zobrala od Ziggy. Ani nevedela, kde bola skrytá a prekvapilo ju, že ju Lussia získala a znovu použila. Potichu si aj pomyslela, že jej to za to vôbec nestálo. Trvalo ešte nejaký čas, kým sa s Lussiou dalo normálne rozprávať. „Ver mi, bude lepšie, keď ju nebudeš mať na očiach. Nehnevám sa na teba a viem, čoho je tá hviezda schopná. Tiež som ju kedysi použila, teda skoro...“ informovala ju Ziggy. Mala pohľad vzornej matky, starostlivej a dobroprajnej. Aj keď na nej bolo vidno, že tie hviezdy naozaj nenávidí.

„Myslím, že viem, prečo si to urobila. Potrebovala si preverit' to, čo som hovorila. Je to tak?“

„Ale ja verím, ale...“ Mladá Lussia bola zmätená. Definitívne znovu sama sebou, ale cítila, že niečo nie je v poriadku.

„Poznám to ale. Tá hviezda má veľkú moc. Kvôli nej začneš pochybovať, vytráca sa z teba istota. Vysáva časti tvojej osobnosti, jednu za druhou. Mizne v tebe všetko, čo ťa robí výnimočnou a ostáva Uriel.“

„Uriel?“

„Neviem, ako by som to preložila, je to také dost' ťažko pochopiteľné pre vás.“

„Je to zlé?“

„Ó áno a ako. Uriel by sa možno dalo preložit' ako vnútorná prázdnota, ktorú vyplňa určitá potreba. Ako keby si stratila svoju dušu a urobila všetko, aby si získala ďalšiu od niekoho. Kohokoľvek. Ďalšia sa však k tebe nehodí a ty hľadáš a hľadáš. Vieš, že zbytočne, ale donekonečna sa budeš trápiť a tiež budeš ubližovať všetkým ostatným okolo seba.“

„Po niečom takom naozaj netúžim.“

„Chcelo by to niečo zjesť. Vy dve náhodou nepoznáte okolie, však?“

„Nie. Nikdy tu žiadna z nás nebola. A ty si tiež z ďaleka.“

„Rada sa zakecám, no ešte radšej sa zakecám pri jedle.“

„Je tu len piesok.“

„Čo takto pieskovú kašu s pieskom a okorenenú zase pieskom? Ako príloha by mohol poslúžiť napríklad piesok.“

„Nechápem, o čom hovoríte. U vás jete piesok?“ Larynia vôbec nezistila, že sa Ziggy znovu svojším spôsobom zabáva a robí si srandu.

„Ale nie, len vravím, že treba niečo zjesť. A ak chceme niečo iné, ako piesok, mali by sme sa odtiaľto pobrat’.“

„Bude v poriadku? Neublížila jej tá hviezda? Veľmi sa o ňu bojím.“

„Ako to mám vedieť? Ja som ich nevymyslela ani nevytvorila. A na mňa tá mágia neplatí.“

„Ale použila si ju raz, však?“

„O tom nechcem rozprávať,“ povedala s odporom a potom sa pozrela na Lussiu. Nepovedala nič a slová ani nebolo treba. Bolo jej jasné, čo má na mysli – a to aj bez hviezdy.

K trojici sa blížila ďalšia postava. Nevyzerala nebezpečne, aj keď mala na opasku meč. Mladý muž v ľahkom krúžkovanom brnení pokrytom plášt'om posiatym modrými symbolmi. Nebol vysoký a jeho chôdza naznačovala, že tento muž už dlhší čas nepil. Motal sa na nohách a keď sa priblížil, bol celý spotený. Pôsoobil zvláštne a vyzeralo to, ako keby ho viac zaujímala voda v jazierku ako spoločnosť. Bolo dobrým zvykom dovoliť každému napiť sa a až potom sa ho pýtať na to, čo je zač. Ziggy si ho premeriavala inými očami, ako dievčatá. Pre ňu to nebol mladý muž, ale niekto, kto má pri sebe meč a s veľkou pravdepodobnosťou ho bude vedieť použiť. Pripravila si vrhací nôž a vyčkávala. Úplne vzpriamená, sústredená a pripravená – nech sa už novo prichodzí pokúsi o čokoľvek.

11. Kapitola - Presvedčenie

„Nemúsiš sa báť, nechceme ti ublížiť.“ Larynia sa prihovárala k neznámemu človeku, ktorý sa pokúšal utopiť svoj smäd v oázovom jazierku. Dostala za to nechápavý pohľad.

„Kto si, keď sa mi prihováraš?“ Ozval sa po chvíli nový príchodzí, ktorého prekvapila starostlivosť, alebo čo to malo byť.

„Som Larynia, z najvyššej Vodnej kasty.“

„Čo odo mňa chceš? Ak by si ma chcela zabiť od chrbta, tak by si sa nemusela prihovárať.“

„Nerozumiem vám, prepáčte...“ odpovedal Larynia s prestrašeným hlasom a spravila krok vzad. Muž jej pripomínal vyhladovaného vlka.

„Na pána sveta si nejaká skromná, nie?“

Nedostal odpoveď, len nepochopenie mladej ženy, ktorá sa ho začínala báť. Pozerala na neho takým zvláštnym pohľadom, zmesou strachu, rešpektu a neopísateľnej náklonnosti. Nechcela si to pripustiť, ale bol pre ňu niečím výnimočný. Nevedela si to presne v hlave rozobrať, nikdy nič také nepoznala.

„Netvár sa, že som ťa zahnal do úzkych, chcem sa len napiť vody. A je mi totálne jedno, či je to pre teba akože niečo sväté, alebo nie.“

„Neviem stále, čo s tým chceš všetkým povedať.“

„No najvyššia kasta, si teraz akože nejaká bohyňa alebo tak niečo a aj keď som princ, tak by som sa ti mal kľakať ku kolenám. Tak to káže vaša viera, však?“

„Nie, to určite nie. Ty... Vy ste naozajstný princ? Prepáčte, ja...“ s červenou tvárou polohlasom prehovorila a poklonila sa najlepšie, ako vedela. „Nikdy som naozajstného princa nemala možnosť uvidieť.“

„Ty sa klaniaš mne teraz? Vôbec ťa nechápem, ale naozaj. Kto si?“

„Volám sa Larynia, som len obyčajné dievča.“

„Ako obyčajné? Všetci si v najvyššej kaste, malo by to pre tvoju primitívnu vieru byť niečo špeciálne. Máš privilégiá, veľa možností a úplnú slobodu. Kým všetci ostatní sa ti musia podlizovať na to, aby mali akože aspoň niekoľko z tých práv, ktoré máš ty už od narodenia.“

„Ospravedlňujem sa, ak som Vás nejakou urazila, nechcela som.“

„Čo je s tebou? Alebo mi chceš povedať, že ťa od tvojho milovaného chrámu akože vyhnali a teraz blúdiš divočinou aj s kamarátkou a... ?“

„Áno, musela som odísť ale nehnevajte sa ak Vám nepoviem prečo, lebo je to tajné a mohli by ste mi za to ublížiť. Je so mnou sestra Lussia a arkánka Zmar-Iallenan... Prepáčte, nepamätám si celé meno,“ povedala Larynia a zhrozila sa. *Čo to hovorím? To mu musím všetko vykecať? Je pekný a neposiela ma preč, ale aj tak by si nemala vravieť všetko ty hlupaňa!*

„Kto?!?!“ z jeho hlasu sa nedalo vyčítať, či to povedal viac od hnevu alebo od zvedavosti.

„Obťažuje ťa tento skrachovanec? Dať mu po papuli?“ Ziggy sa veľmi svojsky zapojila do rozhovoru. Začula svoje meno, alebo aspoň jeho začiatok a pocítila potrebu vyjadriť sa.

„Nie, len sa rozprávame. Toto je princ... nespýtala som sa na meno ešte ale možno mi ho povie.“

„Som princ Brennan z kráľovstva, po ktorom práve kráčate.“

„Tak on mal synov? Chúd'a tvoja matka!“

„Prepáčte jej to, určite nechcela, ja...“ Larynia sa snažila ospravedlniť za Ziggy pred jej výsost'ou, samotným princom, aj keď o ňom nikdy nepočula. Bolo jej však jasné, že ak je princ, tak má niečo spoločné s Marinom.

„Už sa toľko neospravedlňuj,“ zameral oči z Larynie na vysokú bojovníčku, „a ty, kto si?“

„Načo Ti to je? Aj tak si to nezapamätáš.“

„Veľmi dobre vychovaná nie si.“

„Ak chceš na holú a ak mám z tvojej kože urobiť nádobu na vodu, tak pokračuj.“

„Zdáš sa byť drsná, č... čo?“ Ani nedopovedal a už sa mu na krku objavil nôž, ktorý tam rýchlo dostala dlhá a veľmi rýchla ruka.

„Daj mi jeden dôvod, prečo ťa nezabit' a nezjesť. Počítam do troch!“

„Pretože sa postará o dobrú večeru pre teba a nie len jednu, ak ho necháš nažive!“ Larynia sa možno nemala miešať do vecí, ktorým nerozumela, no prehovorilo jej srdce. Rýchlo a rázne povedala niečo, čo dávalo logiku. Až tým všetkých prekvapila, vrátane Lussie, ktorá sa na to pozerala z diaľky a znovu si myslela, že Ziggy je naozaj božská. Zavolali ju k nim a všetci štyria, napití vodou, no so vzrastajúcim hladom, sa pustili do rozhovoru.

„Ak ste princ, tak to znamená, že budete kráľom?“

„Nevykaj mi, akože nie si o toľko mladšia odo mňa. A neviem na to tak celkom odpovedať, alebo budem kráľom ja, alebo niekto z bratov.“

„Chúd'a tvoja matka! Toľko princíkov vychovávať. A ešte mať deti s Marinom, však ešte aj u nás niektorí vedia, čo je to za hajzla!“ Ziggy si nebrala servítku pred ústa a Lussia ju chcela ešte prekonať.

„Mali by ste podochnúť všetci aj s tými vašimi pravidlami! Ste neľudské trosky! A poviem ti ešte aj to, že som z najvyššej kasty a kašlem na to! Sú to blbosti, nespravodlivé blbosti a nakopem ti do hlavy tak, že... Ziggy, pusti ma!“

„Niečo nie je v poriadku. Utíš sa trochu maličká, áno? A navyše sa tvojho nežného hlásku asi len tak rýchlo nezľakne. Povedz mi ty fešák jeden, kto je tvojim otcom?“

„Som syn kráľa Oimurila a nemám nič spoločné s Marinom. Našťastie. Jeho vinou sa nedávno jedna z dedín verná kráľovstvu vyplienila, jeho vinou už skutočné kráľovstvo takmer neexistuje a fanatici toho Vodného náboženstva pôsobia spúšť.“

„Ty si z príbehov o neveriacich zo severu, alebo... Alebo nie?“ Larynia sa snažila všetko si zoradiť v hlave, no mala v tom chaos. Nevedela si ho presne zaradiť, keď svet nepoznala.

„O čom hovoríš?“

„Nemáš rohy na hlave.“

„A mal by som mať? Nevieť o čo ti ide.“

„Larynia ovláda tie Vodné knihy a ešte si myslí, že je v nich aj zrnko pravdy. Nechaj ju v tom.“ Prehovorila Lussia, no snažila sa hovoriť čo najhlbším hlasom a tak, aby sa na Ziggy čo najviac podobala. Tá sa na tomto pokuse pousmiala.

„Má na viac, každý človek má na viac, ako len počúvať klamstvá od začiatku života a riadiť sa nimi. Vtedy bude svet spravodlivý, ak budú ľudia vedieť pravdu a budú si ju schopní overiť.“

„Ak ste princ a žijete tam, kde nevládne Marinus, tak ste zradca Vodnej viery.“ Larynii sa začal princ páčiť čoraz viac. Bol princ, vyzeral ako princ, no nebol až tak odlišný a odmeraný. A už vôbec nie zlý. Nazvala ho zradcom, no akosi to slovo pre ňu strácalo zmysel.

„Alebo má jednoducho viac rozumu ako ty, maličká. U nás, arkánov, je veľa takých, čo nesúhlasia s väčšinou. To je odvaha a často správne rozhodnutie.“

„Marinus vzal to, čo nebolo jeho a donútil ľudí, aby mu slúžili. Všetky tie kasty, všetky prikázania, akože úplne všetko sú jeho nástroje na to, aby si udržal moc. Vodné náboženstvo, alebo kastové ako sa mu u nás niekedy hovorí, je rozšírené. Celé kraje podliehajú Marinovi a čím bližšie sa niekto narodí pri chráme, tým je viac ako ostatní. Je to hlúpe a nespravodlivé a akože nikto normálny by niečo tak rafinované nedal dohromady.“

S princovým výrokom každý súhlasil. Bolo na ňom vidno, že si užil nespravodlivosti dosť a zodpovednosť je pre neho dôležitá. Kto by aj nesúhlasil? Larynia s Lussiou skoro nespravodlivo prišli o život medzi tyčami a Ziggy, ktorá spoznala kus sveta, si z miestnej viery veľa nerobila. Vytváralo sa zvláštne puto medzi Lussiou a Ziggy a medzi Brennanom a Laryniou, ktorá sa čoraz

viac zaujímala o jeho i o kráľovstvo, o ktorom ani nevedela, že existuje. Pýtala sa ho na cestu i na otca, ktorého si veľmi vážil. Počúvala, aj keď niečomu nerozumela. Nemala tušenie o mnohých veciach a rozširovala si obzory, keď do ich rozhovoru skočila Ziggy s tým, že jej niečo chýba. Konkrétne niečo v žalúdku.

„Ak potrebujete jedlo, môžem Vás odprevadiť do hradu. Navyše Vaše skúsenosti ohľadne Marina môžu byť veľmi cenné. Len by si mala niečo urobiť, aby si ich nepodesila,“ povedal Brennan smerom k Ziggy, ktorá sa hrala s nožom.

„Takže som škaredá podľa teba? Alebo sa ti moja kvetinka na krku nepáči?“

„Nemyslel som to tak, ale nikto ťa tam chápať nebude, nikdy nikoho ako si ty nevideli. Považovali by ťa za nejakého démona, ale to akože určite vieš aj sama a veľmi dobre.“

„Samozrejme, pozriem do zrkadla a démon sa na mňa usmieva... A niekedy mu aj zakývam.“

„Mohli by ti ublížiť.“

„A možno aj ja im. Nesúď ľudí podľa strachu, pretože keď príde rad na naozajstný strach, tak sú všetci rovnakí.“

„Nebolo to vždy tak. Boli veky skutočných hrdinov, no bohužiaľ sú dávno preč.“

„Možno z teba bude veľký hrdina,“ povedala Larynia. Znovu sa zhrozila. Nespoznávala sa.

„A možno aj z teba.“

„Ona už je veľká hrdinka, v boji by ťa porazila,“ s jemným smiechom naznačila Ziggy. Nebrala to vážne, ale tešila sa na reakcie. Dočkala sa. Nepochopenie od Brennana, smiech od Lussie, ktorej sa tento žartík pozdával a strach, ktorý bolo na Larynii vidieť, cítiť i počuť. Ziggy jej ešte dávala meč do ruky, nech sa ukáže, no od strachu a prekvapenia jej vypadol z rúk.

„Prečo to robíš? Nechce bojovať a akože ty ju k tomu nútiš.“ Brennan správanie Ziggy nechápal. Bral to ako určitú výchovu, ako keby bola jej učiteľom, no ako učiteľ nevyzerala, ani ako človek.

„Pravda je, že ma chce naučiť bojovať, aby som sa vedela brániť,“ povedala so smutnými rečami Larynia, ktorá sa ešte stále trochu bála, aj keď nevedela čoho.

„Ak sa chceš naučiť bojovať, tak sa môžu na hrade nájsť zbrane akurát pre teba. Také, ktoré by neboli príliš ťažké a s ktorými sa dá jednoducho brániť.“

„To by si pre mňa urobil?“

„Ale samozrejme, že by to pre teba urobil. A potom bude svadba a na svadbe veľká hostina a ja mám hlad už teraz. Takže, kráľ v príprave, ukáž smer a poďme na cestu, ak teda pozývaš.“

Cesta pomaly ubiehala a horúčava Larynii vôbec neprospievala. Pochodovala po piesku v zamyslení. Znovu hodnotila všetky tie udalosti posledných dní a slnko, ktoré jej pieklo na hlavu,

jej náladu rozhodne nezlepšovalo. Navyše rozmýšľala nad Brennanom. *Prečo sa ma zastal? Je naozaj princ? Prečo sa na mňa tak pozerá a čo mali znamenať tie uvítacie slová o kastách. Ako keby si naozaj myslel, že mu chcem ublížiť len preto, že som z najvyššej. Princ by ale mal byť tiež v najvyššej, alebo nie? Možno je naozaj dobrý a starostlivý a možno ma má naozaj rád. Zastal sa ma pred Ziggy a nechce so mnou bojovať. Bojí sa o mňa. Alebo znovu beriem do úvahy úplné hlúposti. Úplné blbosti, prečo by sa o mňa bál? A prečo by ma mal mať rád, však ma vôbec nepozná. Ani ja ho nepoznám a vôbec nič o ňom neviem, ale naozaj. Úplné nič a možno tam odkiaľ pochádza je bežné byť milý ku každému, aj keď on nebol vždy... Aké vždy? Si hlupaňa obyčajná, pred chvíľou si ho prvýkrát uvidela a už ti chodia po hlave také slová, ako vždy. Len pokračuj a zblázniš sa a zblázniš sa tak, že ti už naozaj nebude pomoci! Začala som sa mu prihovárať, urobila som prvý krok a on mi len odpovedal. Mohol sa na mňa vykašľať, ja by som sa určite vykašlala, keby sa mi prihovoriť niekto tak bezcenný ako ja...*

Larynia kráčala vedľa neho, za arkánskou bojovníčkou a svojou sestrou. Obavy, pocity a to všetko, čo o láske vedela, sa jej miešalo v hlave. Tiché výkriky, ktorým nedokázala porozumieť. Znovu sa nevedela rozhodnúť a nenávidená horúčava jej všetko ešte viac sťažovalo. Bála sa na neho pozrieť. Snažila sa zachytiť aj ten najmenší pohľad, ktorý by smeroval od princa priamo na ňu. Nenápadne, aby si to nikto nevšimol. Kráčala a pozerala sa do diaľky, aj keď ju oveľa viac zaujímal pohľad na blízko, na natiahnutie jednej ruky. *Hovoril, že nie som oveľa mladšia. Čo tým myslel? Som oveľa mladšia, aspoň o osem cyklov, tak neviem prečo to povedal. Možno klamal alebo... Alebo chcel povedať, že Lussia je na neho primladá. Alebo... možno naozaj sa mu páčim a je len jeden spôsob, ako to zistím. A oľutujem to určite.*

„Ďakujem vám, že ste...“

„Naozaj mi nemusíš vykať.“

„Prepáčte, ja som...“

„Prepáčte? Nehnevaj ma, normálne povedz čo by si rada a bez tých múdrych výrazov.“ Púšť už dávno nepočula také ticho. Bolo tak výrazné, že od hanby Larynia sčervenela a sklopila hlavu, pozerajúc sa dolu, pod nohy.

„No tak, čo si chcela povedať? Mňa sa báť nemusíš. Skôr neviem, či sa mám báť ja teba, alebo nie.“

„Chcela som sa spýtať, prečo si nechcel bojovať... So mnou. Premohol by si ma ľahko.“

„Nepremohol, nie som tvoj nepriateľ. Odzbrojil, to áno, ale ublížiť by som ti nemal prečo.“

„Som v najvyššej kaste a ak ste v nemilosti Marina tak...“

„Tak by som s tebou bojoval, keby si ma napadla. Už to nerieš a buď rada, že sa ona,“ hodil pohľad na Ziggy, „o teba postará.“

„Áno, ochrana týchto dvoch maličkých princezničiek, to som celá ja. Ale veľa to nevynáša. Mala som dostať z väzenia nejakých boháčov, ktorý by mali na sebe toľko zlata, že by sa ledva hýbali, ale nepodarilo sa. Ale sú celkom fajn a nehryzú. Aspoň zatiaľ.“ Ziggy tak trochu šokovala, ako má vo zvyku a znovu to doplnila pre ňu typickým úsmevom. Úprimne a pritom veselo. Jej heslo, životné presvedčenie alebo jedno z mien. Brennan siahol na meč, začal sa cítiť ohrozený.

„Ty si oslobodila väzňov? Vieš vôbec čo urobili?“

„Neurobili sme nič. Len ten šialenec Marinus nás tam hodil, lebo sme vraj porušili sväté pravidlá o nosení vody. Doniesli sme jej viac a s nervami to akosi nezvládol. Najradšej by som mu tie Vodné knihy otrieskala o hlavu!“

„Lussia, takto by si nemala hovoriť, veď...“ napomenula svoju mladšiu sestru Larynia.

„Veď čo? Prečo sa stále zastávaš tých Vodných klamstiev? Buď trochu rozumná a menej nalepená na tie lži, ktoré už idú každému krkom!“

„Nekrič na mňa!“

„Tak ty mi nenič život tým, čo si sa učila naspamäť! Si strelená a ak to nevidíš, tak ťa za sestru jednoducho NECHCEM!“

„Stačilo vy dve, len si neskočte do vlasov, lebo Vás nakrájam na podkovičky a nechám grilovať na slnku!“ Ziggy sa zas predviedla.

„Prepáč, nechcela som... grilovať? Čo to znamená?“

„Od teba nechcem ospravedlnenie, ale od teba áno ty miniatúrna hracia skrinka. Ak bola vychovaná klamstvami, tak by si jej mala pomáhať, nie na ňu útočiť. Grilovať znamená pekne opieť, až budete obidve skutočne na zjedenie.“

„Myslela som, že sa ma zastaneš,“ pozerala s naliehaním najmladšia zo štvorice na Ziggy, ktorá na ňu zavrčala tak, ako by len málokto z ľudí dokázal.

„Ak ste boli vo väzení za to, že ste sa znepáčili Marinovi, tak ani jedna z vás nie je zlá.“ Brennan sa tiež pridal do diskusie.

„Niečo nové nám nepovieš?!?!“ Lussia sa cítila dôležitou, nenahraditeľnou a najmúdrejšou, no postupne každý sa jej začal stavať chrbtom. Očakávala od princa niečo nudné a hlúpe, no ten ju svojou rečou prekvapil.

„Jedno poviem a počúvaj ma dobre. Si výnimočná. Len málokto sa stavia proti nemu otvorene, málokto sa odváži. Je to zlý človek a celá tá viera je veľké poníženie všetkého, na čom naozaj záleží. Ak máš silu vzdorovať, tak ju budeš môcť zanedlho ukázať.“

Larynia neverila vlastným očiam. Ten cudzinec dokázal utíšiť jej sestru tak, ako to ešte asi nikto nedokázal. Stúpol u nej, bol pre ňu znovu o krok významnejší. Nevedela, čo to môže znamenať, ale dôvera ku takmer neznámemu princovi sa zväčšovala. Štvorica prechádzala nehostinnou krajinou, až do západu slnka. Ziggy pripravila oheň, no nešla spať. V hlave jej prechádzali spomienky na ďaleké severné kraje, z ktorých pochádzala. Doteraz nepovedala pravdu o púšti. To, čo tu nazývali púšť, nebolo tak celkom púšťou. Málo vegetácie, sem tam kríky a pri chráme dokonca rieka. To, čo ich čakalo, bola naozajstná púšť. Piesok, ďalší piesok, dôkladne vysušené kamene a žiadny úkryt pred slnkom alebo pred nočným mrazom. Nešla spať, len sa pozerala po okolí. Niečo zlé cítila a dodávalo jej to nepokoj. Vytiahla svoj vrhací nôž a s plným sústredením hliadkovala. Začula známy zvuk, ktorý jej chýbal. Náraz dvoch mečov. Uvidela, ako Brennan bojuje so zahalenou, tmavou postavou. Hodila svoj nôž a zasiahla útočníka, ktorý padol na zem. Brennan a Ziggy na neho namierili svoje meče, keď postava zrazu zmizla. Ostal len čierny plášť a v ňom diera od noža. Nieкто na Brennana zaútočil a po zásahu sa stratil, bez stopy.

„Čo to bolo?“ Brennan si vydýchol a v duchu chválil Ziggy za to, čo urobila.

„Asi viem čo to bolo, ale môžem sa mýliť. Daj pozor na maličké a drž ich pri ohni.“

„Zachránila si mi život, akože skoro ma dostal. Máš to u mňa schované, nezabudnem na to. Máš moje čestné slovo.“

„Zabúdať nemusíš, no... Hviezda! Lussia, ty bezočivé decko, okamžite mi ju vráť, skôr ako z teba narobím rezance!“

„Nemám ju, teraz som ju naozaj nezobrala.“

„Neklam a okamžite mi ju daj, ide nám o život!“

„Naozaj ju nemám, bola u teba. Nevzala som ju!“

Nikto sa nepriznal, že ju zobral. Ziggy ju ale vo vrecku nemala. Rozhodla sa prehľadať Lussia, či už sa jej to páčilo, alebo nie. Bránila sa, no oproti arkánke nemala šancu. Skôr, ako ju stihla dôkladne prezrieť, objavil sa ďalší príznak. Ziggy po ňom hodila nôž, no ten ho odbil mečom stranou. Nečakala ani chvíľu a pustila sa do boja s mečom, ktorý kedysi patrilo tulákovi v žltom hnedom. Po krátkej bitke ho prebodla, no uvedomovala si veľmi dobre, čo to znamená. Musí nájsť

hviezdu, lebo inak bude všetko stratené. V hlave jej rečou plnou nenávisti kričali slová, ktoré tak nenávidela - „Ten, kto je túžby otrokom, bude naveky slúžiť svojej túžbe.“ Prehľadala Lussiu najrýchlejšie ako vedela, no hviezdu nenašla. Pozrela na Laryniu, ako keby jej chcela z očí vyčítať, či jej ukradla hviezdu práve ona. Rozhodla sa ju prehľadať, no aj ona sa bránila a ešte silnejšie ako Lussia. Zaszvietila jej v ruke hviezda silným modrým plameňom a dodala jej silu. Ziggy by ju premohla, no zjavil sa ďalší príznak a Ziggy s Brennanom sa mu museli postaviť. Sila príznakov rástla a ani najsilnejšie a najrýchlejšie údery neprešli cez jeho obranu. Príznak naďalej získaval na sile a Brennana odhodil do diaľky. Ziggy márne bojovala zo všetkých síl, ktoré jej rýchlo ubúdali. Jej meč sa zlomil. Bojovala ďalej holými rukami a odskakovala pred údermi, keď zrazu postava zmizla a čierny plášť sa zrútil k zemi. Bola v ňom diera, ktorú spôsobila hviezda. Letela celou silou, ktorú dokázala Larynia v sebe pozbierať a aj po dopade ešte svietila na modro. Rýchlo ju arkánka vložila do vrečka a bežala zistiť, čo sa stalo s Brennanom. Viac ju však zaujímala Larynia, ktorá sa tiež zrútila k zemi.

Tej noci sa už žiadny príznak neukázal a Ziggy nevedela, či má Laryniu pochváliť, alebo ju na mieste svojim hnevom rozpárat' na kúsky. Vedela, čo sa stalo, čo to všetko znamená a mohla jej všetko vyklopiť pred jej sestrou i pred tým, kvôli ktorému sa očividne zbláznila. Rozhodla sa, že si to nechá na neskôr a v prvom rade skúsi ošetriť to, čo sa dalo.

Larynia odpadla od vyčerpania. Nemala žiadne zranenia, bola pri vedomí a klipkala očami, ako keby čakala, čo jej povie tá hrdá bojovníčka, ktorá sa kvôli nej pustila do boja. A ktorá to skoro neprežila.

„Už nikdy, opakujem NIKDY, nerob také somariny ako túto noc. Tá hviezda je číre zlo! A hlavne, nikdy sa jej nechci zmocniť zo zúfalstva, to ešte znásobuje jej moc. A mení... Už sa jej nechytaj!“

12. Kapitola - Vytrpená sloboda

Lussia pozorovala blížiaci sa hrad, ak to teda bol hrad. Kamenné múry mali v sebe bránu, ktorú nikto nestrážil. Pozerala sa na niekoľko pracujúcich ľudí, ktorí vyťahovali vodu z diery v zemi. Nikdy nič také nevidela. Žiadna rieka, len vedrá plné vody, ktoré sa vyťahovali na lane. Bolo len skoré ráno, ale už videla v práci tak dospelých, ako i malé deti. Nikdy predtým nevidela deti ťažko pracovať a bolo ich naozaj veľa.

„Ich rodičov Marinus alebo zabil, alebo pracujú teraz pre neho. Nezaujímajú ho deti, nemyslí na budúcnosť, len na prítomnosť. Dospelý človek dokáže pracovať silnejšie ako dieťa a to je pre neho jediné dôležité.“

„Prečo ale dovoľíš, aby u teba deti ťažko pracovali?“

„Nie je iná možnosť. Aby sme mohli jesť, musíme pracovať. Nič nie je zadarmo.“

„A ty si nás sem doviedol, aby sme na teba pracovali?“

„To nie. Priviedol som vás, lebo máte hlad. Kam pôjdete neskôr, to je na vás. Ak chceš pracovať, tak môžeš ostať. Ak ale pracovať nechceš, tak ťa nebudeme môcť živiť.“

„Nepáči sa mi tu, vôbec sa mi tu nepáči,“ opakovane hlásala Lussia.

„Nikdy si nepracovala?“

„Takto nie.“

„Starali sa o teba. Ak si v najvyššej kaste, tak sa o teba starajú – a tí, čo sa o teba starajú, sú v oveľa väčšej biede ako ľudia, ktorých tu vidíš.“

„Tým ma nepresvedčíš.“

Brennan zavolať dvoch ľudí, ktorí spolu pracovali pri mletí múky. Obaja boli spotení od práce. Kým jeden sa od ostatných vôbec nelíšil, druhý bol vychudnutý a jeho telo pokrývali jazvy. Vyzval ho, aby prehovoril.

„Predvčerom som utiekol od Marina, u ktorého som musel pracovať za krajec chleba na deň. Bol som v kameňolome a po tom, čo ma tretí krát za týždeň zbičovali, ušiel som sem. Cez púšť. Znovu môžem čestne pracovať a nikto ma tu bičom nemláti.“ Predstavil sa ako Arkus a povedal, že je z najnižšej kasty. Bol na neho smutný pohľad a ukázal rany, ktoré boli teraz potreté hojivými masťami. Laryniu to prekvapilo, pre Lussiu bol Marinus ešte väčší zloduch ako predtým a Ziggy, ktorá

bola z nich psychicky najsilnejšia, záhadne mlčala. Len tak, bez úsmevu, so suchým pohľadom pred seba. Niečo ju trápilo.

„Teba tiež bičovali, vidím to na tebe,“ prihovoral sa Arkus arkánke. „Neviem, čo si zač, no vidím na tebe, že vieš, čo znamená bičovanie.“ Všetky oči sa obrátili na Ziggy, ktorá si očividne spomínala na vlastný zážitok z minulosti. Menila sa jej nálada z tichej na výrazne zlostnú. Ak by teraz stretla toho, kto ju bičoval, tak by sa jeho životná dráha veľmi rýchlo skončila.

„Máme u nás jedno príslovie o bičovaní: Kto vládne bičom, ten ho chvíľu pred vlastnou smrťou pocíti.“

„Nemôžem uveriť, že ťa niekedy niekto bičoval. Musela si prejsť naozaj veľkými mukami.“ Lussia to veľmi zaujímalo a stále sa o Ziggy niečo nové dozvedala.

„Predstav si, že ťa každá rana bolí viac, ako tá predošlá a nemôžeš proti tomu urobiť vôbec nič.“

„Nechcem si to predstavovať a verím ti, aké to musí byť.“

„Veriť mi môžeš, ak chceš. To je na tebe. Najskôr si ale uvedom, čo je v živote naozaj dôležité.“

„A čo je?“

„Najdôležitejšie na živote je žiť. Nie prežívať, nie prispôsobovať sa, ale naozaj žiť a ak je to potrebné, tak bojovať za to, aby mal tvoj život nejaký význam. Desať rán ťa zmení, päťdesiat posilní tvoju chuť.“

„Chuť? Chuť na čo?“

„To je rôzne. Utiect', vrátiť to alebo urobiť presne to, čo si ten človek alebo čo to je za tvora praje alebo nepraje. Poviem jeden krátky príbeh. Kdesi na severe bola raz jedna bytosť, nikto nevedel, čo to bolo zač. Chodilo to po štyroch a živilo sa to zeleninou. Len tak to prišlo, niečo pojedlo a utieklo. Tú potvorku chytili a rozhodli sa vyšibať bičom. Nikto nevie presne ako, ale podarilo sa jej ujsť trýzniteľom. Všetkých piatich to pohrýzlo do nôh a utiekalo preč.“

„To je odvážne. Normálne by zviera utiekalo a nemyslelo by na pomstu.“

„Lussia, ty malá nechápavá... čo to vlastne si? Ale to je fuk. Bičovať znamená útočiť na niekoho, kto sa nemôže brániť. To, že sa niekto dokázal z toho dostať, je obrana. Najlepšia obrana je útok, najlepší útok je obrana a ak našteješ malú potvorku, ktorá má v zúbkoch silný jed, tak si dlho nepožiješ. Bičovanie vytvorí nepriateľa veľmi rýchlo. Alebo môžeš niekoho bičovať a užívať si to, hlavne ak to v hlave nemáš v poriadku a poriadne dlho si bola na slnku, alebo myslieť a odpustiť si to. Každý, komu niečo také urobíš, to chce vrátiť. Jednou alebo druhou cestou. Bez problémov hneď, alebo aj na konci života. Keby si ty mňa začala bičovať a ja by som sa dostala z povrazov,

tak... Ale nie, to nebudem vraviť, predsa len je rozpitvávajúce hlavy nechtami trochu nevhodné pre tvoju peknú... hlavičku.“

Štvorica sa pustila do jedla, ktorého nebolo veľa, no bolo o to lepšie. Ako vždy, Ziggy nemala dosť a požadovala viac, oveľa viac. Neuchýlila sa k zastrašovaniu, no bola z nedostatku jedla nervózna a nepríjemná. Larynia jej nechala polovicu svojej porcie, ktorá sa v tele divokej bojovníčky stratila niekoľkými hltmi. Rozhodne sa jedlo nedalo porovnávať s tým, čo sa podávalo vo vývarovni. Bolo oveľa chutnejšie, no sprevádzalo ho aj niečo iné. Vo vývarovni si ju nikto nevšímal, alebo sa na ňu aspoň okato nikto nepozeral. Tu bola stredobodom záujmu, aj keď veľa nerozprávala. Nebolo to len pre jej naozaj výnimočný hlad, ale hlavne preto, že vyzerala tak veľmi odlišne oproti miestnym ľuďom. Zahrnuli ju otázkami a kým sa ženy najviac zaujímali o jej vlasy, mužov zaujímal meč, ktorý mala pri jedení v ruke, aj keď bol zlomený len kúsok nad rukoväťou. Tvárila sa neutrálne, bola zvyknutá na nechápavé pohľady. Služobná v hrade sa zaujímala o obsah vrecka, v ktorom bol jemne svetielkujúci predmet. Nemohla sa odpútať a vyzerala, ako keby ju tá hviezda priťahovala. Všimli si to niektorí ďalší a čoraz viac očí bolo zameraných na vrecko, ktoré s každým pohľadom naň viac a viac modrelo.

„Nečumte tak na mňa!“ Povedala Ziggy nezosilneným hlasom, no s väčšou hlasitosťou to zanedlho zopakovala. Nieкто sa naozaj prestal na stále modrejúcu hviezdu pozerieť, no stále pýtala oveľa väčšiu pozornosť, ako bolo pre jej aktuálnu majiteľku príjemné. Arkánka s bohatými skúsenosťami, ale o hviezdach vyrobených Zlodejmi duší nevedela všetko. Nemala ani tušenie, že bude jej jas stúpať, keď bude množstvo ľudí v okolí. Dávalo to logiku, viac ľudí znamená viac potencionálnych nositeľov, viac možných bláznov, ktorý by sa kvôli nej zbláznili ešte viac. A samozrejme viac obetí, nech ju už mal v rukách ktokoľvek. Najradšej by sa tej hviezdy nejako zbavila, ale ako? Napadlo ju poriadne zahrabať, rozbiť kladivom alebo ju hodiť niekde do vody. Nič z toho sa jej nezdalo správne. Nebola ovplyvnená mocou tej hviezdy, no chápala, že môže byť niekedy užitočná. *Možno by sa dala predat' nejakému dobrému hlupákovi, pomyslela si, no ak by ju hneď na mňa použil a zistil by, prečo som ju chcela tak veľmi predat'...*

Lussia pozorovala, ako sa Ziggy z ničoho nič zdvihla od stola a bez slova vyšla von. Jej taniér bol dávno prázdny a ponáhľala sa niečo dôležité vybaviť. Nasledovala ju, zvedavá, čo jej prišlo na rozum. Cítila sa odvážna a hlavne cítila potrebu ísť za svojim idolom, nech už ide vymyslieť čokoľvek. Dohonila ju, keď vstupovala do kovárne. Na prekvapenie ľudí, ktorí tam pracovali, zo-

brala arkánka do rúk najväčšie kladivo a celou silou udrela na predmet, ktorý vytiahla z vrecka. Hviezda zažiarila oslnivým svetlom, aj keď sa neobjavil na nej po náraze ani škrabanec, vôbec sa nepoškodila. Lussia dostala ešte väčšiu chuť ju použiť, zdala sa jej taká neodolateľná. Natiahla po nej ruku, aby sa jej dotkla a použila ju, ale Ziggy ju odstrčila. Možno ju chcela ochrániť, možno si tú hviezdu chcela nechať pre seba, no mladú Lussiu to trhalo na kúsky. Chcela poslúchnuť Ziggy a držať sa stranou, nenaťahovať svoje ruky po tom stelesnení zla a nechať skúsenejšiu a fyzicky i psychicky zdatnejšiu arkánku, aby urobila, čo musí urobiť. Zároveň ju ale energia hviezdy ťahala k sebe. Nútila ju dotknúť sa, vlastniť ju, rozkazovať tej hviezde, ktorá by splnila jej želania. Núkala jej moc, toľko moci, že by to viedlo k jej záhube a zároveň ju presvedčovala, že ju potrebuje. Sila hviezdy rástla a jej odhodlanie voči Ziggy i voči sebe samotnej ustupovalo do úzadia, zanikalo a dávalo prednosť temnej mágii. Natiahla znovu ruky, no nepodarilo sa dotknúť hviezdy. Zbytočne sa snažila odolávať a zanedlho ju plne ovládalo volanie predmetu, ktorý viac a viac vyžaroval modré svetlo. Do kováčne prichádzalo čoraz viac ľudí, privábených čudným svetlom a účinkami, ktoré nikto z nich nepoznal. Ani opakované a skutočne mocné údery s ňou nič nerobili a bola dokonale ostrá, niekto by ju opísal ako krásnu. Za hviezdou sa naťahovalo čoraz viac rúk a zanedlho bola miestnosť úplne zaľudnená ľuďmi, ktorí prichádzali zo všetkých strán. Ziggy ju chytila pevne do rúk a pretlačila sa preč, udierajúc tých najviac omámených temnou energiou silnými údermi. Vybehla na vzduch a hodila hviezdu, ako keby ju chcela silou svojich rúk dostať až na koniec sveta. Niekde, kde by ju nikto nenašiel. Letiaca hviezda sa však vzpriečila, nechcela odísť od ľudí a preletela len niekoľko krokov. Opakované hody a vzrastajúca znechutenosť mali rovnaký účinok. Hviezdy sa zbaviť nepodarilo. Znovu chytila hviezdu Zlodejov duší do rúk, zapozerala sa na nenávidený nápis a zatvorila oči. Hviezda pohasla, tak ako pohasol svit v očiach veľkej bojovníčky.

Ten dotyk rúk si bude vždy pamätať. Larynia sa dotýkala ruky, ktorá sa nepodobala na ruku žiadneho človeka. Bola mocná, obrovská, poznačená starými jazvami. Nemohla tomu uveriť. Najmocnejšia bytosť, akú kedy videla v živote, leží vedľa nej v horúčkach, s akými sa miestni lekári nikdy nestretli. Dotýkala sa dlane, ako keby na nej hľadala stopy po hviezde a prikladala jej studené obklady na čelo, ktoré priamo horelo. Sedela na posteli a starala sa o Ziggy, ktorá ju môže veľa naučiť a aj niečo naučila. Larynia spomínala, rozmýšľala a neúnavne sa starala. Mala na starosti sestru Lussiu a namiesto toho sa stará o niekoho iného. Nie je človek, nie je rodina, nie je stará známa, ale niečím je. Priateľka? Spasiteľka? Učiteľka? Alebo len niekto, na kom skutočne záleží? Namáčala jej čelo a hľadala na tvár, niekedy tak usmievavú a bezstarostnú, ako sa teraz

mračí v bolestiach a preklína niečo alebo niekoho v neznámom jazyku. Niekedy sa spýtala Larynie, či je jej pranie už hotové a tá jej úprimne hovorila pravdu.

Ziggy bola prenesená na ošetrovňu po tom, čo sa obetovala pre dobro ostatných. Nemohla hviezdu odhodiť, nemohla ju rozbiť a nemohla zabrániť tomu, že by ju použila ruka niekoho veľmi odvážneho a hlúpeho.

Mohla urobiť len jednu vec, na ktorú boli arkáni stvorení. Rozhodla sa použiť svoju vnútornú silu na blokovanie energie hviezdy. Sústredila sa a použila takmer celú svoju moc na to, aby sa mocná hviezda zmenila na obyčajný kus kovu bez žiadnych špeciálnych účinkov. Z nástroja na ničenie osobnosti neškodná hračka, suvenír pre cestovateľov zďaleka. Obrovská sila maniov, ktorá bola umlčaná, no za cenu väčšiny energie, ktorú arkánka mala. Zatiaľ, čo ležala na posteli a na jej požiadanie sa o ňu starala len Larynia, sa obyvatelia hradu snažili rozbiť hviezdu na kúsky, ideálne na prach. Údery kladivami skúsených kováčov ju nepoškodzovali. Možno bola hviezda bez moci, no nedala sa len tak ľahko zničiť. Skúšali sa najrôznejšie nástroje, ale nebolo na nej vidieť vôbec nič. Lussia, ktorá tiež dostala možnosť buchnúť si kladivom, čo sa jej darilo podľa očakávania, prišla s nápadom. Najskôr však musela utíšiť všetkých okolo, ktorí sa z jej výkonu išli popučiť od smiechu. Mladé dievča navrhlo vykopať čo najhlbšiu jamu a hodiť na spodok hviezdu a všetko to potom zasypať. Prvá sa chopila lopaty a začala kopať, priamo na hradnom nádvorí. Okamžite sa našli takí, čo sa chytali za hlavu, vrátane princa Brennana. Vybrali miesto za hradbami, kde nikto nechodil a s lopatami tam išlo len minimum ľudí. Princ, Lussia a niekoľko spoľahlivých remeselníkov. Aj keď sa Lussia snažila, nebola na túto prácu stavaná a namiesto toho nosila v džbánoch vodu pre chlapov. Pripadalo jej to tak veľmi odlišné, ako keby to bol iný svet. Nenávidela nosenie vody a teraz ju nosila. Stále preklínala Marina, no robila presne to, čo bola povinnosť jej kasty. Čo po tom, že tu systém kást nefungoval. Robila to, čo robiť vedela, alebo aspoň mala vedieť a robila to na tomto mieste rada. Po prvýkrát v živote robila to, čo musela, úplne dobrovoľne. Nie pre Marina, ale pre Ziggy. Nie pre nejaké náboženstvo, ale pre vlastné presvedčenie, ktoré si vybudovala sama a nepočula ho pri čítaní z múdrych kníh. Nevedela čítať ani písať, neovládala všetky pravidlá miesta, kde vyrastala. Rýchlo sa však naučila jediné pravidlo, ktoré potrebovala vedieť – neži len sám pre seba. Bolo jej jasné, že nikto z chlapov nie je tak silný ako Ziggy, ktorá by to podľa nej sama vykopala skôr, ako by sa slnko o trošičku pohlo po oblohe. Slnko sa ponáhľalo z východu na západ a jama stále nebola dost hlboká. Hviezdu si dievča poťažkávalo v ruke. Prekrásna a nebezpečná zároveň a odrazu tak veľmi prístupná. Nebola na dosah ruky, ale mala ju priamo

v rukách. Mohla si s ňou robiť čokoľvek. Bola ako kus kameňa. Jej mágia bola prítomná, aj keď mlčala. Ako keby bola prekliata hviezda ešte raz prekliata. Cítila silu maniov a arkánov. Neuvedomovala si, že má v sebe časť tej, ktorú uznáva. Zvolila si splniť jej pranie. Zabezpečiť, aby jej obeta nebola zbytočná.

Jama sa neustále zväčšovala a prehlbovala. Tých, ktorí boli až úplne dole, bolo čoraz menej vidno. Prenikali do zeme, podobne ako tí, ktorí v púšti hľadajú vodu. Množstvo piesku, hlboko pod ňou suchá zem a ešte nižšie žiadaná vlhkosť. Tá však stále nebola na dosah. Slnko posielalo posledné lúče a práce skončili. Lussia mala hviezdu stále v rukách. Temná a neznáma, ukrývajúca stáročia zloby. Bola ochotná sa jej vzdať, nech už má akúkoľvek cenu. Brala ju so sebou do hradu, keď sa začala jej démonická energia obnovovať. Bola sama, tak celkom sama, aj keď ostatní neboli ďaleko. Cítila, ako sa jej svet začal zmenšovať. Ďaleké kopce boli nedosiahnuteľne ďaleko. Za okamih bol aj blízky hrad za hranicami jej nového, temného sveta. Hviezda sa prebúdza a Lussia mala znovu možnosť použiť ju. Nahliadnuť do očí niekoho, alebo rovno do srdca? Mala možnosť spoznať každého. Všetko dobré i zlé, všetky želania a všetky nočné mory. Napadla jej Ziggy. Bola veselá, šťastná, medzi ostatnými svojho druhu. Obklopená priateľmi. Slávila niečo pre ňu veľmi dôležité a nevedela sa vynadávať na nôž, ktorý mala v ruke. Darček. Taký, na aký sa nezabúda. Obzerala ho pri ohni. Možno darček od niekoho, kto ju mal naozaj rád. Odrazu sa začali všetky obrazy meniť. Plamene, víchrica, smrť vo všetkých svojich podobách. Lussia cítila, ako jej energia hviezdy zväzovala ruky i nohy. Nemohla sa pohnúť, nemohla sa nadýchnuť, všetko ju desilo. Chcela utiecť, ale nemohla. Vlastné nohy ju neudržali a padla na zem. Snažila sa pustiť hviezdu, ale tá ju úplne ovládla. Znovu sa mohla nadýchnuť a postaviť. Pociťovala novú silu a neuveriteľnú agresivitu. Menila sa na niečo, čo vôbec nepoznala. Urobila krok k hradu. Ďalší a ďalší a pustila sa do behu. Chcela prebehnúť cez bránu a zabiť prvého človeka, ktorého stretne. Stalo sa, čo neočakávala. Ona, ani hviezda, ktorá ju ovládla. Narazila na arkánku pripravenú k boji. Rozbehla sa proti nej s úmyslom zabiť ju, ale nepodarilo sa jej to. Nedokázala ju poraziť a nedokázala jej ani zabrániť v tom, aby jej vytrhla hviezdu z ruky.

Larynia hľadala svoju pacientku, ktorá zrazu vybehla z ošetrovne. Uvidela ju skláňať sa nad Lussiou, ktorá ležala na zemi. Nevedela, čo povedať, žiadne slová sa jej nehrnuli na jazyk.

„Ďakujem,“ povedala Ziggy nechápajúcej Larynii.

„Za čo mi ďakuješ?“

„Za tvoje priateľstvo, preda. A daj pozor na sestričku.“ Povedala s jej úsmevom, ktorý bol v tme naozaj hrejivý a úprimný. Vložila tisíc slov na tému zbohom do jedného úsmevu. Tisíckrát zbohom a niečo navyše.

„Ty... Odchádzaš?“

„Musíš to chápať, nie je iná možnosť.“

„Nechápem.“

„Ale raz pochopíš...“ Zdvihla zo zeme hviezdu, prekročila Lussiu, ktorá jej ležala v ceste a vybrala sa do tmy. Dvíhal sa vietor a čoskoro Larynia stratila stopu. Musela sa vrátiť a rozhodla sa urobiť to, po čom túžila a o čo ju požiadala aj Ziggy. Na posteli, kde ležala arkánka, teraz ležalo dievča v šoku. Ťažko povedať, či vo väčšom, ako ten, v ktorom bola jej staršia sestra.

AKT IV: Láska a nenávisť

13. Kapitola - Nový život

Hľadela do diaľky. Piesočné duny, vzdialené kopce a slnko, to všetko postupne mizlo a ostávali spomienky. Pozerala tým smerom, kadiaľ odišla. Tá, ktorú poznala len niekoľko dní. Rozumela jej i nerozumela zároveň a vážila si, že jej skoro nikdy nepovedala ako je blbá alebo neschopná. Bola iná ako ľudia v dedine a pri chráme. Mala trpezlivosť a dobré srdce. Larynia na Ziggy spomínala neustále. Nebola jej idolom, neverila, že sa jej niekedy naozaj priblíži a nebola pre ňu bohyňou, ale súhlasila s jej tvrdeniami. Nie všetkými, len tými, ktoré dokázala pochopiť. Len máloktorý žartík sa jej naozaj páčil, no jej múdrosť a skúsenosti si cenila.

Zamýšľala sa nad jej odchodom. *Musela mať naozaj dôvod, ktorý bol výraznejší, ako vyzeral. Tá hviezda je strašná, ale musela kvôli nej odchádzať? Celé to nechápem. A nikdy asi nepochopím.* Larynia nevedela o tej hviezde všetko, no vedela, že je dobré sa jej vyhnúť. Napriek tomu sa našiel niekto, kto si na nejakú cestu, nikto ani netuší kam, zobral len tú hviezdu a nič iné. Hľadala v hlave dôvody a išlo jej po rozume všetko možné, ale nič z toho nedávalo žiadny zmysel. *Možno ma mala už pokrkať a odišla, aby pri mne neprišla o nervy.* Pustila sa do plaču. Bol to akurát jeden deň, čo bola Ziggy preč. Netušila, že jej bude niekedy za niekým tak smutno a to ju poznala len krátko. Nech už v spomienkach hľadala čokoľvek, isté bolo to, že bola výnimočná, iná – a pripomínala jej matku. Takú, akú by si vždy priala a aká by mala byť. Aspoň približne.

„Voľno?“ Začula Larynia, ako sa jej niekto pýta. Známy hlas, ktorý si nevedela v tomto okamihu zaradiť. Otočila sa a uvidela princa Brennana. Nemal na sebe šaty určené na princa, ale úplne obyčajné, aké nosia pracujúci ľudia. Možno aspoň na chvíľu nechcel byť princom.

„Neviem, o čo ma žiadate.“

„Trochu hrdosti, nie som strašný netvor, ktorý by ťa prišiel zjesť. Som len človek, ako ty. Tak mi láskavo nevykaj.“

„Ospravedlňujem sa, nechcela som.“

„To je zas téma. A voľno máš?“

„Rada by som povedala, ale... Ale neviem, čo tým myslíte.“

„Myslíte?“ Pozrel Brennan na mladú ženu s pohľadom, ako keby si z nej chcel utáhovať, no na poslednú chvíľu si to rozmyslel.

„Myslíš.“

„Myslím tým, že či tu akože musím pri tebe stáť.“

„Nie, nechcem utiecť z hradu a ak by som chcela odísť, tak by som to určite povedala.“

„Ach, jaj... môžem si vedľa teba sadnúť, alebo tu mám stáť?“

„Môžeš si sadnúť, prepáč,“ odpovedala zmäteným dojmom Larynia a postavila sa, aby mu uvoľnila miesto. Nechápala, prečo si chce sadnúť práve tam, kde sedela ona, ale odrazu stála sa a čakala na jeho krok.

„Nemusela si vstávať, miesta je tu pre každého.“

„Neviem, čo odo mňa chcete.“

„Zase to vykkanie? To robíš akože naschvál? A ďalšie prepáč si môžeš odpustiť.“

Larynia bola vyľakaná. Mala niečo robiť, no nevedela čo. Nechápala, čo jej chcel princ povedať. *Možno odo mňa niečo potrebuje ale bojí sa to povedať priamo. Prečo sa ale bojí? Mňa sa báť nemusí, nemám mu ako ublížiť. Ani by som to nedokázala, keby som to aj vedela. Je v bezpečí, má tu priateľov a ja som tu cudzia a nezaujímavá. Možno nechce, aby som sedela na piesku alebo je to v túto hodinu zakázané. Asi by som mala ísť. Viem, že Lussia dostala ubytovanie, možno by sa našlo miesto aj pre mňa. Alebo mi chce povedať, že sa niečo stalo s ňou ale potom to hovorí veľmi zvláštne.* Pozrela na princa, ako keby mal na čele napísané, čo má na srdci a čo má v skutočnosti na jazyku. Ten sa posadil a pozeral na ňu, ako keby očakával odpoveď.

„Takže?“

„Neviem odpovedať, neviem čo odo mňa potrebuješ a veľmi ma mrzí to s hviezdou, nechcela som, aby ťa niečo chcelo zabiť.“

„Sadni si!“ Povedal jej netrpezlivo Brennan a tá sa ihneď posadila, niekoľko stôp od neho.

„Naozaj som nechcela a viem veľmi dobre, že to bola moja vina a chápem ak...“

„Aký si mala deň?“ Myšlienkové pochody Larynie sa okamžite prerušili a bola úplne zaskočená. Nikdy sa jej nikto nič také nepýtal a tak povedala prvé, čo ju napadlo.

„Plný strachu, veľmi som sa bála.“

„Áno? A čoho? Akože ublížil ti niekto?“

„Nie, nikto mi neublížil, ale bála som sa, že niečo pokazím. Pracovala som v kuchyni a aj keď som sa od mamy niečo naučila, nie som v tom dobrá a mohla som všetko pokaziť.“

„A pokazila si?“

„Áno, lebo som pomalá a s jedlom sa meškalo, lebo ani zeleninu neviem rýchlo nakrájať.“

„Možno bolo neskôr, ale bolo dobré a viem, že si sa veľmi snažila.“

„To asi hovoríš každej.“

„Až tak veľa nových žien tu nie je. Vlastne celkovo tu veľa žien nie je, pretože máte inú logiku, menej sa búrite proti Marinovi a ľahšie zvládajte ponížovanie.“

„To nie je pravda, Lussia sa ponížovať nedá.“

„Vieš, čo si myslím? Ani si nemusím myslieť, viem to. Máš ju rada. Mladá rebelka a ty s ňou súhlasíš často, aj keď to z teba nevýjde. Si akože zodpovedná za ňu a chceš sa o ňu postarať, no často súhlasíš s jej názorom, ktorý sa niekedy ukáže ako správny.“

„Som rada, že to chápeš. Ty máš tiež bratov a sestry.“

„Iba bratov a je ich čoraz menej. Skôr, ako sme sa stretli, som stratil najmladšieho i najstaršieho. S mladším som vychádzal oveľa lepšie, bol vždy viac otvorený a menej bral všetko ako tradíciou súdené. Som princom, ktorý sa nikdy nepripravoval na vládu, pretože bolo dopredu určené, že novým vládcom bude najstarší. Po jeho smrti nastal zmätok.“

„Povedz mi pravdu.“

„O čom?“

„Vlastne nič.“

„Chceš vedieť, či k tebe niečo cítim?“

Larynia bola celá prekvapená. Vedľa nej sedel skutočný princ, ktorý sa pozeral práve do jej očí a otvorene rozprával o vzťahu medzi nimi. O niečom takom snívala, jeden z tých naivných dievčenských snov, ktoré sa takmer nikdy nemenia na skutočnosť a končia tam, kde začali – v hlave. Toto je ale iné. Páči sa jej, že sa o ňu niekto zaujíma. Niektorí iní, ako Marinovi úradníci, ktorí dohliadali na jej povinnosti. Nebolo to tak dávno, čo jej sestra povedala niečo nevhodné a Larynia to musela prísť vysvetliť a hrať sa na niekoho, kto dá všetko do poriadku. Teraz je vedľa nej princ a reč je o nej, nie o sestre, nosení vody či výučbe z Vodných kníh.

„Ak si ma chceš zobrať za ženu, tak ťa upozorňujem, že si nemôžem vziať neveriaceho. Nemala by som s tebou ani hovoriť, s výnimkou obracania na pravú vieru.“ Larynia dopovedala a Brennan sa začal čoraz viac usmievať. Toto a mnohé ďalšie prikázania sa mu zdali na smiech.

„Nemala by si sa potom rozprávať s nikým v tomto meste. Ani so Ziggy a tiež nie s Lussiou, ak nie je veriaca.“

„Lussia je veriaca.“

„Môžem sa jej to spýtať? Myslím, že povie niečo iné.“

„Ty tomu nerozumieš.“

„Akože neviem, či mám byť rád, alebo nie. Som veriaci, verím v ľudí, v spravodlivosť, nie vo vodu. Cením si ju, tak ako si cením aj tých, čo vodu nosia. Nemodlím sa k vode, ale pijem ju a dovoľujem ostatným, aby sa napili tiež. To je kolobeh, vtedy je užitočná a čo je užitočné, to je pre mňa sväté.“

„Tak sa voda znehodnocuje. Musí ostať čistá a nikto sa jej nesmie dotknúť bez dovolenia.“

„Prečo dovolenie? Kto je smädný, ten sa napije. Kto to zakazuje, tomu vôbec nejde o vodu ako takú, ale chce ju použiť na niečo iné, akože na vyššie ciele. Poviem ti jeden príbeh. Kde bolo, tam bolo, v ďalekej zemi, narodil sa údajne syn boha. Robil zázraky, uzdravoval ľudí a začal kázať. Pridávali sa k nemu ďalší a šíрили jeho učenie. Zabili ho a tí, ktorí nasledovali jeho údajnú múdrosť, pomreli. Oveľa neskôr sa začali niektorí pokladať za ich potomkov a začali vyvražďovanie, ktoré nemalo vôbec nič spoločné s pôvodnými učeníami.“

„To sa nedá porovnávať.“

„Marinusov otec prehlásil Marina za veľkého spasiteľa a naučil ho, ako používať vodu na zvyšovanie osobného vplyvu. Na to, aby mohol robiť svoje svinstvá, potrebuje nasledovateľov. V mene vody dať mužom do rúk meče a poslať ich na niekoho. Ak by si bola muž, možno by si už vyvražďovala tých, ktorých nazývaš neveriacimi. Byť neveriaci nie je chyba, choroba alebo niečo, čo treba zničiť. Je to spôsob života, filozofia a okrem iného aj produkt nesúhlasu s tým, že si niekto nenechá svoju vieru pre seba a tlačí ju za každú cenu, či sa to všetkým naokolo akože páči, alebo nie.“

„Teraz som pre teba niečo menej, keď som tomu dlho verila? A nie je všetko zlé, niektoré oslavy boli veľmi pekné.“

„Prečo menej? Všetci, čo sú tu, mohli akceptovať Marina a jeho učenie. Nebudem klamať, veľká časť išla k nemu. Niektorí tam ostali a iní sa vrátili aj s jazvami po bičovaní. Chceš špeciálnu úlohu na zajtra? Môžeš rátať jazvy po bičoch. Garantujem ti tri veci. Bola by si z toho smutná, do takého počtu ani nenarátaš a za deň by si to asi ani nestihla. Ale svet nie je len o bičoch a nútenom poriadku. Čo ste pri chráme robili pre zábavu?“

„Lussia vždy niečo našla.“

„To sa u vás musí hľadať?“

Čo sleduje tou zábavou? Chce mi niečo naznačiť? Samozrejme, že bola zábava, ale ja sa na tie zábavy nehodím. A vôbec, už som mu povedala priveľa. Čo mu odpoviem? Že je so mnou každá hra nudná a preto ma nikde nechcú? Alebo že je Lussia v čomkoľvek lepšia ako ja? Nie, to si nechám pre seba, pomyslela si Larynia.

„Máš niekoho?“ Princ prerušil myšlienkové pochody Larynie, ktorá sa stále zamýšľala nad tým, čo jej povedal predtým.

„Samozrejme, mám Lussiu a rodičov.“

„Myslel som skôr priateľov. A tiež niekoho, koho by si mala rada.“

„Za čo ma máš? Za neschopnú mat' niekoho v hlave?“

„U nás sa hovorí mat' niekoho v hrudi. To som ale nepovedal. Skôr som to chcel povedať akože tak, že či si našla niekoho, s kým by si si dobre rozumela.“

„Rozumiem si s Lussiou.“

„Myslím ako muža.“

„Muža budem mat' na dvadsiate narodeniny, to predsa vieš.“

„Viem o tomto pravidle, do ktorého si nútená. No tu tie pravidlá neplatia.“

„Tu nemáte svadby?“

„Ale máme, no až príde čas.“

„Ako príde čas? Vy sa ženíte a vydávate skôr alebo neskôr?“

„Larynia, no tak. Prečo by mal niekto povedať presný dátum? Svadba je vtedy, keď sa stretnú dvaja ľudia, ktorí si rozumejú a chcú spolu žiť, v dobrom i v zlom. Nie je to príkaz. Šťastný je ten, kto si dobre vyberie. Nie ten, za ktorého urobí tento výber niekto iný.“

„U nás to tak nie je.“

„Popíš mi teda, ako to funguje pri chráme.“

Mladá žena sa pozrela na princa s úžasom. *On mi dáva slovo? Ved' je princ. A predsa každý vie, ako to chodí. Okrem neho. Alebo to vie a chce si niečo overiť. Rozprávať mu to všetko? A čo mu vlastne povedať? Možno to všetko veľmi dobre vie a ja budem zas tá hlúpa, ktorá sa hrá na múdru a vôbec mi to nejde.*

„Tak?“ Brennan sa jej dotkol ramena. Miestny znak, že jednotlivец dostáva slovo. Larynia si to podľa prekvapeného výrazu vysvetlila trochu inak.

„Nemám dvadsať!“

„Viem, že nemáš dvadsať, len ti dávam slovo, aby si mohla rozprávať koľko chceš. Počúvam ťa.“

„Nie som dost' stará na svadbu a ty... ty...“

„Ty si to pochopila ako ponuku? To ma ani nenapadlo. Prepáč. Čo to u vás znamená?“

„Práve tú ponuku. Keď má žena dvadsať tak ju môže ktokoľvek z rovnakej alebo vyššej kasty zobrať do manželstva.“

„Povedz mi o tom viac.“

„Čo presne chceš vedieť?“

„Akože všetko. Už je to nejaký čas, čo... Ale nič.“

„Čo sa stalo?“

„Nechcem o tom veľmi rozprávať.“

„Kde je tvoja žena?“

„Neviem. Nikto nevie. Pred tromi cyklami napadla hrad malá skupina vojakov verných Marinovi a odvtedy ju nikto nevidel.“

„To ma mrzí. Určite si ju mal rád.“

„Podľa vašich učení nie. Nemala ešte vek na svadbu po vašom. Niekoľko dní po svadbe som ju stratil. Nikto sa nepýtal na vek či na nejakú lásku. Som presvedčený, že ju tak ako niekoľko ďalších uniesli. Možno sa stala jednou z jeho služok, alebo ju dal zabiť. Už to nikto nezistí. Smrť je ale viac pravdepodobná, lebo mala ducha. Nikdy by ho neposlúchala na slovo. Mala srdce bojovníka.“

„Musel si ju veľmi milovať.“

„Je to zvláštne, na jednej strane je všetko diktované, aby bolo všetko správne, podľa nejakého poriadku. Na druhej strane každý nanútený poriadok vytvára chaos, nenávisť, problémy... A prázdne miesta za tými, ktorí odišli a už sa nevrátia. A ty si jej dosť podobná.“

Zatiaľ, čo sa Brennan rozprával s Laryniou, Ziggy sledovala ich diskusiu z neďalekej kuchyne. Svojim prenikavým zrakom toho videla veľa a vôbec jej nevadilo, že nepočula nič. Všetko si vedela výborne domyslieť.

„Slečna nebezpečná s mečom, to sa dá zniesť. Ale slečna zaľúbená s princom pri zapadajúcom slnku, to je na mňa trochu moc,“ poznamenávala Ziggy a obratne sa krmila z kotla naberačkou. Pohľadom sa utvrdila, že Lussia si myslí to isté a na nejaké tie láskyplné vyznania nemá náladu. Ziggy zobrala luk, ktorý dostala darom od Brennana, priviazala správu k šípu a vystrelila do hustnúcej tmy, hneď medzi tých dvoch. Princ bol prekvapený a najskôr si myslel, že chce na nich niekto zaútočiť, no všimol si správu. Prečítal si ju a podal ju Larynii, ktorá chcela zatajiť fakt, že nevie čítať. Vôbec jej to ale nešlo a rýchlo bola odhalená.

„Čo je tam napísané?“

„Nechceš sa naučiť čítať a prečítať si to sama?“

„Nezvládla by som to.“

„Ako teda chceš. Píše sa tu: Už sa toľko nebabrite holubičky, nedá sa na to pozerat'. A došlo jedlo. ZIGGY.“

„Vrátila sa?“

„Nepoznám jej podpis, ale vyzerá to tak, že áno. Chceš ju vidieť?“

Vstala bez rozmýšľania a bez odpovedania a išla s princom v päťách smerom ku kuchyni. Ponáhľala sa, ani si nevedomovala všetky dôvody. Arkánku pozná iba chvíľu a to poznanie je značne obmedzené. Málo času, veľa zaujímavostí a namiesto pokoja prišla o domov a o všetko, čo kedy poznala.

„Je ti prednejšia?“ K ušiam Larynie sa dostal hlas Lussie, v ktorom možno cítiť pochybnosti. Neodpovedá a smeruje k Ziggy, ktorá nešetrí skladové zásoby. Pomaly jej dochádza, čo tým jej sestra myslela. Na jednej strane mladý muž, na druhej bojovníčka. Súkromné stretnutie v dvojici mení za spoločnosť cudzej bytosti, ktorá ani nie je človekom. Prelietava pohľadom medzi Brennanom, Ziggy a Lussiou, ktorej neodpovedala a ani nevie, čo by mala odpovedať.

„Ja...“

„No povedz to, ukáž sa,“ presviedča ju k vyjadreniu Lussia. Brennan sa ju snaží skrotiť, ale vôbec sa mu tam nedarí.

Larynia nevedela čo povedať. Zahanbená, v tvári červená a celá nesvoja odchádzala z miestnosti. V zamyslení zvalila jeden malý súdok s vodou a pustila sa do naprávania škody. Napravila ho a začala zberať vodu do inej nádoby. Na jej prekvapenie jej s tým pomohol priamo princ.

„Viac týchto žltých nemáte?“ Zamiešava sa Ziggy do diskusie a pohadzuje si posledný kúsok žltého ovocia, ktorého bolo ešte pred chvíľou na stole aspoň päť.

„Ty stále myslíš na jedlo?“

„Ale kdeže, vždy sa zamýšľam nad tým, kto sme, prečo tu sme a kam smerujeme. A pri tom vždy vyhladnem. Takže nájde sa týchto guľatých dobrôt viac?“

„Asi už nie. Mám trochu strach, že pri tebe všetci pomrieme hladom.“

„Čo ste si tam vy dvaja hrkútali? Veľa toho nepočuť, no tipnem to na plánovanú svadbu, hromadu dobrôt na stoloch a nebude ich mať kto zjesť. Som pozvaná, však?“

„Aj o svadbe sme sa bavili, keď to musíš vedieť. Ale nie o našej, len o tom, ako to pri chráme funguje,“ odpovedal Brennan a čo najnenápadnejšie sa pozrel na Laryniu. Nebolo to však dostatočne nenápadné a Ziggy si to všimla.

„Tak ako to je? Som poriadne zvedavá. A možno sa rozpoviem aj ja. Tak maličká, spusti. Môžeš aj ty, úplne maličká, ale tak od tej trochu väčšej maličkej to bude asi precítenejšie. A tieto červené krpaté sú tiež dobré, je ich viac?“

Prečo ja? Prečo si chce robiť stále srandu? Nemám čo povedať a aj tak by ma niekde poslala. Na rozprávanie sa vôbec nehodím, zamýšľala sa Larynia a očami prebiehala miestnosť. Hľadala spojencov. Nieкого, kto by jej pomohol a mohol by to rozpovedať za ňu. Brennan to ale nepozná, Ziggy sa na to pýta a Lussia všetko odsudzuje. Napriek tomu je pre ňu jediná možnosť.

„Nepozeraj na mňa tak. Ale dobre, poviem to ja,“ prehovorila Lussia. „U nás je už tradične taký poriadok. Nepoznám ho tak dobre ako sestra. Nikdy ma to nebavilo. Keď má žena dvadsať, tak si ju môže ktokoľvek z rovnakej alebo vyššej kasty zobrať za ženu. Je jedno, či sa majú radi alebo nie, už to tak je, aj keby ten muž bol úplný debil mysliaci iba na seba. Žena potom robí všetky práce, aby mal muž pohodlie a aby sa mohol nudiť a hrať na dokonalého. Môže jej rozkazovať, o všetkom ju poučovať a milovať sa s ňou kedy chce. Neviem odkedy to tak je, ale Marinovi to určite vyhovuje. Určite by som takú svadbu nechcela a ak by si ma mal nejaký muž privlastniť, tak by som ušla, alebo by som ho zmlátila, ak by sa o niečo pokúsil.“

„Zaujímavé, taký poriadok by sa mi páčil, je to fakt dobré,“ odpovedala Ziggy, „ale má to jednu malú chybičku. Nie som muž. Keby som bola, tak mám raj na zemi a môžem si robiť čo chcem. Pre ženu je to ale nespravodlivé a poriadne. A aj to tak bude, kým to niektorá nezmení, pretože každému mužovi to vyhovuje.“

„Mne by sa to nepáčilo,“ zapojil sa Brennan. Tieto prikázania mu boli cudzie, rovnako ako Lussii.

„Si ty vôbec chlap?“

„Radšej by som mal ženu, ktorá by ma ľúbila, než takú, ktorá by mi len patrila.“

„To je preto, lebo si mäkký. Si chlap, sakra, trochu sa tak správaj!“

„Správať sa ako niečo iné, než som v skutočnosti?“

„Tiež si myslím, že je to hlúpe, no tak to už chodí.“

„Zmeňme to,“ vyskočilo okamžite z Lussie.

„Hovoríš o zmene? Fajn, z chlapov budú zoženštené bytosti bez sily, citlivky a čo potom? Kto ťa ochráni?“

„Citlivosť a sila sa nevyučuje.“

Ziggy sa začala smiať. Brennan jej bol sympatický, aj preto, že bol iný ako väčšina ostatných. Nedávala to však vôbec najavo. Popri diskusii sa napchávala a utáhovala si nielen z neho. Odrazu s tým však prestala.

„Viete, ako je to u nás, u arkánov? Nuž, počúvajte. Každá žena potrebuje ochrancu. Muža, brata, otca alebo syna. Tá, ktorá nemá, je slúžka, alebo... našim nadávkam by ste aj tak nerozumeli. Tá, o ktorú sa nepostará žiadny chlap, má smolu. Ak by bola tu Larynia arkánka a staral by sa o jej ochranu muž, mala by normálny život. Ak by ale on padol vo vojne, mohol by si s ňou robiť kto chce čo chce, aj stokrát denne ju...“

„Prrr, to nemusíš ďalej rozoberať,“ požiadal ju Brennan.

„A prečo? Reálny svet, tak nech o ňom niečo vie.“

„Musela si si toho veľa vytrpieť?“

„Keby som nerozmýšľala, tak by som si vytrpela naozaj veľa. Ale ak to niekomu myslí, tak je zrazu všetko o trochu iné. Stačí sa vedieť dohodnúť a sem tam sa vydat' za niekoho, ku komu nič necítiš, ale dokáže ťa ochrániť.“

„Ty si vydatá?“

„Vieš, že neviem?“

„Ako to môžeš nevedieť?“

„Neviem, či z tých jedenástich ešte niekto žije...“

„Ty si sa toľko krát vydala?“

„Načo z toho robiť veľkú vedu? U nás je to jednoduché, pár slov, naučený úsmev a to je asi tak všetko. Žiadne citové vydierania a prvé dve svadby som nepovedala ani slovo.“

„Prečo nie?“

„A ako som mala rozprávať, keď som bola v bezvedomí? Svet je zvláštny. Niekoľko krát začne nový život bez rozlúčky s tým starým a to, čo bolelo na duši, vychádza po dlhom čase samo. Tak, ako prichádzajú nové veci. Ale mám teraz na teba otázku. Ak odpovieš správne, urobíš mi veľkú radosť.“

„Na čo sa chceš spýtať?“

„Kedy budú raňajky?“

14. Kapitola - Čarovná harfa

Ziggy sa pozerala do ohňa, ako keby sa nemala pozerat' kam inam. Bola trochu otrávená stálym opakovaním toho, kde vlastne bola. „Tak ešte raz, aby si to aj ty pochopila. A naposledy. Úplne naposledy, žiadne nabudúce, žiadne ďalšie hláskovanie a ak budeš tak dobrá, tak to nebudeš zakaždým spomínať. Vedela som, že tú hviezdu nemôžem blokovat' večne, tak som s tým prestala, zobrala som ju a odniesla niekde, kde by ju nikto, kto má aspoň trochu, trošičku rozumu, nehľadal.“

„A kde je teraz?“ Nechápavo sa pýtala Larynia.

„Ak ti to poviem, musela by som ťa zabiť. A taktiež všetkých ostatných v tejto miestnosti. A to sa mi akurát nechce. Asi by som začala tebou, si najbližšie. Hej, netvár sa tak sklúčene, kazíš mi náladu!“ Ziggy bola v svojom živle. Arogantne veselá, hroziaca a smejúca sa zároveň. Lussia sa smiala spolu s ňou, no Larynia bola znovu preľaknutá a na smiech nemala ani pomyslenie.

Ráno prichádzalo ako obyčajne. Brennan, ktorý bol len princom a žil tak, ako každý iný princ maličkého kráľovstva, sa prechádzal po hrade. Nebol kráľom a kraľoval jeden z jeho starších bratov. Nemusel sa o veľa vecí starať a mohol robiť, čo len chcel. Všade bola ešte čiastočná tma, len v hradnej kuchyni bolo rozsvietené a bolo počuť, že tam niekto pracuje. Nebolo to ako predtým, keď pred obedom bolo počuť veľa pracovitých rúk a zároveň rozhovor medzi ľuďmi, ktorí väčšinou na niečo veľmi vtipné diskutovali. Teraz bolo počuť jeden nôž a žiadny hlas. Nemusel dlho rozmýšľať a bolo mu jasné, kto sa v kuchyni nachádza. Vstúpil dnu a pozdravil sa Laryniou a zapozeral sa, ako svojimi malými prstíčkami drží zeleninu a nožom ju krája. Priblížil sa k nej a tak trochu neveril vlastným očiam. Bola pred ňou obrovská hromada nakrájaného všetkého možného, že by sa to muselo naozaj natlačiť do najväčšieho kotla, aby sa to vôbec zmestilo.

„No pekne, tak to by hádam stačilo. Si šikovná.“

„D-Dobré ráno, nečakala som, že ťa uvidím. Ešte by som mala trochu, aby...“

„Aby sa to už nezmestilo? To by nebol dobrý nápad. Myslím, že na dnes stačilo. Dávam ti na dnes voľno, môžeš robiť čo chceš.“

„Neviem, čo by som mala robiť. Musím sa ale ospravedlniť, ja...“

„Len sa neospravedlňuj, za včera som si toho užil viac ako dost.“

„Prosím, mala by som to dopovedať.“

„Tak teda počúvam.“

„Niekedy som smutná a myslím na veci, na ktoré by som mysliet vôbec nemala. Keď som smutná, tak je každému so mnou zle a nedám si povedať.“

„Každý je niekedy smutný, chápem ťa. Mal som ťa tam vonku nechať?“

„Neviem, naozaj neviem.“

„Ak chceš, tak ťa tam nabudúce nechám. Je to na tebe, si už veľká.“

„Naozaj neviem, a...“ Larynia stratila hlas. Povedala jedno písmeno a uvedomila si, že by nič také nemalo z nej vyjsť.

„A čo? Znovu sa akože červenáš? O čo ide?“

„Nemala by som.“

„Tak sem s tým. O čo ide?“

„Viete, ja...“

„Asi som už naozaj starý dedo.“

„Ste mladý a silný a...“

„A čo ešte?“

„Hanbím sa.“

„Len to povedz, páčim sa ti. Ale som na teba pristarý, naozaj som už dedo, keď mi stále vykáš.“

„Prepáčte... Prepáč.“

„No dobre, prepáčené. A čo, pospala si si akože dobre? Musela si si poriadne privstať toto ráno.“

„Neprivstala som si.“

„Klamať mi naozaj nemusíš.“

„Neklamem a viem, že mám veľa práce ak tu chcem byť. Ani som radšej nešla spať.“

„A tak tu krájaš namiesto spánku. Pod' so mnou, niečo ti ukážem.“

„Chceš mi ukázať, kde mám spať?“

„Tak celkom nie. Pod'.“

Larynia odišla od stola, nechajúc všetko tak a išla spolu s Brennanom. Pozerala sa všade okolo a celý hrad jej pripadal studený a určitým spôsobom smutný. Prechádzala s ním cez chodbu, ktorá bola veľmi nízka a musela sa zohýnať. Na jej konci boli zamknuté dvere, ktorých zámku bolo veľmi dobre počuť, keď ju princ odomykal. Nie veľká miestnosť, ktorá nemala žiadne veľké okno, len malé diery. Miestnosť sa nachádzala v jednej z veží a očividne to bola stará strieľňa. Neboli tu však žiadne zbrane. Trochu svetla prichádzalo cez strelecké diery a tiež cez strechu, ktorá by si zaslúžila opravu. V rohu miestnosti bola stará harfa, ktorá sa trblietala. Nesvietilo na ňu

slnko, ale bolo z nej niečo cítiť. Niečo magické. Brennan ju požiadal, aby ju chytila do ruky. Len čo sa jej dotkla, harfa začala hrať. Sama od seba, Larynia nerobila nič, len ju držala v ruke a nechala sa unášať melódiou. Najrôznejšie tóny sa striedali, chvíľu rýchlo a chvíľu pomaly. Vyjadrovali radosť a smútok zároveň, ako keby naraz popisovali život a smrť. Larynia bola čoraz viac ospalá a oči sa jej zatvárali. Netrvalo dlho a zatvorili sa úplne. Len čo sa jej princ chcel dotknúť, aby si spánok overil, tak oživila. Bola vystrašená a zmätená, ako to bolo u nej už zo zvyku.

„Čo vidíš?“

„Radšej nechcem nič vidieť, už vôbec nič!“

„A čo si videla?“

„Nedotýkaj sa ma!“ Odsotila od seba princa a stiahla sa do kúta, ako keby sa princ, ktorý bol vedľa nej, mal zmeniť na niečo strašné.

„Harfa je bránou do duše. Ukáže každému niečo iné, čo nejako nadväzuje na to, čo videl ten, kto ju použil predtým.“ Nevenovala mu však vôbec pozornosť. Nevšímala si ho a rozmýšľala nad tým, čo videla. *Nesmiem mu to povedať, nesmiem!*

„Tak teda poď, zavediem ťa do postele.“ Pozrel na ňu a veľmi ho prekvapilo, v akom je stave. Bola čoraz menej ospalá a čoraz viac smutná a zmätená. Niečo ju viditeľne trápilo. Niečo, o čom nechcela hovoriť. Nedala sa zodvihnúť, na podanú ruku nereagovala. Brennan sa s ňou zhováral, no bol to viac monológ ako dialóg. Keď jej konečne niečo vyliezlo z úst, tak to bolo meno jej sestry. Pravdepodobne sa jej silne týkala vízia. Brennan jej ponúkol, že by ju mohol k nej zaviesť, ale stretol sa s rúznym odmietnutím.

Po tom, čo sa Larynia ocitla v miestnosti sama, dala sa do ešte väčšieho plaču a začala spomínať na všetko, čo so sestrou prežila. Najnovšie udalosti, i tie staré spomienky, keď boli obidve ešte malé a nemali o tom veľkom skutočnom svete ani tušenie. Dotýkala sa harfy, ktorá teraz nevydávala žiadny zvuk. Žiadne tóny, len ticho. Možno až priveľké ticho, ktoré sa zdalo hlboké a neprirodzené. Slnko sa dvíhalo a ľudia vstávali, ale ona nepočula nič. Žiadne kroky ani slová. Rozhodla sa odísť, nechávajúc harfu na mieste, keď si všimla, že ani svoje vlastné kroky nepočuje. Išla priamo za sestrou a videla ľudí, ako sa jej zdravia. Otvárajúce ústa, v ktorých sa pohybovalo jazykom, ale nič z nich nevychádzalo. Odzdravila sa, ale nepočula svoju vlastnú odpoveď. Došla až k sestre, ktorá ešte nevstala a poriadne ňou zatriasla. Kričala na ňu, až sa za ňou pozeralo čoraz viac pohľadov a aj jej Lussia na to niečo povedala, ale nevedela čo. Larynia ziapala, no nedočkala sa akejkoľvek odpovede. Mladšia sestra jej chcela nejako naznačiť, že ju počuje, no nemala ako.

Pomyslela si, že by bolo dobré, keby vedela aspoň písať, ale nevedela. Prvýkrát by sa to dalo na-ozaj využiť. Dve sestry sa bez slov nedokázali dohodnúť.

„Musím ti niečo povedať, tak ma počúvaj! Musíme niekde, kde je málo ľudí!“

„Dobre,“ odpovedala jej Lussia a zároveň to potvrdila prikyvovaním hlavy. Sestry prešli bránou a keď si všimli, že im nikto nevenuje pozornosť, začala Larynia šepkať.

„Musíme niečo urobiť. Viem, že prídu Marinovi vojaci sem a bude ich veľmi veľa a pôjdu po nás. A oni,“ pozrela smerom k hradu, „nás vydajú!“

„Ako môžeš niečo také vedieť?“ Povedala jej Lussia, no bolo jej jasné, že ju sestra nechápe. Spýtala sa jej ešte raz a hýbala rukami tak, ako keby nemala tušenie o čo ide.

„Tá harfa, tá harfa, majú vo veži harfu a tá to ukáže v takých tieňoch ako tá hviezda.“

„Mala by si to povedať Ziggy, tá by o tom niečo vedela. Alebo Brennanovi.“ Lussia sa jej snažila vysvetliť to, čo bolo podľa nej najlepšie. Chcela ísť za Ziggy, ktorá by o tom vedela určite viac. Predsa len, poznala aj hviezdu. Aj keď bola Lussia ešte malá, v hlave jej všetko fungovalo veľmi dobre. Necítila strach, len zvedavosť. A vedela, kto je jediný s vedomosťami o nejakej tej harfe, kvôli ktorej je Larynia taká divná. Už zase.

„Musíme za Ziggy, musíme za Ziggy,“ opakovala Lussia. Rukami a nohami znovu naznačila čo myslí, však zahrať arkánku bolo pre ňu veľmi jednoduché. Ani zahrať netreba, len sa postaviť na špičky a zdvihnúť ruky, alebo naznačiť vlasy prehodené cez plece, ako to tá šialená bytosť z ďalekého severu nosievala. Snažila sa Laryniu presvedčiť, ale ako vždy to nebola jednoduchá činnosť. Opakovala krátku vetu o Ziggy, až ju prešla trpezlivosť a rozhodla sa vrátiť. Otočila sa a kráčala rýchlym tempom k bráne, keď ju teraz chytila zo zadu sestrina ruka. Pohľad na dve dievčatá znovu rozosmial Ziggy, ktorá v kuchyni hádzala veľkým kuchynským nožom, smerom k obrazu akéhosi dávneho kráľa. Keby bol živý, tak by sa už po prvom hode rozlúčil so životom. Ostatní v kuchyni na ňu neveriacimi očami pozerali a šepkali o tom, že nemá žiadnu úctu. Mohla robiť čo len chcela a aj robila. Nôž nechala zaseknutý medzi očami niektorého slávneho predka a pozorovala dievčatá. Už z diaľky bolo vidno, že mladšia je za zmenu a staršia sa jej bráni. Vzdialene to pripomína preťahovanie lanom, no až tak dlhú ruku Lussiu nemá. *Nechápe, ako môže s takými paličkami vôbec žiť*, zamyslela sa Ziggy a poškrabala sa na kolene. Zbehla dolu a hodila svoj typický úsmev, ktorý bol na jej tvári čoraz častejšie. Viditeľne jej toto prostredie vyhovovalo.

„Pekné od teba, Larynia, že jej chceš tie miniatúrne konáriky trochu predĺžiť, no asi to nepomôže.“

„Dobre že si tu, mali by sme si pohovoriť,“ odpovedala jej na to Lussia. Zrazu ju už sestra nedržala a chcela utiecť, no tentokrát Lussia držala za ruku Laryniu.

„Zaujímavé tieto výmeny, to nepoznám. Kto vyhráva?“ Ziggy sa smiala na všetkom novom, čo tie dve vymysleli. Silnejšia a staršia Larynia sa vytrhla a utekala preč, ako keby sa jej zdalo niečo príšerné, čo ju naozaj vydesilo.

„Prečo uteká?“

„Uvidela nejakú harfu a mala nejaké vidiny. A asi je úplne hluchá.“

„Zaujímavé, možno by bolo všetkým prospešné, keby ju niekto zastavil. Chce sa ti bežať a ťahať ju sem, alebo to necháš na mňa?“

„Hlavne jej nič neurob.“

Niekoľko dlhých skokov a z bežiacej Larynie sa stal náklad na ramene. Kopala do vzduchu a vrešťala, nič to ale nepomáhalo. Vysvetľovala až príliš zmätene, že musí odísť, aj so sestrou. Ziggy ju veselo niesla do hradných komnát, pričom jej nechtiac tresla hlavou do zárubne. Zvalila ju na posteľ a dala zavolať Brennana. Zanedlho dorazil princ a zapozeral sa na zaujímavú scénu. Napoly dievča a napoly mladá žena ležala, zatiaľ čo jej arkánka prikladala akési kvietky na čelo. Bolo mu zvláštne, že ho niekto naháňa a keď v tom zhone prišiel, tak vidí takú pohodovú atmosféru. Ziggy zachytila jeho pohľad a začala mu klásť otázky.

„Máš ty aspoň trochu rozumu, alebo si totálny blbec? A máš aspoň trochu citu?!?!“

„Na čo narážaš,“ odpovedal jej Brennan a zároveň rukou naznačil vystrašeným strážam, že je všetko v poriadku a nijaké zasahovanie nie je žiadúce.

„Na harfu predsa. Tebe to asi fakt nemyslí, však? Nevieš s čím máš dočinenia a ak by si aj vedel, tak si jej pravdu nepovedal!“

„Akú pravdu? A čo s tou harfou? Viem len to, že vydá iný zvuk vždy keď sa jej niekto dotkne.“

„Vy ste ale úbohá rasa. Maximálne úbohá. Nový rekord.“

„Prečo potom žiješ u ľudí?“

„A prečo ty nežiješ u arkánov?“

„A prečo by som tam mal žiť?“

„A prečo by som tam mala žiť ja?“

„Čo chceš s tým teraz teraz akože povedať?“

„To, že vy, ľudia, sa zahrávate s vecami, ktorým vôbec nerozumiete.“

„Ty,“ ukázala na jedného zo strážcov, dones mi tú harfu. A ty, veľký princ, skoč po Lussiu. Počúva za dverami a tvári sa, že si ju nikto nevšimol.

Doniesla sa harfa a ako ju jeden zo strážcov niesol, vydávala zvuk oceánu v búrke.

„Pracoval si na mori, však?“

„Bol som námorníkom, plavil som sa do ďalekých krajín na lodi. No povedal som niečo nevhodné v prístave a...“

„A tak ďalej a tak ďalej. Ukáž to sem!“ Zľahka chytila harfu do rúk a tá začala napodobňovať zvuky bitky. Nárazy mečov na štíty, množstvo šípov letiacich vzduchom a ušľachtilé kone, ktoré hrdo niesli svojich pánov do boja. „Tak vidíte, každý je iný a tá harfa je na to, aby ukázala o človeku to, po čom túži.“ Ziggy položila ruku Larynie na harfu a tá znovu začala počuť. Každé slovo bolo pre ňu veľkým vykúpením, preplávaním oceánu mlčania.

„Tá harfa, ty si sa s ňou už stretla?“ Larynia, ktorá s ňou nemala príjemnú skúsenosť, sa o nej chcela dozvedieť viac. Myslela si, že je zlá, no teraz začala mať aj ohľadne toho pochyby.

„Dokonca som poznala toho, kto ju vytvoril.“

„Maniovia?“

„Pletieš históriu nedávnu a úplne ďalekú. Tí tu boli dávno predou mnou. Nemusíš naznačovať, že som už stará šialená bláznivá tetuška, viem to aj sama.“

„Nechcela som uraziť, prepáč, ja...“

„Už ti niekedy niekto povedal, že to prepáč by si mala obmedzovať? Ničí to psychiku, prináša depresie a u mňa chuť naraziť tvojou hlavou do zárubne a tentokrát úmyselne. Radšej mi povedz, čo si videla.“

„Nechcem to povedať, bojím sa.“

„Náramne si ma rozosmiala. Ale neboj sa, čakala som túto odpoveď. Tá harfa robí zaujímavé veci a nie všetky sú pravdivé. Dokáže čítať to, čo sa v tebe nachádza, ukázať to, čoho sa naozaj bojíš a spôsobí niečo, čo ti niekedy v budúcnosti budú všetci závidieť.“

„Nechápem to.“

„Nemusíš, my všetci to chápeme. Zaujíma ťa príbeh o tom, kto tú harfu vytvoril?“

„Neviem, prečo ju niekto vytváral.“

„A chceš to vedieť?“

„Rozprávaj,“ prerušila ich Lussia, ktorá bola nadšená z toho, že Ziggy bude rozprávať ďalší príbeh.

„Pred mnohými vekmi, veľa cyklov dozadu, bola kdesi na východe taká jedna úplne obyčajná dedina. Pár sedliakov s vidlami a to bolo asi tak všetko. No a keďže boli bezbranní, sem tam sa stalo, že im niekto zobral aj to málo, ktoré mali. Príšla banda banditov alebo nejaké divoké potvory a znovu bol hlad. Jedného dňa sa zastavil v dedine čarodejník. Báli sa ho z veľmi jednoduchého dôvodu - stále ho strážilo niekoľko zvláštnych a dosť nechutných služobníkov. Príšery, ktoré síce nič nehovorili, no išla z nich hrôza. Vyzerali ako ľudia, no neboli to ľudia, skôr tiene vyzbrojené takmer neviditeľnými, no smrteľnými zbraňami. Akurát, keď bol v dedine, napadli ju banditi a ten veľký čarodejník neurobil vôbec nič. Tých niekoľko, čo sa pustilo na neho, za to zaplatilo životom, no zvyšok spokojne plienil a bral ľudí do otroctva. Banditov bolo veľa a po ich nájazde bol každý v reťaziach, alebo mŕtvy. Až na jednu výnimku, na chlapca tak vo veku tuto Lussie, ktorá by si mohla aj trochu zatvoriť ústa, keď ju to zaujíma.“

Lussia zatvorila ústa. Zaujímali ju tieto príbehy a jej sestru tiež a počúvali pokračovanie príbehu tak, ako ho hovorila Ziggy. V miestnosti bolo čoraz viac ľudí a všetci napäto počúvali pokračovanie príbehu. „Ten chlapec sa volal Haril alebo Halek alebo nejakou takou a nedávno som ho stretla, už ako staršieho pána. Viem od neho, čo sa odohrávalo. Keď bol jediný v dedine, napadlo ho niečo veľmi šialené. Ukradnúť knihu kúziel toho čarodejníka a naučiť sa jeho kúzla, ktoré by potom mohol použiť oveľa lepšie. Na ochranu slabších a podobné ciele, ktoré majú mladí ľudia, kým sa im srdce neskazí. Konal rýchlo a potichu, no služobníkom toho čarodejníka neunikol. Mal veľké šťastie, že ho na mieste nezabili, ale privliekli pred svojho pána. Ten tomu chlapcovi povedal niečo, už neviem čo a on sa ho opýtal na knihu a povedal mu, prečo ju vlastne chce. Čarodejníka rozosmial svojou naivitou a odvahou zároveň a knihu mu dal. Len tak, nechcel za ňu vôbec nič. Chlapec si ju potlačil v rukách a otvoril, no neveril svojim očiam. Hrubá kniha bola prázdna, nebola vôbec zapísaná, ani písmeno. Chcel vysvetlenie, no čakal márne. Čarodejník len tak odišiel aj so svojimi strašidelnými kamošmi a nechal chlapca tak, s jeho knihou. Samozrejme si chlapec najskôr myslel, že môže tú knihu rovno zahodiť. Nič v nej nebolo, alebo to tak aspoň vyzeralo. Bola však trochu ošúchaná, určite ju niekto často používal. Kto by ale často používal knihu, v ktorej nič nie je? Nedávalo mu to zmysel. Napadlo ho, že v tej knihe určite niečo je, len nie v písmenách. Čítať nevedel a ak mi pamäť slúži, tak ešte stále nevie a už sa to asi nikdy nenaučí. Pozeral sa na ňu zo všetkých strán, až konečne objavil tajomstvo. Obsah celej strany sa zobrazil

v mysli, keď na ňu niekto položí dľaň. Predtým nikdy veľa kníh nevidel, však načo by mu aj boli, alebo niekomu z dedinčanov. Pracovali na poli a na čítanie kníh nemali vzdelanie. Chlapec sa rozhodol naučiť čo najskôr všetko, čo v tej knihe bolo. Skúšal jedno kúzlo za druhým, no bez veľkého úspechu. Sám žiť nechcel a tak začal cestovať. Našiel si prácu, neskôr aj ženu, ale kúzlenie mu stále veľmi nešlo. Získaval vedomosti z knihy, ale nevedel nič použiť tak, ako si želal. Tie kúzla boli pre neho dôležité a veľmi ho nahnevalo, keď jeho žena nechtiac knihu obliala vodou. Voda ju nezničila, ale zmenila. Odrazu bolo všetko jasné, nie tak pomotané ako predtým a účinné. Naučil sa otvárať dvere, presúvať predmety a podobné maličkosti, no skutočne mocné kúzla ho ešte len čakali. Úplnou náhodou stretol toho istého čarodejníka, ktorý mu tú knihu nechal a rozhodol sa ho zabiť za to, že sa len tak prizeral vraždeniu a unášaniu. Samozrejme, že sa to chlapčisku nepodariť a prišiel o ilúzie i o knihu. Už nikdy viac toho čarodejníka nevidel. Používal ale aj naďalej tie kúzla, ktoré poznal a niekedy s ich pomocou niečo vytvoril. Jedna z vecí, ktoré vznikli jeho rukami a jeho mágiou, bola harfa. Presne táto a žiadna iná. Vymyslel ju tak, aby každému ukázala niečo zaujímavé a i pomocné, ak ju bude vedieť správne použiť. Harfa zahrá niečo, čo je s vami spojené a tiež ukáže neporiadok, ktorý sa môže zmeniť na poriadok. Stačí harfu namočiť.“

„Namočiť harfu? To je akože čo za hlúposť?“ Brennan len neveriacky počúval, čo vravela arkánka.

„Dáva to logiku? Veru nedáva. A preto to vie len málokto. Nechcel, aby každý videl úplnú pravdu a tak tú harfu takto začaroval. Daj priniesť vodu, uvidíme čo to urobí.“

Princ dal doniesť vodu a Ziggy ňou harfu pofrkala. Spýtala sa Larynie, čo videla naposledy a upokojila ju. Dala jej do ruky harfu a čakala. Najskôr bola jej predstava desivá, ale postupne sa menila. Nebola však veľmi povzbudivá.

„Povedz, čo vidíš?“ Ziggy čakala na odpoveď od Larynie a za krátky okamih ju dostala.

„Vidím seba a Lussiu. Prišli po nás vojaci. Niečo sa ale stane a všetci pomrú a z ľudí trčia šípy.“

„Hmmm, zaujímavé. Brennan, máte nejaké správy o blížiacich sa vojakoch od Marina?“

„A si akože presvedčená, že sú na ceste? Nie sú žiadne správy, ale môžem poslať hliadky.“

„Ja sa zatiaľ tiež pošlem, do zbrojnice.“

„Čo tam chceš nájsť?“

„Ak majú z niekoho trčať šípy, tak asi luk. No a ak by sa aj šípy našli, tak to by bol úplný ideál.“

„Nebude tu to, čo hľadáš,“ pridala sa k diskusii Lussia.

„Myslíš, že na hrade nemajú luk? Samozrejme že je všetko možné, ale až tak chudobné kráľovstvo to nie je. Alebo áno?“

„Luky budú mať, no nie dost' silných pre teba.“

„A ty chceš povedať, že obyčajný luk len chytím do ruky a polámem? Až takú nešikovnú zo mňa nerob, áno? Klesne mi sebavedomie a čo potom? Bola by som to ešte ja?“

„Myslela som to tak, že by bolo dobré urobiť pre teba nový luk, ktorý by ti vyhovoval viac ako tie pre ľudí.“

„Ty si hlava, už vidím, že to niekde dotiahneš.“

„Alebo dotiahneme,“ povedala s veselým výrazom Lussia a rozosmiala ľudí v miestnosti. Vydali sa do zbrojnice a keď tam dost' silný a veľký luk nenašli, rozhodli sa celkom nový vyrobiť.

Larynia zatiaľ ostala s harfou, ktorá bola stále mokrá a rozmýšľala celkom potichu, ale nervózne. *Prečo som len nepovedala pravdu?*

15. Kapitola - Štrnástе príkazanie

Bolo ráno, pretkávané chladom kamenných múrov a stále teplejších slnečných lúčov. Ožarovali ľudí, chudobných i bohatých, zdravých i smrteľne chorých. Marinus mal v ruke svoj meč, ktorý už dlhé roky žiadnu bitku nezažil. Teraz bol mocný, jedinečný a žil v bezpečí. Všetci ľudia z okolia mu priamo alebo nepriamo slúžili, chválili ho a uctievali. Mal všetko, aby mohol byť šťastný. Možno bol šťastný a možno nie, nikto to nevedel. Ani nemohol vedieť. V súkromí i medzi ľuďmi bol stále vážny. Hľadel na ľudí vodcovskými očami a stále posilňoval svoj rešpekt. Toto ráno mal pred očami Vodné knihy, ktoré sám veľmi dobre poznal. Niektoré časti prepisoval alebo vytvoril jeho otec a niektoré dal dohromady on sám. Bol vo veku, keď by sa už patrilo zoznámiť niekoho ďalšieho s nimi, no nikoho si nevybral. Aj keď vlastných detí mal hneď niekoľko, nikomu nedôveroval a v súkromí sa aj k najbližším správal surovo a bezohľadne.

Spomínal na včerajší deň, keď sa chcel venovať úprave štrnásteho príkazania, no odložil to na dnes. Nemal tušenie, ako to napísať. *Malo by to byť tak, aby hneď niekto nezistil, že je to len nedávno napísané. Je to dôležité na pokračovanie poriadku. Musia sa tým riadiť. Zodpovednosť k náboženstvu a ku mne by mala byť na prvom mieste*, pomyslel si. Zamýšľal sa nad tým, ale nenapadali ho vhodné slová. Je to niečo iné, ako keď bol mladý a naozaj tomu sám veril. S pribúdajúcim vekom je toto získavanie a udržiavanie moci otravné – ale je to jediná možnosť. Prísť o moc je neakceptovateľné. Plnilo sa mu pranie, byť naozaj mocný, mať pod sebou každého, byť dôležitý.

„Znič to a začni od začiatku,“ povedal pisárovi. Najskôr len raz, no neskôr to bolo stále viac a viac, opakovanie po každom kúsku, ktorý sa znepáčil. Marinus nemal veľkú trpezlivosť a bolo to na ňom veľmi dobre vidno. Vždy, keď sa mu niečo nedarilo, začal ľudí v svojom okolí urážať. Po vyhlásení trinásteho príkazania, ktorým nútil mužov, ženy i deti nosiť do chrámu rovnaké množstvo vody, sa zdvihla vlna nevôle. Páčilo sa to silným a nepáčilo slabým. Tam, kde bola sila, bola aj spravodlivosť. *Bolo to správne rozhodnutie, aspoň si začnú viac vážiť vodu a jej skutočnú hodnotu a tiež obeť, ktorú treba podstúpiť, aby jej mal každý dostatok*. Súhlasil sám so sebou a nesúhlas bral vždy veľmi osobne, ako priamy útok na svoju osobu. Rozmýšľal nad štrnástym príkazanim, ktoré chcel urobiť rovnako výborné, ako to predtým. Výborné v jeho očiach, ktoré všetko dôležité vidia. Tak, ako je to v príkazani, ktoré poznal naspamäť, no nateraz zabudol jeho číslo. Poslal preč pisára i dve slúžky, ktoré sa okolo neho motali, ak by niečo potreboval. Chcel byť sám. Zamkol svoje komnaty a vyšiel von. Pozdravil ľudí, ktorí verili, že je boh. Zdvihol ľavicu k žeh-

najúcemu gestu a pravou rukou si medzi nimi kliesnil cestu k terasám. Stráže, ktoré boli nablízku, sa postarali o vyhnanie ľudí z terás. Veľmi dobre poznali Marina i jeho vôľu byť sám, len tak sa pozerat' na jazero. Možno veril vo všetky tie veci s vodou súvisejúce a možno ešte stále v niečo z toho naozaj verí, ale voda v jazere ho vždy upokojila a pozeral sa na ňu rád. Niekedy naozaj dlho. Nosili mu tam jedlo a keď si to prial, tak sa mu niekto staral o zábavu. Inokedy sa k nemu nikto nesmel priblížiť. Rozmýšľal nad štrnástym prikázáním a dúfal, že mu pokojné vody dajú odpoveď.

Mal prakticky všetko, no stále to nebolo tak celkom ono. Rozhodoval nad rôznymi variantami a čoraz viac ho prenasledovala myšlienka, že by niekto urobil presne to, čo sa stalo jemu. Prenasledovalo ho to ako nočná mora, aj keď ešte len začínal deň a spaľovalo to všetky ostatné myšlienky. Nechcel dovoliť, aby niekto získal moc rovnako, ako ju získal on – a hlavne, ak by časť jeho moci mala prejsť na niekoho iného. Uvedomoval si veľmi dobre silu vody a všetko, čo voda poskytuje. Čo robí práve vodu jedinečnou. Veľmi dobre vedel, že voda nie je jediné, čo je nutné k životu. Voda, zem, vzduch, oheň – prvky dávnejších náboženstiev. Svojou šikovnosťou v reči presvedčil ľudí, že práve voda je tá pravá, má najväčší potenciál k záchrane a k životu každého jednotlivca. Dôležitá pre začiatok života i pre jeho udržiavanie a tiež pre prirodzené velenie a rešpekt. Pre to, čo bolo jeho životnou cestou či poslaním. Marinus sa pre vodu narodil, bol jej šampiónom – vďaka vlastnej túžbe po moci, snahe svojho otca, úprave kníh na ktoré sa nikto ani pozrieť nemôže – ale inak celkom spravodlivo.

Sedel na lavičke a pozeral na tiché vody jazera. Na slnku sa dokonale ligotalo, ako keby dodávalo aspoň v myšlienkach všetko, po čom človek túži. Vyrušil ho krik akejsi ženy, ktorú stráže nedokázali účinne utíšiť. Volala na neho, vyžadujúc niečo dôležité, čo nemohlo počkať. Vykrikovanie jeho mena bolo zakázané a najradšej by ju do väzenia dal za to zavrieť. Pozrel sa na ňu a jeho odhodlanie sa vôbec nezmenilo. Pozrel sa však okolo, ako sa čoraz viac ľudí pozerá. Ako túžobne očakávajú jeho reakciu. Prišiel až k nej a oslovil ju.

„Čo chceš, žena!“

„Povedz mi pravdu, kde sú moje dcéry!“ Vykríkla na neho žena, podľa oblečenia a veku matka a poriadne rozhorčená.

„Aké dcéry, o čom táraš? Čo by som už len ja mal s tvojimi dcérami?“

„Dal si ich uväzniť nech zomrú od hladu. Ty zvieria! Ty netvor!“

„Hej, utíš sa, neviem o čom hovoríš a vôbec ma to nezaujíma. Stráže, hod'te ju do väzenia.“

„Ale ľudia sa pozerajú,“ povedal mu naliehavo strážca, ktorý chápal situáciu.

„Tak nech sa pozerajú, aspoň uvidia, ako dopadnú, keď začnú vymýšľať.“ Marinus sa rozhodol pre tvrdý postoj a potom ešte prikázal strážam, aby nechcených pozorovateľov zo všetkých kást poslali preč. Nezaujímali ho dcéry nejakej ženy, ktorú v živote nevidel. Alebo si ju nepamätal, bola pre neho málo dôležitá. Znovu sa sústredil na jazero a nechal sa očarovať jeho krásou. Tešilo ho a dalo mu nápad ako sformulovať štrnáste prikázanie. „Neznemožňuj rozhodnutia ľudom, ktorý ťa majú na starosti,“ povedal s radosťou. Našiel tú správnu formulu, ktorá je tak potrebná a ktorú bude môcť spomenúť po svojom pred ľuďmi. Bol na seba pyšný a ponáhľal sa do chrámu, aby túto vetu zapísal, hneď vedľa trinástky. S láskou a rešpektom sa pozeral na svoju vlastnú tvorbu. Niekoľko riadkov pod sebou, ktoré sú základom jeho moci. Ako malý chlapec by nečakal, že z tak mála sa dá vyťažiť tak veľa a teraz s tým bol nadmieru spokojný.

Zatiaľ, čo zapisoval niekoľko dôležitých písmen, premiestňovali údajne príliš zvedavú ženu k väzenským klietkam. Bola z toho prekvapená, aj keď čakala niečo podobné. Chcela niečo strážam povedať, no nemala slová. Snažila sa vyšmyknúť. Bez úspechu. Muži ju strážili príliš dobre. Každý ju poznal ako kuchárku, ale nikto sa jej nezastal ako človeka. Hodili ju do klietky, vedľa niekoho, kto sa rozhodol tráviť zvyšok svojho života spánkom. Jeden zo strážcov vytiahol terč a začala sa u nich stále rovnaká zábavka – hádzanie nožov. Niekedy sa darilo jednému a inokedy druhému.

Žena, ktorá sa dostala za mreže, bola sama. Alebo takmer sama. Vedľa nej ležal muž, ktorý už nepatril medzi najmladších. Nevšímal si nového človeka v cele a jednoducho spal. Mal oblečené dlhé špinavobiele šaty, rozhodne nie najnovšie. Pozerala na neho, keď stráže odišli. Chcelo sa jej ziapať a najradšej na Marina. *Určite niečo vie o mojich dcérach, určite má v tom svoje špinavé prsty a niečo im urobil. Ak sa stratia samé, tak by sa už určite vrátili. Muselo sa im niečo stať. Ale čo?* Myšlienkové pochody v plnej tichosti sa striedali s chuťou poriadne s najvyšším vykladačom Vodného náboženstva zatriasť. Škrípala zubami a bola úplne presvedčená, že to, že sa už dlho nevidela so svojimi dcérami, nie je náhoda. Pri svojich úvahách chodila. Nedokázala len tak sedieť v piesku a čakať. Prezerala mreže, cez ktoré by určite neprešla a nahnevane nimi triasla. Zobudila tým druhého človeka v cele. Už na prvý pohľad vysmädnutý a slabý. Prihovorila sa mu.

„Za čo si tu?“

„Ja? Začo si tu ty? Nepamätám sa, že by som mal spoločnosť keď ma sem dali.“

„Za úplnú hlúposť a pretože je Marinus úplný šialenec! Nenávidím ho!“

„Takých je viac.“

„Za čo sem dali teba?“

„Vraj som mal jeho veličenstvo alebo čo to je vlastne informovať okamžite, keď stretnem jednu arkánku.“

„Koho?“

„A ja viem? Nepýtal som sa na meno.“

„Ale čo to znamená tá arkánka?“

„No arkánka, ako ti to opísať. Divoká žena zo severu. Len málokedy na niekoho takého narazíš. Jedna tu bola a ja som to hneď neohlásil keď prišla do krčmy. Robil som krčmára.“

„Ešte keď som ja chodievala po vodu, tak nič také nutné nebolo. Všetko sa mení tak rýchlo. Čo tu chcela?“

„Dohadovala sa s takým tým... Ani neviem ako sa volá, ale niečo o oslobodzovaní väzňov.“

„Dve dievčatá, neboli to dve dievčatá? Jedna asi potiaľ a druhá ešte o trochu vyššia a...“

„Neviem, ale ak väzni tak asi muži. Ale to je už jedno. Za čo si tu?“

„Hľadám svoje dve dcéry. Zjednodušili si nosenie vody a dostali za to trest, len neviem aký a neviem kde sú. Mám o ne strach, mohlo sa im stať naozaj čokoľvek.“

„Si ich matka, tak je jasné, že máš o ne strach. Nemám rodinu, nemal by som to poznať, ale viem asi aké to je o niekoho prísť.“

„Je to hrozné! Neviem, či sú v poriadku a to ma najviac trápi. Možno sú už mŕtve.“

„Mňa skôr to, že sa odtiaľto nedostaneme.“

„Možno boli presne tu.“

„Kto zas?“

„Larynia a Lussia.“

„Tvoje dcéry, však? A ako tebe hovoria?“

„Melina. Som kuchárka.“

„Alebo si bola. Odtiaľto sa nedostane ani jeden z nás.“

„Je to nespravodlivé, len som chcela vedieť čo je s mojimi dcérami.“

„Stratila si dcéry, dôstojnosť a slobodu. Len preto, že je jedna chorá myseľ pri moci. Žijeme v divnej krajine. Jednoducho smola.“

„Inde vládne určite niekto iný a rovnako zlý.“

„Tak to sa pletieš,“ povedal krčmár v už viac oživenej nálade, „keď niekto príde z diaľky a donesie novinky, tak sa veľmi nechápavo pozerá na to, ako to u nás chodí.“

„Povedz mi, ako je to inde?“ v Meline sa zobúdza zvedavosť. Zaujímali ju iné kraje, iné zvyky a všetko čo je iné, určitým spôsobom jedinečné. Navyše poznala svoje dcéry, ktoré boli ako ona. Objaviteľky, pátračky, túžiace po dobrodružstve, teda hlavne Lussia. *Ak by chcela Lussia objavovať svet, Larynia by nemala inú možnosť a vydala by sa s ňou, však ju má na starosti. Môžu byť hocikde a šťastné, ale aj tak sa bojím. Mohlo sa stať čokoľvek.*

V pozadí si strážcovia hádzali svoje nožíky do terča, smiali sa a hádali o tom, kto bol presnejší. Dvojici vo väzení, ktorá sa ticho rozprávala, nevenovali žiadnu pozornosť. Však čo, keby aj niekto ušiel, im by sa nič nestalo. Melina sa rozprávala a chladnúce slnko jej odoberalo nádej. Myslela na to, čo bude s ňou – no oveľa viac ju zaujímali osudy jej dcér. Myslela taktiež na ľudí z dediny. Bolo jej jasné, že si niekto všimne, že chýba kuchárka. Čakala, že ju príde niekto zachrániť, no nestalo sa tak a nikto neprišiel. *Musel dosadiť inú kuchárku a pravdu o mne sa dozvedia, až keď bude neskoro.*

„Opíš mi ich,“ požiadal ju krčmár.

„Staršia, Larynia, je vzorná, spravodlivá a naozaj dobrá dcéra, akú prajem každej matke. Nebojí sa povinností a ku každému sa snaží byť milá. Nevie, či si to všíma, ale je pekná, mohla by si nájsť dobrého muža a prajem jej to. Ale neverí si. Lussia je iná, je ako oheň, stále niečo vytvára a mení, nikdy sa nezastaví a má v sebe veľa života a neskrotného ducha. Toto nie je svet pre ňu a určite by sa jej páčilo niekde inde, bez pravidiel a bez Marina. Vždy prekvapí a aj keď si myslí, že ju mám menej rada, milujem obidve úplne rovnako.“

16. Kapitola - Jedno malé pranie

Ziggy nervózne a značne znudene naháňala kus mäsa po tanieri. Lyžica, ktorú mala v ruke, ju veľmi netešila, bola na ňu primalá. Oveľa viac sa kamarátila s naberačkou, s ktorou nemusela veľmi zápasit'. Malá lyžica jej ničila nervy. Bola pozvaná k hlavnému jedlu a pozorovala, ako každý vyzerá spokojne. Keby však mala zrkadlo, tak by v ňom videla mračiacu sa arkánku, obklopenú malou porciou jedla a s miniatúrnou lyžičkou v ruke. Trpezlivosť sa dostala na nulu, jednou rukou chytila tanier a jeho obsah si druhou natlačila do úst. Okamžite sa na ňu obrátili všetky oči.

„Toto by som nikdy nedokázala,“ povedala jej Lussia, ktorej sa to páčilo, ako keby to bolo divadelné predstavenie.

„Veľa umenia na to netreba, stačí veľký hlad. A trochu nudy, ďalšej nudy a úplne zákernej nudy. A spomínala som hlad?“

„Tam, odkiaľ pochádzaš, takto jete bežne?“

„Že sa pýtaš, toto je nič. Poznala som jedného šialenca menom Mirk-Draeanek-Vellari-Ylle-Nertaven, ktorý robil fakt veľké veci. My sme oči otvárali a ty by si to ani nepredýchala,“ odpovedala jej Ziggy. V tú chvíľu na ňu pozeral každý, kto sa nachádzal v miestnosti. „On dokázal napodobit' horských obrov, dokonale všetko šrotoval. To, čo je tu na celom stole, by bol pre neho zákusok, pri ktorom by sa ani nezastavil. A to tak bežne, keď dlho nehladoval. Ak ale dostal naozaj šialený hlad, tak dokázal zjesť všetko čo bolo v sýpke aj s dverami! Len jednu vec vedel lepšie ako jesť – konkrétne piť. Ak dostal smäd, bolo mu treba pripraviť celé sudy. Chytil dva, urobil v nich poriadnu dieru a pil ich naraz.“

„Nám tu všetko zješ, však?“ Pridal sa Brennan ku Ziggy, ktorá naozaj rada rozprávala.

„No áno, mám v pláne. A inak, ty vyzeráš tiež na zjedenie,“ povedala mu Ziggy, ktorá sa začala hlasno smiať, keď Brennan zo strachu siahol po meči. Musela mu vysvetľovať, že to nemyslí vážne a že by najskôr zjedla Laryniu, až potom jeho.

Hlavné jedlo bolo aspoň pre Ziggy stále rovnaké. Zelenina so zeleninou, zelenina s mäsom, mäso so zeleninou, zelenina bez mäsa a ako bonus zase nejaké bobule. Veľká špecialita, akési podivné a údajne pikantné korenky, ktoré ju neoslovili. Zjedla ich hneď niekoľko a na nejaký páli-vý účinok čakala. A za tie dni sa nedočkala. Pobyt na jednom mieste ju unavoval, neuspokojoval jej cestovateľského ducha a rozhodla sa odísť. Len tak, z ničoho nič sa vydať po neznámych cestičkách. Sama, bez veľkého cieľa. Bola mocná a rozhodne sa nebála, no uvedomovala si po-

trebu aspoň niekomu oznámiť, že ide preč. Aj keď sa dokázala celkom nehučne dostať kdekoli'vek, rozhodla sa navštíviť Laryniu a jej mladšiu sestru. Prekvapilo ju však, že ich nenašla. Narazila tam však na Brennana a jedného z jeho bratov, ktorého hlava bola ozdobená vládcovskou korunou. Brennan ju popýtal na slovíčko a poslal strážcov preč, chcel s ňou hovoriť sám. Takmer sám.

„Vidím ti na očiach nudu. Nudíš sa a ak mám pravdu povedať, akože vôbec tu nepatríš.“

„Dobrý talent, alebo to mám nazvať umenie? Toto si všimol každý už od prvej chvíle, čo som sem prišla. Chceš tým niečo naznačiť? Také malé upozornenie, keď mi naposledy človek dlhšie ako mi bolo milé tvrdil, že niekde nepatrím, tak som mu ruky dolámala a následne hodila z útesu. Kto vie, či ich našiel. Takže, čo mi chceš povedať?“ Zo Ziggy išiel strach ešte väčší, ako obyčajne.

„Počul som, že vieš bojovať a jedla je tu na teba málo. Ponúkam ti zlato, ak si dost' odvážna na to, aby si si ho zaslúžila,“ povedal jeden z Brennanových bratov. Nový kráľ, ktorého meno nepoznala a aj tak jej to bolo úplne jedno.

„Začína to dobre, o čo ide? Budem hádať, niečo nepekne, čoho by sa väčšina zľakla a preto potrebujete mňa. Uhádla som? Aspoň sa tvárte vy dvaja, že nie ste priehľadný. Ale ani to tvárenie by Vám asi nešlo.“

„Tak stručne. Brennan aj ja si myslíme, že si schopná zabiť Marina.“

„To vie každý, aj malé decko.“

„Nie je to až tak ľahké, je poriadne chránený. A armádu na to nemáme.“

„Takže chcete jedného, kto ho zlikviduje. A keďže vy, veľkí chlapi, ste malí zbabelci, tak chcete poslať ženu na robotu pre chlapov.“

„Ty hnusná ježibaba, ešte raz, tak...“ Mladý kráľ sa osopil na arkánku a ani si neuvedomil, ako rýchlo sa ocitol vo vzduchu. Obrovská ruka mu zvierala hrdlo a nedovoľovala mu rozprávať ani dýchať.

„Pusti ho!“

„Prečo? Celkom ma to škrtenie baví. A ešte sa môžem druhou rukou za uchom poškrabať.“

„Pusti ho a dohodneme sa, už ti nepôjde na nervy.“

„Aleba. Sľubuješ?“

„Ale akože naozaj ho pusti, chcem ti pomôcť. A ak ho uškrtníš teraz, tak ho už nikdy v budúcnosti škrtiť nebudeš môcť!“

„To je fakt,“ povedala Ziggy s dômyselne premysleným pohľadom a pustila ho. Naznačila mu, že by sa rada s princom porozprávala a že by bolo dobré stratíť sa z pohľadu rýchlosťou blesku. Netrvalo dlho a naozaj bola s Brennanom sama.

„Takže mi povedz jednu vec – čo za to? Čo ak ho jednoducho zabijem?“

„Ak sa ti to podarí, tak ti budeme všetci veľmi vďační. Celé to náboženstvo, v ktorom je tak dôležitý, je úplne nemorálne a oblbol ľudí, ktorí tomu všetkému veria. Ak by padol, tak by sa to roz-bilo a všetko by bolo ako kedysi.“

„Samozrejme, bojovať zlom proti zlu a očakávať dobro. To je Vaše typické myslenie. Niečo zničiť a výsledok bude dobrý. Aké naivné. Veľa ste sa nenaučili a od najstarších čias ste vy, ľudia, stále rovnakí.“

„Viem, že ty to dokážeš. A ak by aj nedopadlo všetko tak, ako by akože malo, aspoň by dosadili niekoho iného, niekoho lepšieho. A to akože hocikoho.“

„Alebo horšieho. Je tu tá možnosť a dobre to vieš. Vieš to dobre, však?“

„Kto by mohol byť horší ako Marinus?“

„Ktokoľvek.“

„Nie každý je taký blázon.“

„Každý sa môže stať úplným bláznom, keď sa dostane k moci.“

„Možno by sa ale s tým novým bláznom dalo dohodnúť, akože aspoň na niečom.“

„A možno by jediná dohoda bola, že pomrú všetci čo sa proti nemu postavia, a to dosť rýchlo.“

„Poznám tú vieru a viem, že nie každý je schopný udržať takú moc.“

„Veľmi tú vieru nepoznám, ale ľudskú túžbu po moci poznám až veľmi dobre.“

„Určite? Však ani nie si človek.“

„Chceš porovnávať, kto za svoj život stretol viac ľudí? Alebo vieš o ľuďoch z úplne iných krajín viac ako ja?“

„Jasné, že o ľuďoch vieš, ale ani z polovice nie si človek.“

„Štvrtina nestačí?“

„Aká štvrtina? Si čiastočne človek?“

„Nikto nie je dokonalý. Matka bola napoly človek, dieťa arkána a obyčajnej ľudskej dievčiny. Asi som po nej zdedila viac, ako by si povedal.“

„Čo to bolo za ženu?“

„Bláznivá a poriadne. Starala sa o mäsožravú palmu.“

„Čože? To naozaj?“

„Samozrejme. Viem, že vy, ľudia, ste dosť netolerantní a viete toho málo a bez rozmýšľania viete označiť niečo za úplnú hlúposť a nezmysel. Len málokedy si niečo overíte pred tým, ako sa začnete niečoho báť – alebo nenávidieť.“

„Pustíš aj mňa ku slovu?“

„Neviem milý princ, to si ešte rozmyslím.“

„Jedna jediná mäsožravá palma, akú poznám, je kúsok odtiaľto. A myslím, že niekoho z vášho druhu dávno nevidela.“

„Prehodíme nejaké tie neúprimné a neoriginálne slová, uvidíme. Čo to ale bolo s Marinom? Kvôli tomu si tu, však?“

„Je to trochu iné ako si myslíš... Larynia s Lussiou sú trochu v šoku. Chytili sme človeka, ktorý ich chcel zabiť. No a jediná možnosť aby sa to nezopakovalo je zabiť Marina.“

„Počkaj, tu chodil nejaký vrah?“

„Presne tak. Rád ti všetko vysvetlím, no nateraz je chytený. Určite bude Marina zaujímať ako sa mu darí a možno pošle ďalšieho. Treba konať.“

„Daj mi koňa, zoberiem si luk a šípy a nejaký poriadny meč.“

„Som si istý, že to zvládneš. Dal som pripraviť zásoby na cestu, môžeš ihneď vyraziť.“

Larynia sa pozerala za odchádzajúcou Ziggy, ktorá cválala do diaľok a zamýšľala sa nad rôznymi vecami. Bola s princom sama v kuchyni. Kým Lussia sa lúčila s hrdou arkánkou, ona len pozerala a uvedomovala si to, čo asi nikto iný. *Prečo ju poslal? Mohol poslať hocikoho, mohol ísť sám. Ziggy sa na to hodí, ale aj tak neviem, prečo išla a... Ako ju presvedčil? Čo jej povedal? A prečo to všetko robil? Možno mu to prišlo len vhod. Niečo mi ale hovorí, že to celé robí aj pre svoje kráľovstvo a ľudí, ako aj... mohol by ma mať naozaj rád?* Obzrela sa na Brennana s očami, ktoré čakali odpoveď. Pred očami mala niekoľko otázok, no nevedela, ktorú položiť ako prvú. Nedokázala sa rozhodnúť, nedokázala si vybrať jednu z nich a povedať ju svojim roztraseným hláskom. Bála sa o Ziggy, či sa jej niečo nestane a zaujímalo ju, prečo urobil práve to, čo urobil.

„Neboj sa, nič sa jej nestane“, upokojoval ju Brennan, no jeho slová účinkovali nemali.

„Nemal si ju poslať samú, môže sa jej niečo stať.“

„A kto by mal s ňou ísť? Nikto na hrade nie je ani z tretiny tak dobrý na túto úlohu, ako je ona.“

„Dala by som na ňu pozor a...“

„Neber to zle, ale musela by dávať pozor ona na teba. To by bolo väčšie riziko.“

„Podstúpila by som to riziko.“

„O tom nemôžeš rozhodovať, si príliš... neskúsená.“

„Mal by si ísť ty. Vieš bojovať.“

„Áno, viem, ale treba čo najmenej ľudí na túto úlohu, aby to bolo nenápadné.“

„Arkánka bude veľmi nápadná.“

„Tým som si nie tak moc istý. Je šikovná.“

„Ale je úplne sama. Mal by si ísť s ňou.“

„Už som ti vravel, musí byť čo najviac nenápadná a rýchla.“

„Prosím,“ povedala tichým hláskom Larynia a zanedlho to zopakovala. „Prosím, choď s ňou, ak ju máš rád. A ak máš rád mňa.“

„Tu nejde o lásku, akože už si daj povedať, že je najlepšie, ak pôjde sama. Je iná ako my, potrebuje stále pohyb, chce sama pre seba niečo dosiahnuť!“

„UŽ ŤA NELÚBIM!“ Larynia skríkla tak, ako už dávno nekričala a zabuchla pri odchode dvere. Chcela byť sama, ďaleko od zlého sveta a sklamaní, no znovu narazila na mladšiu sestru, ktorá mala úplne iné názory. Čím ďalej, tým viac boli odlišné.

„Láska sa tomu hovorí. Stav, keď to nie si ty a robíš jednu blbosť za druhou. Bojím sa, že aj ja budem raz tak šialená, ako si ty, tu a teraz,“ povedala Larynii mladšia sestra. Bola väčšinou viac živá a z tých veľkých lások svojej sestry si neustále robila srandu. Nebolo to prvýkrát, čo sa zachovala takto. Larynia sa jej stratila z dohľadu a zanedlho sa objavil Brennan, ktorý išiel za ňou.

„Nechod' za ňou teraz.“

„Prečo? Čo sa s ňou deje?“

„Ale nič, nič... len jej šibe z lásky. Veľmi ťa ľúbi a chce ťa za muža a mať s tebou kopec detí.“

„Čože?“ Brennan stál zarazený pred Lussiou a z diaľky si vypočul vetu, ktorú z diaľky zakričala Larynia sestre: „ROZTRHNEM ŤA!“

„Nevrav mi, že si si nevšimol, ako na teba pozerá.“

„Poznám ju chvíľu a akože neviem, prečo by mala mať rada práve mňa.“

„Si fešák a ako sa u nás vravieva, srdcu nerozkážeš. A možno sa jej páči to tvoje večné slovo akože. Akože, akože, akože...“

„No tak to hovorím často a čo teraz?“

„Veď nič.“

„Povedz mi, čo o mne vravela?“

„Kto? Nebodaj po uši zaľúbená Larynia? Také obyčajné, že sa jej veľmi páčiš, máš vraj dobré srdiečko a že je nesmelá keď je vedľa teba... A také, že sa jej veľmi páčilo, keď ste strávili čas rozhovorom. Taktiež chce s tebou aspoň desať urevaných deciek...“

„Nerobíš si srandu?“

„Na také sa neodpovedá. A si dvakrát starší ako ja, skús si to zistiť.“ Lussia sa na princovi smiala a robila si srandu z neho i zo sestry. *Však nech sa množia, keď sa im tak veľmi chce.*

Ziggy mala kone vždy rada. Jedno z jej mnohých zamestnaní bolo práve staranie sa o kone. Biele ako sneh i celkom čierne, zo severu či z juhu, jazdecké alebo stavané na ťahanie veľkého nákladu. Dostala koňa menou Eiwo. Možno nebol najrýchlejší, no bol úžasne vytrvalý a zvyknutý na piesok pretkávaný len sem alebo tam zoschnutým kríkom alebo chumáčom trávy. Mala ešte polovicu cesty pred sebou a ponáhľala sa. *Dala som sa na to, tak nech to mám z krku. Ideálne hneď. Čo je to vlastne za človeka? Ako to, že ho tak veľa ľudí nenávidí? Títo ľudia sú blázni, aj keď u nás to nie je oveľa lepšie. A možno by ma takáto práca aj celkom bavila, niekedy niekomu odpojiť hlavu od tela, pre nejakú tú väčšiu či menšiu spravodlivosť. A tak ma napadá, spoznám ho vôbec? Asi ako jediná som ho nikdy nevidela. Aj keď aktuálne po stretnutí s ním aj celkom túžim.* Cvála na koni, keď ten z ničoho nič prestal poslúchať a zhodil ju. Ziggy sledovala akúsi zmenu v jeho správaní. Bol na smrť vystrašený, ako keby jeho správanie niekto ovládol. S bolesťou a niekoľkými nadávkami sa postavila a pozerala okolo seba. Nevidela nikoho, žiadne postavy a celkovo vôbec nič, čo by tu nemalo byť. Piesok, ďalší piesok, veľké nudné nič a za ním ďalšie nudné pieskové nič. Ziggy ostražito chytila do rúk meč a bránila sa, ako keby ju okamžite malo z niektorej strany niečo napadnúť. *Nikto tu nie je, alebo sľepnem. Alebo obidvoje a možno nič z toho.* „Ukáž sa, ak nie si zbabelec!“ Opakovala svoje volanie, no najskôr sa nedialo vôbec nič. Kôň jej odbehol na stranu, z ktorej prišla a naháňať ho nechcela. Vybrala sa v jeho stopách, keď zrazu do niečoho narazila. Do niečoho, čo tu predtým nebolo.

„Už neunikneš,“ povedala jej postava, ktorá sa začala črtať priamo pred ňou. Postava, ktorá bola neviditeľná, no postupne sa odhaľovala.

„Ďalší čarodejník? Nie je Vás v poslednom čase akosi moc?“

„Máš ducha, výborne, taká služobníčka sa vždy hodí,“ povedal čarodejník arkánke. V ruke držal paličku a chcel s ňou zoslať na Ziggy kúzlo, ktoré by ju ovládlo. Namiesto kúzla však vyletel vrhací nôž, ktorý mu vyrazil z ruky paličku. Nenazdal sa a už bol na zemi s mečom na krku.

„Čo takto poslúžiť ty mne? Jeden čarodejník by sa aj mohol hodiť. Budeš slúžiť ty mne a ja ťa za to nechám na pokoji. Čo ty na to?“ Očakávala jednoduché áno, no uvidela len úsmev čarodejníka a jeho rýchle zmiznutie. Nedal sa vidieť ani nahmatať, úplne zmizol. Zmizla tiež jeho palička.

„Si obyčajný zbabelec! Aj ja sa viem ukrývať, utekať pred svojim osudom – ale viem sa aj postaviť proti niekomu so zbraňou v ruke. Vieš to aj ty?“

„Nemusím, také ja nemusím,“ povedal hlas z jednej strany, z druhej a postupne zo všetkých, ako keby bol úplne všade. „Môžem robiť čo len chcem, nemôžeš mi ublížiť.“

„Objav sa a ukážem ti, ako sa dá mečom porciovať!“

„Mečom hovoríš,“ povedal s nepríjemným hlasom neviditeľný čarodejník a nechal meč zmiznúť. Ziggy okamžite pripravila luk, no všetky šípy sa z ničoho nič stratili. Použila luk ako zbraň na blízko, imitujúc bojovú palicu. Točila sa s ním dookola, ale narazila vždy len na vzduch. A na smiech. Rozbehla sa k nožu, no nedokázala ho chytiť do rúk. Bol horúci, priamo horel, napájaný neznámou ohnivou silou. Ziggy ho nedokázala chytiť a popálila si ruku.

„Tak čo, vzdávaš sa? Alebo ešte niečo vyskúšaš?“

„Objav sa a vyskúšam, či som škrtenie nezabudla!“

„Škrtenie hovoríš?“ Ziggy sa dostala pár stôp do vzduchu a snažila sa zbaviť neviditeľných rúk, ktoré ju chytili pod hrdlom. Zúrivo kopala na všetky strany, rukami robila najrôznejšie pohyby, ale zasiahnuť nepriateľa sa jej nepodarilo. Nevzdávala sa, aj keď sa nemohla poriadne nadýchnuť. Úplne vyčerpanú ju hodil čarodejník o zem a opakoval to, čo už predtým hovoril.

„Tak čo, vzdávaš sa? Alebo ešte niečo vyskúšaš?“

„Povedz mi, keď máš takú moc, prečo sa neobjavíš?“

„Načo by som sa objavoval? Takto mi to vyhovuje.“

„Takže sa musíš skrývať pred ženou? Možno si silný a ovládaš mocné kúzla, no veľmi sa bojíš, že by ťa niektorá tak nakopala do zadku, že by si si musel nový vyčarovať!“

„Pekný pokus, rečniť vieš.“

„Rečniť áno a bojovať tiež – ak budeš dobrý, tak ťa to možno niekedy naučím.“

„Som oveľa silnejší, vidíš to sama a ty vravíš že neviem bojovať?“

„Bojovať ako parazit áno, alebo ako blbé decko s paličkou, no ako naozajstný bojovník, ktorý sa dokáže čelom postaviť strachu a svojim nepriateľom, na to nemáš. Je mi jedno ako vieš čarovať, je mi jedno koľko strachu naženieš ostatným, keď sa svojmu vlastnému strachu postaviť nedokážeš!“

Čarodejník sa objavil. Už bez svojho úsmevu, ale s chuťou zabiť Ziggy okamžite, na mieste. V ruke sa mu objavil prútik, no skôr ako bol schopný zoslať smrteľné kúzlo, prešla mu cez hlavu hviezda. Celou silou hodená prešla cez čarodejníka ako cez maslo a žiarila na modro aj po dopade. *Niečo mi vravelo, že by bolo dobré zobrať ju cestou.* Zodvihla ju a potlačkala. Vrátila sa k svojmu nožu, ktorý bol stále horúci. Natáhovala za ním ruku, ale stiahla ju. Nepotrebovala ho a potrebovala zároveň. Súboj dvoch síl, chladného rozumu a hviezdy, ktorá sa začala zväčšovať. Pokrytá modrými plamienkami poskytovala pocit úplného bezpečia. Arkáni sa týchto hviezd nebáli, boli voči nej imúnny a to úplne. Česť niekoľko jedincov, ktorí mali v žilách krv arkánov i ľudí.

Zobrala nôž so sebou a nedbanlivo si ho dala do vrecka. Nedôverovala mu tak ako kedysi. O tom ale nerozhodovala sama, ale cudzia, nepríjemná inteligencia.

Ziggy sa rozhodla nájsť koňa, ktorý sa zatiaľ už pekne vzdialil. Utekala a rozmýšľala zároveň o tom, čo sa stalo a o tom, čo sa stane, ak sa dostane k Marinovi. Mysleť sa jej tiež vracala ku vrahovi, ktorý sa dostal do toho malého hradu a chcel zabiť Laryniu, Lussiu a možno niekoho ďalšieho. Prečo ich nezabil? Nemali by proti nemu šancu, vôbec žiadnu. Určite je tento čarodejník a ten vrah tá istá osoba. A prečo nezabil mňa, keď mohol? A prečo sa vlastne objavil pri mne? Možno sa mohlo stať niečo... Ale mala som šťastie, a... tá hviezda. Ten hlas, ktorý mi vravel, aby som ju cestou zobrala. Niečo nie je v poriadku. Cítim v kostiach tragédiu, toto dobre nedopadne. Alebo sa mohlo stať niečo, čo som nečakane prekazila. Alebo som niekomu zahrala do kariet. Na budúce dúfam stretnem milších čarodejníkov, nie takýchto divných... idú mi na nervy. Tých pár bláznov, čo sú dosť múdri na to, aby sa naučili kúzliť, by mohli niekedy hlavu použiť aj na niečo iné.

AKT V: Zasvätenie

17. Kapitola - Mäsožravá palma

Brennana bolela hlava od toľkých otázok. Ohľadne Ziggy a celej tej jej cesty kdesi za pomstou. Aj keď sa snažil trpezlivo odpovedať na všetko, či už to počul raz alebo hneď niekoľko krát, nedalo mu to. Trpezlivosť ho opustila. Povedal jednoduché „zvládne to“ a nečakal ďalšie otázky. Tá posledná ho ale prekvapila, keď sa ho Larynia pýtala na mäsožravú palmu. Povedal jej, kde ju možno nájsť a tiež to, že nie je nebezpečná a rada sa s niekým porozpráva o všetkom možnom. Je na svojom mieste už dlho a tak toho aj veľa vie.

Prikázala sestre, aby išla s ňou. Lussia ju poslúchla, no nie tak z poslušnosti, ako skôr z vlastnej neutíchajúcej zvedavosti. *Ak je tá palma nejako zviazaná so Ziggy, tak to môže byť zaujímavé. Kto kedy počul, že by vôbec nejaká mäsožravá palma existovala? A je to vôbec naozajstná palma? Lebo palmy určite nerozprávajú, nejedia mäso a ak náhodou áno, hlúpa sestra by mohla byť ako hlavné jedlo. Ak by to bola obrovská palma, tak by mohla byť zákuskom. Určite by som sa mala pridať, či sa jej to páči, alebo nie. A okrem toho, má ma na starosti. Aj keď sa asi zase budem musieť postarať ja o ňu. Fakt neviem, prečo má vždy staršia na starosti mladšiu. Keď sú vyrovnané, tak prosím, ale Larynia je divná.*

Cesta nebola ďaleká. Prekvapivo bola dokonca oveľa kratšia, ako by sa zdalo, len kúsok za hradom malý vršok a na jeho opačnej strane bola ona. Vysoká, no nie tak vysoká, aby z nej išiel strach. Larynia si ju premeriavala pohľadom s očakávaním, ale nemala tušenie, čo by od takejto bytosti očakávať mohla. Niečo úplne nové. Nikdy palmu nevidela, no vedela, že je to nejaký strom. Ale toto nebola obyčajná palma. Možno vyzerala ako ostatné a možno nie, nevedela to. Cítila však, že je niečím výnimočná, aj medzi palmami. Pozerala na palmu a tušila, že sa aj ona pozerá na ňu. Nemala oči, ale začala hýbať svojimi zelenými listami do rôznych strán, aj keď neviaľ ani jemný vetrík. Nebol to tanec, nebolo to veľké gesto na uvítanie a bola to stále len palma. Hoci výnimočná.

„Neviem, ako Vás mám osloviť, ja... Prišla som za Vami.“ Vydralo sa z Larynie. Tichý a neistý hlások nebol oveľa hlasnejší ako šepot, no bol dosť hlasný na to, aby ho palma počula.

„Prichádza krv mladá, krásna, ale jej reč nie je hlasná. Pristúp bližšie, vyvolená, vyložím význam tvojho mena.“ Palma rýmovala hlasom, ktorý bol veľmi zvláštny. Bolo v ňom cítiť radosť, sladký spev i niečo, na čo by asi nemali úplne doslovný termín ľudia, arkáni a ani nikto iný.

„Ty vieš rozprávať vo veršoch?“

„Predstav si to, moja milá, keď dlhá je každá chvíľa, dlho čakáš na želania, dlhý život... bez svitania.“

„Ale veď si na slnku a svitalo už dávno.“

„Slnko prináša nádej stále, dáva aj tento moment, práve, nevráti však presvedčenie, len zo života je potešenie.“

„Ale veď žiješ a počujem slová. Nemohla by si vôbec nič rozprávať, keby si nebola živá.“

„Moc dobrý život tu nemá,“ vstúpila do rozhovoru Lussia. Len sa na ňu pozri, stále je tu a nemôže s tým nič urobiť.“

„Môžem zakývať listami, do myšlienok vchádzať snami, nemôžem však byť slobodná, divá, odsúdeniahodná.“

„Môžete mi povedať, kto vlastne ste?“

„Áno, môžem povedať, tá ktorú nehodno polievať, smutná, zvláštna a dávno prekliata, nudná aj keby som bola zo zlata.“

„Nie si nudná a nikoho takého som nevidela, ešte nikdy.“

„Tak pod' bližšie, ak nemáš strach, lebo inak volaj na poplach, vraj je palma nebezpečná, no to je lož nekonečná.“

„Nechod' k nej bližšie!“ Lussii sa vôbec nepáčilo, že by sa mala jej sestra viac priblížiť.

„Prečo nie? Nič mi neurobí.“

„Nie? Zožerie ťa, jednoducho prehltnie.“

„Nemá ústa, sestrička. A len sa na ňu pozri, nechce mi ublížiť,“ argumentovala Larynia a nevidela dôvod, prečo by sa mala tej palmy báť.

„Chce ťa jednoducho zjesť, to nevidíš? Larynia, ty si úplne hlúpa!“

„Pravdu má tá druhá vzadu, vidno, nie je len na parádu. Je chytrá, to uznávam a tak hladná zostávam.“

„Hladuješ?“ Ozvalo sa mäkké srdce Larynie. Bolo jej hlúpo, keď sa rozprávala s hladným človekom. Aj keď len máloktoľák vyzerá ako palma.

„Ako by som nehladovala, dávno som nič dobré nemala, malé mušky, kde tu jedna, hostina to veru biedna.“

„Asi to viem pochopiť. Rada by si bola, keby si nemusela byť stále na tomto istom mieste od svitania po celý deň až do noci a ďalší deň znovu to isté.“

„Ja či by som rada bola? Čo si za hlúpeho tvora? Po inom netúžim vôbec, LEN OPUSTIŤ TENTO KOPEC!“

„Prepáč, ja som... Viem si predstaviť, aké to môže byť,“ povedala Larynia ponížene, mala veľkú potrebu ospravedlniť sa, čo sa Lussii veľmi nepozdávalo, alebo skôr hnusilo.

„Tak ty si vieš predstaviť? Možno sa aj pobaviť, ako niekto raz ostal sám, obraz, ktorý nemá rám.“

„Nemám sa prečo smiať, tiež som úplne sama a stratená a aj keď môžem chodiť po svete tak neviem kam ísť.“

„Ty že nemáš kam ísť? Si úplne blbá, však ťa princ chce za ženu a ty sa necháš ešte aj blbej palme zožrať. Už sa zobuď!“ Lussia hádzala pohľad striedavo na sestru a na palmu a mala pocit, že sa zblázni. Skôr alebo neskôr, ale určite. A totálne. Už nebude viac sama sebou.

„Nepoznáš, no odsudzuješ, seba za správnu posudzuješ, takých je na svete veľa a ty si rovnaká, deva,“ povedala palma Lussii.

„Aspoň nevravím niekomu aby išiel bližšie, lebo ho chcem zožrať!“

„Poznáš, dievča, slovo hlad? Ten, čo nemá nikto rád? Tisíce a tisíce dní, berie chuť žiť a všetky sny.“

„Ak nevidíš zmysel života, tak načo žiješ?“

„Život nie je len jedna cesta, kráčať vpred a nikdy nestáť, množstvo cieľov a želaní, keď nielen svoj život máš na dlani.“

„Niekoho ľúbiš a preto nechceš zomrieť,“ ozvala sa znovu Larynia. Začínala chápať súvislosti medzi chuťou do života a láskou.

„Ľúbila a budem ľúbiť, celú večnosť, môžem sľúbiť, neuvidím a sú len domnienky, či sa nestratili moje spomienky.“

„Môžeš nás nechať osamote?“ Larynia pozrela na Lussiu, ktorej sa palma ani trochu nepáčila a vôbec jej nedôverovala. Mala za to, že o čokoľvek sa pokúsi, dopadne to veľmi zle.

„Nepýtaj sa ma na také hlúposti. Vieš dobre, že nie. Je nebezpečná. A ty si fakt hlúpa.“

„A ty si múdra? Stále mi vravíš, že som hlúpa. Kedy sa tá tvoja veľká múdrosť ukáže?“

„Už sa ukázala veľa krát. Napríklad teraz by si bola nielen na zjedenie, ale aj zjedená.“

„Má pravdu tvoja sestrička, možno je iba maličká, ale vraví pravdu a úprimne... nevysedávam tu nevinne.“

„Ty by si ma naozaj chcela zjesť?“

„Úprimne a jednoznačne, aj nesprávne motivačne, musím jesť a veľmi dávno už mám v sebe veľké prázdno.“

„Mali by sme ísť, ďakujem za rozhovor.“

„Málokto sem chodí po rozhovor, tak mi prosím ťa nehovor, že nehľadáš odpovede, ktoré zodpoviem po obede.“

„Ešte raz ju budeš chcieť zožrat' a podpálím ťa, z mäsožravej palmy bude pár mäsožravých uhlíkov!“ Lussia planula hnevom a začala sa vyhrážať.

„Len si príď a zapáľ ma, budem mŕtva do rána, znič moje ja a korene, zabi moje hlúpe stvorenie!“

„Fajn, nikde nechod', idem si po fakľu!“

„Ako môžeš byť tak bezcitná! To ty si hlúpa, ak na každom vidíš len niečo zlé a nesprávne. A vieš čo? Ty si nesprávna. Ty chceš byť dôležitá, chceš mať vo všetkom prehľad ako Ziggy, ale nemáš na to. Chceš sa jej podobať, ale nemáš na to! A vôbec nemáš srdce.“ Larynia hlavne posledné slová povedala len veľmi nerada a začala smútiť.

„Nehnevaj sa na ňu, keď jej oči planú, chce ťa iba chrániť a... zlú palmu odstrániť...“

„Ty nie si zlá.“

„Ver mi to alebo nie, je to zaslúžené trápenie, daj radšej na moju radu, nekaz si so mnou náladu.“

„Povedz, čo vieš a ja ťa za to nepodpálím! A povedz to hneď!“ Lussia mala chuť urobiť s palmou krátky proces. Vôbec sa jej nepáčila a ak niečo naozaj vedela, tak to chcela z nej dostať.

„Čo také vedieť túžiš, keď ma takto súžiš, nedáš mi pokoja, som z toho nesvoja.“

„Takže nevieš vôbec nič a strácame s tebou čas!“

„Vôbec nič a trochu všetkého, možno nájdeš princa pekného, tak ako bude ona šťastná, kým tvoja hlava bude prázdna,“ povedala palma a pohľadom prešla na Laryniu a usmiala sa na ňu. Ako keby vedela, že bude mať v láske veľké šťastie. Ďalej sa rozprávala s dievčatami, až kým od nej neodišli. Larynia sa s ňou nerada lúčila a mladšia Lussia ňou musela silno trhnúť, aby ju dostala preč.

„Vieš,“ povedala Larynia sestre, „asi ho mám naozaj rada.“

„Koho? Brennana? Typické, zapáčil sa ti princ. A aké originálne. A teraz budeš o tom stále hovoriť, budeš sa pri ňom červenáť a mne nedáš pokoj. Všetky tie veci s láskou popletené ťa dopletú ešte viac, ako si teraz. Aj keď som si nie celkom istá, či sa to dá v tvojom prípade. Si po uši v niečom, čo nepoznáš. Z princa bude ožran a ty budeš nariekať.“

„Nebude to tak, určite nie. Nevieš, kde vždy berieš tú istotu, že sa všetko pokazí.“

„Lebo čo? Lebo ti to povedala palma? A ešte mäsožravá palma, však už len to znie úplne šialene. Ty to nevidíš? A istotu mám, lebo na rozdiel od teba nad životom aj trochu rozmýšľam.“

„Si netolerantná, mala by si každého rešpektovať.“

„Každého rešpektovať? Napríklad mäsožravú potvoru, ktorá ťa chce zožrat'? A čo takto úplne skazené náboženstvo s vodcom, ktorý nás obidve odsúdil na smrť. Rešpektovať niekoho, pre koho si nula, potrava alebo zanedbateľné hlúpe dievča? To nie je správne riešenie. A nie je to vôbec žiadne riešenie.“

„Nemala by si takto hovoriť. Nezabúdaj, odkiaľ pochádzame.“

„Nemám hovoriť pravdu? Tak dobre, si super múdra a používaš hlavu.“

„Ďakujem,“ odpovedala uvoľnene Larynia.

„Ďakuješ? Ty si tak blbá? Však toto sa ani nedalo brať vážne! Musí sa o teba niekto postarať a nie ty sa starať o mňa. Vieš viac tých náboženských hlúpostí, ale nevieš žiť!“

„Neviem o čom hovoríš, ja žijem dobre.“

„Áno? Nevieš čítať ani písať, tancovať, zabávať sa, bojovať, variť ani nič iné a nemyslí ti to.“

„Aká si ty? Celý život som chcela pre teba to najlepšie. Starala som sa o teba a chránila som ťa. Mám ťa rada. A ty sa mi takto odvd'ačuješ. Tiež som bola v tvojom veku a chcela som zmeniť svet, ale to nejde.“

„Svet tvoria ľudia. Ak si človek, tak ho môžeš zmeniť. Nemusíš byť ani človek dokonca.“

„Hovoríš múdro, ale nejde to len tak. Viem, že ti veľa vecí vadí a chcela by si všetko napraviť. Túžiš robiť správne veci, ale často nevieš ako na to. Si plná života a už dlho viem, že nie si nejaký môj tieň, si úplne iná. Si jedinečná,“ pochválila ju Larynia.

„A ja ťa budem mať radšej vtedy, keď nebudeš v žalúdku niekoho, kto sa na teba pekne pozrie. Vtedy si tá najpríšernejšia sestra na svete!“

Okamžite vyletela facka, no Lussia trestajúcu ruku zachytila - na veľké prekvapenie Larynie, ktorá si ju premeriavala výraznými očami. „Áno, veľká sestrička, silniem, kým ty slabneš. Začni trochu myslieť a začni si svoj život užívať, aspoň trochu.“ Dvojica prešla cez bránu hradu a obidve sa pustili do práce. Larynia sa starala o chorých a zranených. Na každého sa pozerala s veľkým súcitom, niekedy hraničiacim so slzami. Bolo pre ňu nepredstaviteľné, ako môže mať toľko ľudí problémy so zdravím. Choroby, o ktorých nikdy ani nepočula a rany od práce vedľa rán od biča, ktoré boli síce staršie, ale výraznejšie. Na chrbte, na rukách a niekde aj po celom tele. Práca ju bavila, však mohla lepšie spoznať ďalších ľudí a rada pomáhala tam, kde skutočne mohla pomôcť. Nikdy nebola lekárkou a učila sa. Možno nie tak rýchlo, ako by mala, ale snažila sa priučiť od skúsenejších čo najviac, aby mohla pomôcť najlepšie všetkým. Larynia nečakala, že ju bude mať niekto rád. Pomáhala, no nedarilo sa jej získať nových priateľov, ktorým by mohla povedať všetko, čo jej ťažilo srdce. Uprostred ľudí bola stále sama a pociťovala tajomnú úzkosť. Pripadala si ako tieň, utrápená aj s tým, že sa so sestrou znovu pohádala. Myslela na rodičov, na ľudí v rodnej dedine i na Marina, ktorý už bol aj podľa nej úplne zlý. Mala na neho veľa spomienok, dobrých i zlých. Niektoré doteraz nechápala. Komplikované podrobnosti viery i nemiestna krutosť, ktorá bola veľmi odlišná od toho, o čo sa sama snažila. Nebola krutá a ak niekedy áno,

vždy to brala ako záťaž. Ako nechcenú časť osobnosti, ako zlo kdesi z vnútra, ktoré sa nedá len tak odstrániť. Mala pocit, že je zlá, aj keď ju za zlú nikto nepovažoval. Deň sa chýlil ku koncu a Slnko putovalo po oblohe, až sa strácalo a svetlo striedala tma. Tma, na ktorú čakala.

Staršia z dvoch sestier bola plná súcitu a rozmýšľala, čo by mohla urobiť pre mäsožravú palmu, ktorú vôbec nepoznala. Rozmýšľala nad jej osudom a stále sa k tomu vracala. Napadlo ju, že by jej mohla pomôcť s hladom. *Určite už dlho hladuje a ak by som jej mohla zohnať mäso, tak by ju to určite potešilo. V kuchyni by pre ňu určite niečo bolo.* Nikým nepozorovaná sa vkradla do kuchyne a po chvíli hľadania naozaj mäso našla, dost' pre dva tucty ľudí. Najradšej by zobrala so sebou čo najviac, ale rozhodla sa radšej iba kúsok odkrojiť. Ponáhľala sa a dúfala, že jej palma niečo prezradí. Bola pre ňu čímsi výnimočná.

„Príjemne ma prekvapuješ, keď ma takto provokuješ, krkom mi už mäso ide, ako príde, tak aj vyjde,“ zvolala na Laryniu, ktorá sa k nej blížila a pozorovala, ako pred ňou zastala.

„Prepáč mi to, ja... nevedela som, že nemáš rada mäso. Myslela som, vieš...“

„Ak nič iné nemôžem, asi si nepomôžem, neber to za svoju vinu, no radšej by som zeleninu.“

„Rada donesiem trochu, ak si to praješ.“

„Môžem ťa poprosiť teda, ale vôbec mi to nedá, prečo mi chceš pomáhať, kvôli čomu sa namáhať?“

„Určite nie si obyčajná palma, lebo rozprávaš a aj vo veršoch a to by som nikdy nedokázala. Viem, že matka jednej arkánky, ktorú poznám, sa o jednu palmu starala a zdá sa mi to také zvláštne. Rada by som sa aj ja o niekoho postarala, ale niečo také neviem.“

„Ty máš dušu veľmi dobrú, také nikdy o nič nežobru, som rada ak pomôžeš, aj viacej ako môžeš.“

„Rada by som vedela, kým vlastne si.“

„Tak to je dost' dlhé, rozprávanie pekne tuhé, veľmi ti to povedať chcem, no po svojom to žiaľ' nesmiem.“

„Neviem, ako to myslíš. Môžeš to povedať ako len chceš a nikto nepočúva. Ak chceš tak to nikomu inému nepoviem.“

„Nemôžem tak ako túžim, veľmi sa s tým často súžim, ak by som s tým išla von, spálil by ma blesk a hrom.“

„Mohla by si ísť pod strechu a povedať to tam.“

„Áno, môžem, moja drahá? Asi zbytočná námaha. Presadiť sa niekam preč, celkom by som stratila reč.“

„Pomohla by som ti s tým.“

„Presádzala si už palmu? Hodnú akurát tak žalmu? Nechcem byť palma na inom mieste, radšej znovu dievča v meste.“

„Ty si dievča? Ako sa z teba stala palma?“

„Stalo i nestalo, za drobnosť na trvalo, poviem keď budem súca, porozprávaj to od srdca.“

„Je mi ťa ľúto, naozaj ľúto a nezaslúžiš si byť palmou. Neviem čo zlé si urobila, ale už si tu veľmi dlho a vytrpela si si svoje. Určite ti už odpustil ten, čo ti to urobil.“

„Ty si fakt zvláštna, odišiel do nenávratna, mŕtvy takmer celý môj život a aj preto mi je clivo.“

„Môžem pre teba niečo urobiť? Všetko ma to tak veľmi mrzí.“

„Môžeš pre mňa? Isteže... no za to pôjdeš za mreže. Poznáš Brennana, to viem. Dones ho sem, nech ho zjem!“

Larynia sa pozerala na palmu a rozmýšľala, ako si má vysvetliť to, čo práve začula. *Prečo by ho chcela zjesť? Prečo práve jeho? To nie je správne, nemala by mu ubližovať. Niečo zvláštne je na tej palme, ale neviem čo. Možno by som to mala niekomu povedať, že ho chce zjesť.* Spýtala sa palmy a dostávala samé veršované odpovede, z ktorých veľa nezistila. Odchádzala do hradu a rozmýšľala o tom, čo sa jej asi mohlo stať, keď sa z dievčaťa stala palma. Možno sa to raz dozvie.

18. Kapitola - Trofej

„Kde zase trčí? Určite niečo vyvádza. Zodpovedná, vychovaná, vzorová... no samozrejme, ako inak. Mňa stále poučuje o výchove, no len tak niekde ubzikne, nedá nikomu vedieť a potom aby som tú zodpovednú vzorovú neviem čo hľadala. Zase si nohu poláme, ako minule. To mám ale osud, o staršiu sa starať a...“

„Nemala by si tak o nej hovoriť,“ odpovedal Lussii Brennan s určitou istotou, alebo aspoň zo slušnosti.

„Tebe sa to povie. Má sa starať ona o mňa, ale je to úplne naopak. Možno je staršia, ale je divná, hlavne odkedy je šialene zalúbená do teba.“

„Také niečo si už spomínala. Ale zober to tak, že keby bola akože fakt do mňa zbláznená, tak by určite behala za mnou a nie niekde ani nevieme kde.“

„Ty o ženách fakt nič nevieš, však? Mal si už s niektorou nejaký románik?“

„Samozrejme.“

„Takže nemal, však?“ Lussia sa na neho pozerala s jemným úsmevom, ako keby ho mala prečítaného od hlavy po päty.

„Môžeš akože prestať s tými otázkami? Mal som ženu.“

„Pozri sa na seba. Si princ, máš dvakrát toľko čo ja, no nevieš vládnuť, nevieš rozhodovať a ako princ si ani nejakú krásku nevieš nájsť. Nemáš na to.“

„Nikoho nehľadám. Za toto by ťa dal Marinus zbičovať. Ja niečo také neurobím, nechcem byť ako on.“

„Ak nechceš byť ako on, tak prečo si to nepriznáš? Ja som tiež nič nedokázala, ale dokážem! A ty tiež. Buď trochu chlap.“

„Zas všetko preháňaš.“

„Vieš bojovať s mečom a ja nie, vieš čítať a písať a ja nie. No zase sa dokážem správne rozhodnúť. Pomôž ty mne a pomôžem ja tebe.“

„Si mladá, považuješ život za hračku, za rozprávku. Aj si chytrá, ale musíš si ešte svoje odžiť.“

„Až taký odlišný od Marina nie si, vieš o tom?“

„Strávil som s ním nejaký ten čas a môžem ti povedať, že sme veľmi odlišní.“

„V prvom rade on je hlava podivného náboženstva a velí všetkým, kým ty ani svoje kráľovstvo nechceš.“

„A mal by som chcieť? Sama si povedala, že sa na vládnutie nehodím.“

„Možno nie, ale... kde si bola?“

Lussia pozrela na Laryniu, ktorá práve prišla do miestnosti. Bola červená, len čo uvidela Brennana. Trochu od piesku a zmätene sa v nej prechádzal súcit s odhodlaním. Nedospelými očami hľadala niečo a sama nevedela čo. Pozrie na Lussiu a rozmýšľa, na čo sa jej to vlastne spýtala. Chvíľu je úplne ticho, no potom začína chápať.

„Rozprávala som sa s mäsožravou palmou. Dúfam, že to nikomu nevadí.“

„Prekvapuješ ma, myslela som si, že nie si až tak hlúpa. Mohla ťa zožrať!“ Lussia stráca so svojou sestrou posledné zvyšky nervov.

„Neboj sa stále o mňa, je priateľská.“

„A hladná.“

„Asi by si k nej nemala veľmi chodiť, nie je taká dobrá, ako si možno myslíš. Je prekliata a niekto musel mať dobrý dôvod na to, aby ju prekliat na niečo tak odporné ako mäsožravá palma. Je tu dlho a ešte bude a môžem ti povedať, že jej nemôžeš pomôcť.“ Brennan prehovoril o palme, ktorú poznal z trojice určite najlepšie.

„Nemala by som to povedať, ale...“ chcela dopovedať, no jej hlas sa úplne vytratil.

„Čo také?“

„Vieš, ona...“

„Tak to už vyklop konečne,“ vyzvala ju Lussia, „bola si u tej palmy a čo ti povedala.“

„Ona... chcela, aby som doniesla teba, Brennan.“

„Mňa? A prečo?“

„Chce ťa zjesť,“ povedala staršia sestra s obrovskou obavou, ako keby si mala vybrať pred mužom ktorého mala rada a akousi palmou, ktorú ledva poznala a rozprávala vo veršoch. Porovnávala si obidvoje v hlave a neregistrovala, ako sa jej sestra s princom na tom smejú. Niečo jej vraveli, no nezachytila to a ďalej v hlave porovnávala. Začala reagovať až vtedy, keď jej dosť necitlivo Lussia udrela do ramena.

„Nebola si veľmi nenápadná, keď si jej to mäso brala. Nehnevám sa na teba, aj keď by si naozaj mohla byť opatrnejšia,“ pokarhal ju Brennan slovami, ktoré mu prišli na um ako prvé.

„Prečo nepovieš, že si praješ, aby bola v bezpečí a aby sa jej nič nestalo, lebo ti na nej záleží?“ Lussia zas s plnou vážnosťou niečo zahlásila. Dobré mierené, na čo Brennan nevedel čo povedať. Zvlášť, keď sa všetky štyri dievčenské oči na neho sústredene zapozerali bez žmurknutia a očakávali odpoveď hodnú chlapa.

„Znovu to preháňaš, akože nemáš niečo na práci?“

„Mám, ale čakám, či povieš áno alebo nie.“

„Ty máš veľmi zvláštnu výchovu, Lussia.“

„A ty nemáš odvahu, malý princ.“

„Tak dost', PRESTAŇTE!“ Larynia obidvoch prerušila. Možno nie najvhodnejším spôsobom.

Kým sa dohadovali, pribehol k Brennanovi posol a niečo mu zašeptal do ucha. Už na prvý pohľad vyzeral zdesene a prekvapene zároveň a bolo na ňom vidno, ako sa ponáhľá. Ešte aj šeptal so snahou vybaviť niečo naozaj dôležité čo najskôr. Princ sa zamračil a zamyslene sa vybral niečo zariadovať. Vyzval dievčatá, aby ho nasledovali. Vyzvedali podrobnosti, no dozvedeli sa len minimum. Niečo o Marinovi a niečo o tom, že sa treba pripraviť. Nevedeli ale presne na čo, nemali tušenie čo očakávať a čo s nimi bude. Brennan stretal ľudí a dával im rozkazy. Lussii bolo jasné, čo sa pripravuje. Bola ticho. Nateraz. Niektorí ľudia sa vydávali na hradby, ďalší si obliekali brnenia a vyberali meče a ďalšie zbrane. Skupina sa zhromažďovala na nádvorí a iná skupina mužov pomáhala zhromaždiť zásoby a odvieť tých, čo nemohli bojovať niekde do bezpečia. Larynii nedochádzalo, čo sa bude diať, a tak jej to musela sestra vysvetľovať. Zo siedmych princov bol v hrade len Brennan a padli tak na neho všetky povinnosti, ktorým nedokázala porozumieť. Princ nebol veľmi dobrým rečníkom. Mal pod sebou ľudí, ktorí si uvedomovali, že tento deň niekedy musel prísť. Boli odhodlaných brániť svoju slobodu. Nepotrebovali rozkazy, len nasmerovanie nenávisti. Tu získali silu, ktorú u Marina stratili. Tu sa snažili zabudnúť.

Opevnenie, hrad, bašta či pevnosť, malo to rôzne mená. Oslavné a veľkolepé v očiach niektorých, no našli sa aj takí, pre ktorých to bola stará zrúcanina. Pevné kamenné múry boli na viacerých miestach poškodené a zvetrané. Brána bola mocná a len máločo by ju dokázalo zničiť. Oddiel stavbárov sa s ňou snažil urobiť zázraky, aby vydržala akékoľvek obliehanie. Dedičstvo kráľov a umenie dnes už dávno zabudnuté. Nemala žiadne slabiny, ale bola to len brána. Dá sa postaviť a dá sa zbúrať. „Opevnenie je tak silné, ako silní ľudia ho bránia,“ povedal si Brennan. Polohlasne a len tak, sám pre seba. Premeriaval si ľudí. Boli medzi nimi úplne obyčajní ľudia, živiaci sa remeslom. Skutočných bojovníkov, majstrov pre boj na blízko s mečom alebo sekerou či strelcov bolo len veľmi málo. Stopäťdesiat lukostrelcov, šermiarov i najrôznejších pomocníkov dohromady, ale len minimum z nich malo skutočný bojový výcvik. Málo na odrazenie útoku z hradieb a málo, ak sa cez ne dostanú. Nebol čas na prípravu zákopov a svedomitú kamenársku prácu. Vyrábali sa nové šípy a ich tvorcovia mohli len dúfať, že každý z nich nájde svoj cieľ.

Larynia okolo neho hopkala, očakávala nejaký rozkaz, aj keď nevedela o boji nič, zvlášť o obrane proti presile. Nevedela, či sa má niekde skryť a vyhľadávať bezpečie, alebo či má zobrať niektorú zbraň do ruky. Sekery, meče, rôzne kopije a zbrane, ktoré ani pomenovať nedokázala. Bojovať nevedela a to málo od Ziggy nestačí, uvedomovala si to. Chcela byť pripravená a jej odhodlanie prekonával len jej strach zo všetkého, čo sa môže stať. A čo sa tiež pravdepodobne stane. Odrazu sa rozhodla zamieriť k miestu, kde sa rozdávali zbrane. Všetci sa stavali do radu, no chudé a z každej strany na vojnu nevhodné mladé žieňa sa predbiehalo, za nechápavého pohľadu všetkých naokolo. Len čo sa dostala na začiatok, poslali ju preč. Vraj tu nemá čo hľadať. Nebolo to však pre jej silu. Pravidelné nosenie vody jej prinieslo niekoľko svalov, udvihla by meč a na základnej úrovni by sa určite s ním naučila narábať, ale bola žena. Ženy do armády nepatria, ani v tomto svete, tak odlišnom od Marinových dŕžav.

Išla za Brennanom, ktorý mal dost práce s organizovaním všetkého potrebného na to, čo sa malo udiť už zanedlho. Videla, ako stále niečo plánuje a vysvetľuje a snažila sa počúvať, no veľa si nezapamätala. Počúvala na pol ucha príkazy pre všetkých a túžila vedieť, čo má robiť. Čakala, no zanedlho stratila trpezlivosť a potiahla princa za rukáv. Otočil sa k nej a povedal jej, aby sa išla skryť. *Nič viac? Bojí sa o mňa alebo vie, že neviem vôbec bojovať? Alebo je v tom niečo iné, niečo, čo mi nechce povedať? Možno má veľký strach alebo niečo chystá a ja mu len prekážam. Je múdry, určite niečo vysvetlí. Mala by som mu s tým pomôcť.* Odchádzala od neho, no znovu sa priblížila. Potichu a nesmelo, a ten ju znovu poslal k ostatným. Do skupiny tých, ktorí nedokážu bojovať. Larynia nechcela odísť, ale chytila ju akási ruka a ťahala. Stuhla od prekvapenia, nebola to bežná ruka. Bola jej známa a bola slabšia, ako by čakala. Nahmatala ju vlastná sestra a viedla k ostatným. Nebojovala s ňou, vzdala to a išla. Sprevádzaná sestrou a veľmi nepríjemným pocitom, že dôjde k obrovskej tragédii.

Cesta viedla do tajného tunela, ktorý bol zároveň skladiskom. Obzerala sa dozadu a posledný pohľad, ktorý sa jej naskytol, bol na princa. Bol nervózny a s očividným hnevom si odopínal oblečenie vhodné pre princa a pripravoval brnenie. Tunel sa skrúcal do rôznych smerov a svetla ubúdalo. Bolo vidno len niekoľko zapálených fakiel' vpredu a tváre. Len niektoré, väčšine bolo vidno len zadnú časť hlavy, no tých niekoľko tvárí, ktoré bolo vidno, dotváralo atmosféru úplnej skazy. Po krátkej dobe sa predné postavy prestali pohybovať. Nebol to tunel medzi hradom a bezpečím, nech by už to bezpečie bolo kdekoľvek. Bola to slepá chodba. Žiadny útek, len skrýša.

Zásoby potravín, fakle a palica v rukách Lussie. Asi päťdesiat ľudí bolo na jednej hromade a najčastejším spoločníkom bol strach.

Počuť bolo po zatvorení tunela len niekoľko výkrikov chlapov, ktorí robili záverečné prípravy. Trvalo to dlho, no nie tak dlho, ako skutočný boj. Larynia ani nikto iný nemal prehľad o tom, čo sa dialo. Dalo sa to len odhadovať podľa zvukov. Tetivy lukov, dopady kameňov z katapultov a neskôr kovový zvuk úderov mečov na štíty a brnenia. Telá padajúce na zem a výkriky tých, ktorí sa lúčili so životom.

Trúby a bojové piesne sprevádzali obrovské množstvo vojakov, ktorí sa blížili k hradu. Boli odlišní, ako zoskupení z rôznych národností a mali vnútený jediný cieľ, za ktorým bezhlavo išli. V kožiach neznámych zvierat so sekerami, v kovových prilbách a brneniach či na koňoch s lukmi a kopijami. Obrancovia mali na nich z výšky dobrý a zároveň veľmi strašný pohľad. Tisíce bojovníkov v útvaroch, ktoré ledva držali pohromade. Viditeľne boli pre Marina dôležitejšie počty ako vojenské umenie. Odlišní bojovníci boli premiešaní navzájom a bolo počuť ich odhodlanie. Pozabíjať, vyplieniť a dokázať, ktorá viera je naozaj tá pravá a vhodná naozajstných ľudí. Obliehačích strojov veľa nebolo, ale niesli si so sebou veľa dlhých rebríkov. Málokto videl hrad predtým, no vedeli, do čoho sa púšťali. Neopúšťala ich dobrá nálada a boli presvedčení, že zaslúžené víťazstvo nad neveriacimi je na dosah ruky. Veliteľom bol samotný Marinus. Mal výborného vojvodu, ale chcel dokázať, že aj vo velení armáde ho nikto neprekoná.

Brennan sa postavil na najvyššiu časť hradieb, aby dobre videl situáciu. Mal rešpekt svojich vojakov a strach. Viac strachu, ako vojakov. Poznal opevnenie, v ktorom sa nachádzal a vedel odhadnúť výsledok. Nevidel možnosť, ako by sa dalo ubrániť nešťastiu. Prikázal lukostrelcom, aby čakali na priblíženie. Vyčkával a očakával prvý krok. Časť hradieb, na ktorej stál, bola zasiahnutá katapultom. Lukostrelci začali zmätenú paľbu, no len málokto z nich smrteľne zasiahol niekoho z útočníkov. Šípom odpovedali ďalšie šípy a aj keď mali obrancovia výhodu, len málo z nich malo skúsenosti s reálnym bojom. Rady obrancov boli rýchlo kosené a tých niekoľko, čo ostalo nažive, malo zanedlho málo nepoužitých šípov. K hradbám sa začali dvíhať rebríky a od brány bolo počuť údery baranidla. Rebríkov bolo naraz priveľa na to, aby sa dali ničiť a zhadzovať. Zo začiatku sa dostalo na vrchol opevnenia len niekoľko z uctievačov Marina, ale ich počet rýchlo narastal. Presila obrancov sa menila na presilu útočníkov ešte na hradbách a Brennan nemohol proti tomu urobiť vôbec nič.

S čoraz menšou hrstkou bojovníkov ustupoval, zasiahnutý šípom do ruky. Aj keď sa poslední bojovníci statočne bránili, jeden za druhým padal na zem alebo na telo, ktoré tam ležalo len chvíľu. Hradby padli, zanedlho tiež nádvorie a odpor sa menil zo statočného na úplne zúfalý. Dobyvatelia začali prehľadávať hrad. Hľadali niekoho, kto by sa im ešte dokázal postaviť a kto by im dokázal zabrániť v tom, aby si zobrali so sebou všetko, čo sa im zapáči. Drahocenné predmety zo zlata, striebra a ďalších kovov sa strácali vo vreciach, rovnako ako zbrane a všetko ostatné, čo malo nejakú hodnotu. Prehľadávali hrad, ale nepodarilo sa im nájsť vchod do skrýše. Vydávali hrozný hluk, smiali sa a chválili svoju odvahu a silu. Možno nie zaslúžene, ale o to hlasnejšie. Kričali tak, že ich bolo do skrýše veľmi dobre počuť. Výkriky o neveriacich, zbabelcoch či o tých, ktorí nemajú správnu cestu životom a nezaslúžia si žiť. Všetky príkázania z Vodných kníh, spravodlivé i úplne hlúpe, ovládali vojakov a nedávali im priestor pre súcit. *Ako keby to neboli ľudia*, pomyslela si Larynia. Vôbec nevidela, čo sa skutočne stalo. Nemala odvahu priblížiť sa k vchodu, aby lepšie počula a aby niečo málo cez niektorú škáru videla. Mrzla spolu s ostatnými. Nie tak od zimy, ako od niečoho iného, čo dovedy nepoznala. Aspoň v takýchto rozmeroch nie.

Marinus bol spokojný. Sedel na svojom kresle, ktoré nieslo šesť chlapov a prizeral sa na koniec bitky. Boj nebol rovný, to mu bolo jedno. Posledný hrad tých, čo s ním nesúhlasili a nebol až tak ďaleko. Na tvári zmes akéhosi chladného úsmevu a bezohľadného nadšenia, že bude zanedlho koniec. Stačilo niečo múdre povedať a zanedlho sa ciele naplnia. *Toto náboženstvo je najdokonalejší vynález, aký len môže byť. Môžem robiť čo len chcem. Čo len chcem!* Všetko si však nechával pre seba. Nemal strach, že by to niekto zneužil proti nemu, a ak aj mal, tak si z toho ťažkú hlavu nerobil. Nemal sa však s kým podeliť o svoje skúsenosti, keďže nikomu nedôveroval natoľko, aby sa s ním o čomkoľvek bavil. Bol víťazom a pozeral sa na plné vrecia lupu. Pohľadom tiež prešiel svojich vojakov. Nikoho nepoznal po mene a ani nechcel poznať. Ľudia, áno, ale hlavne nástroje na uskutočnenie cieľov. Bez nich to nejde. Vedel, ako ten lup použije. Niečo na skráslenie chrámu a svojich osobných komnát a časť na rozdanie. Bude tak ešte silnejší, ako kedykoľvek predtým. Niečo rozdá a získa za to ešte väčšiu oddanosť. Pre čokoľvek, čo ho v budúcnosti napadne.

Lussia bola pokojná. Nie tak, ako obyčajne, čo tiež nebol veľký vrchol pokojnosti, ale bola pokojnejšia ako ostatní. Zvierala v ruke palicu a počúvala, čo sa vonku deje. Chcela zachytiť každý zvuk a každý detail a cítila sa niečím výnimočná. Práve ona mala byť vodcom akejsi novej

generácie. Generálom tých, čo prežili. Získavala odvahu vyjsť von, no vždy, keď už chcela vyliezť, niečo začula a stiahla sa. Zakaždým, keď dlho nič nepočula a keď bolo vonku bezpečne, prišla zmena. Čakala do zotmenia, keď konečne vyšla. Povedala všetkým, aby ostali v tuneli až kým sa nevráti.

Zohnutá a ostražitá s neveriacimi očami pozerala na tú skazu. Mŕtve telá posiate hlbokými ranami po celom nádvorí, plamene na strechách domov a v ovzduší zápach smrti. Okamžite jej prišlo zle z tak nechutného obrazu. Každý by sa pri takom pohľade dal do plaču a Lussia nebola výnimkou. Spoznávala ľudí, ktorých za tie dni aspoň na chvíľu videla. Boli iní, nehybní. Bledí a úplne od krvi. Počula tajomné ticho, pretkávané len zvukom praskajúceho dreva vo všetkých tých ohňoch. Pevne držala palicu v rukách a myslela si, že je pripravená na všetko. Každý krok jej však z istoty odoberal, až nedokázala myslieť na nič iné ako na to, čo bolo všade okolo nej. Nenarazila na nikoho živého a uvedomovala si, že do tohto sveta nepatrí. Smútok sa striedal s nekonečnou nenávisťou.

Pomyslela na hviezdu a na pocit, že by jej Marinus kľučal u nôh a ona by ho jediným sekutím zabila. Snažila sa hviezdu nahmatať, ale nemala ju, už dlho ju nemala. Teraz si ju želala viac, ako kedykoľvek predtým. Použiť ju na to, aby mu čo najviac ublížila. Za všetko, čo kedy spáchal. Kedykoľvek, nie len dnes alebo za jej života. Chcela vysvetliť, čo to znamená bolesť. Utrpenie. Všetko to, čo je pre neho tak známe by mu dopriala v takom množstve, že by sa už nepostavil.

Začula hlas. Nieкто volal na ňu. „Chlapi, tu je ešte niekto!“ Obrovský chlap, na prvý pohľad bez srdca, zodvihol svoju sekeru a dal sa do behu jej smerom. Lussia stuhla, nevediac čo rýchlo robiť. Pomyslela na svoju palicu, ale nevedela ju použiť. Držala ju obidvomi rukami, ale nevedela ňou udrieť. Bojovník s vytetovanými výjavmi z vojen na rukách jej palicu rozsekol na dve. Lussia spadla, silou úderu i strachom. Odrazu pred ňou nebol jeden z tých barbarov, ale štyria. Zdvihla jednu polovicu palice a najbližšieho udrela tak silno, ako len vedela. Nespravila mu vôbec nič, len ho rozosmiala. Mocná ruka ju chytila pod krkom a po krátkom, ale silnom dusení odhodila.

„Je moja, uvidel som ju prvý!“

„Moja je, ja som sa o ňu postaral!“

„Keby som nikoho z vás nevolal, tak je jasne moja, predám ju ja!“

„By ťa premohla táto slečinka! Maličká je moja! A môžem si s ňou robiť čo chcem!“

Vojaci sa hádali a smiali zároveň. Jeden z nich ju prehodil cez rameno a spolu odchádzali z hradu aj s Lussiou. Chceli ju predať a dohadovali sa, čo s ňou bude a kde ju predajú. A za koľko. Prezerali ju z každej strany a dávali pozor, aby sa neprebrala skôr, ako si to budú priať.

Keď sa konečne zobudila, všimla si zviazané ruky a kus látky v ústach. Akýsi neznámy hlas sa jej pýtal, kde sú ostatní z hradu a nešetrne jej odstránil látku z úst.

„Ženy, deti a všetci, čo prežili bitku. Kde sú?“

„Spýtaj sa Marina, prišla som až po bitke.“ Lussia bola zničená a všetko ju bolelo, na rozhovor nemala náladu a prezradiť úkryt svojej sestry a ostatných nechcela za žiadnu cenu.

„Marina hovoríš? Marinus je mŕtvy. Sám som ho zabil, keď mi nedal môj podiel.“

„Tak ma môžeš odviazať.“

„Tak to asi nepôjde, maličká. Aspoň teraz nie. Povedz mi, kde sú ostatní a zvážim to.“

„Akí ostatní? Prišla som až po bitke a sama.“

„Klamať možno vieš, ale mňa neoklameš. Takže kde sú? Alebo sa dohodneme. Ak ich nájdem, tak ťa nechám ísť. A ak nie, tak ťa budem spoznávať veľmi, veľmi dlho.“

„Viem, čo si zač. Úbohý otrokár, predáš aj vlastnú matku!“

„Úbohý ani nie,“ povedal so škodoradostným úsmevom, „ale dievča ako si ty by asi nechcelo pracovať na niekoho, kto by tvoje drzé malé ústa nenasýtil ani slanou vodou. Tvoju tváričku by som mal zmaľovať bičom.“

„Vravel si, že Marinus je mŕtvy!“

„Nepoznáš svet, a ak si myslíš, že on bol najhorší, tak to sa ti nebude páčiť tam, kde ťa predám. Dajte ju k ostatným,“ prikázal svojim pomocníkom, „uvidíme, či zaspieva.“

19. Kapitola - Osamelosť

Ráno po bitke bolo dlhé ticho. Lussia sa nevracala a Larynia mala o ňu obrovský strach. Znovu a znovu ju prepadala úzkosť a bála sa, že sa jej niečo prihodilo. „Mala sa už dávno vrátiť,“ povedala si len tak, sama pre seba. Ostatní ju počuli a na nádeji im to nepridalo. Larynia bola nútená konať a zistiť, čo sa stalo. Nikdy nevidela vojnu a nevedela, čo očakávať. Bola z úplne iného sveta, ktorý sa začínal prechádzkou do chrámu a končil cestou späť. Teraz už nemala domov, vôbec žiadny. Ani nečakala, že by sa znovu nejaké miesto toho veľikánskeho sveta mohlo stať jej domovom. Opatrne vyšla zo skrýše, keď narazila na neveselý pohľad, ktorý jej privodil zvracanie. Videla množstvo smrti všade okolo, kdekoľvek sa pozrela a kdekoľvek vkročila. Cez slzy ani dobre nevidela, ale našla dve polovice palice, ktorú mala Lussia. Pozerala okolo seba, či ju niekde uvidí. Nikde nebola a uvedomila si, že tie dve polovice boli predtým vcelku a sama by ju určite nelámala. *Muselo sa jej niečo stať a ja som tam nebola. Prečo som tam len nebola? Mala pravdu, som naozaj tá najpríšernejšia na svete!* Hnev sa jej prenášal do smútku a do hlasného náreku. Hlasnejšieho, ako by čakala. Plakala, keď ju niekto chytil za rameno. Strhla sa. Uvidela jednu zo žien, s ktorými bola v úkryte. Dozvedela sa, že nad zlomenou palicou plače už aspoň hodinu.

Larynia bola plná spomienok. Čo všetko prežila a čo všetko chcela prežiť so svojou sestrou. Sama bola staršia, viac vážena a viac učená do viery, ktorá jej bola teraz k ničomu. Ovládala rôzne nariadenia a príbehy, ktoré sa musela učiť a učila sa ich rada, aj keď ju viera skoro zabila. A bála sa, že jej sestru úplne. Nikdy v živote nemala ten pocit, aký má teraz. Nikdy sa jej nezдалo, že by to bolo možné, aby toľko vecí v jej živote vyhodnotila ako zlých a to, čo považovala za nesprávne, sa ukázalo úplne inak. Spomínala na to, ako sa ešte ako malá zastala sestry, ktorá nevedela z hlavy niektorý verš o vode. Dostala za to len niekoľko zlých pohľadov a sľúbila sestre, že ju už nebude vyťahovať z problémov. Teraz by dala všetko za to, aby sa mohla o ňu ešte aspoň raz postarať.

Pomyslela na všetkých, s ktorými prišla do styku. Nevedela, čo sa stalo s Lussiou, ale určite niečo zlé. Hľadala Brennana a našla ho, pokrytého množstvom rán a z nehybnej ruky mu trčal šíp. Začala plakať nad ním aj nad všetkými, s ktorými ju viazala niektorá spomienka. Spomínala, plakala a nemyslela na to, či mohol urobiť niečo viac. Vedela len, že sa snažil. Odrazu si uvedomila, že sa mohlo niečo stať aj tej palme. Však nie je ďaleko od hradu a ak ju videli, mohli jej ublížiť. Mohla voľne odísť, kým každý oplakával niekoho z rodiny a dobrých priateľov. Alebo skôr to, čo z nich zostalo.

Palma vyzerala stále rovnako. Ani veselo, ani smutne, stále ako obyčajná palma. Jej hlas sa však zmenil a bol sfarbený veľkým nešťastím. Nikto jej neublížil, ale bola smutná ohľadne toho, čo sa jej dialo na dohľad. Niektorých miestnych ľudí si obľúbila a ani nevedela, koho z nich ešte uvidí. Teraz pred sebou videla Laryniu. Sama palma bola kedysi dievčaťom, ale nikdy nevidela nikoho, komu by išli z očí také potoky slz. *Musela stratit' niekoho, na kom jej veľmi záleží*, pomyslela si palma. A bola si tým istá.

„Vitaj v tejto hodine, čoskoro však pominie, tak ako my sa pominieme, možno rýchlo, to nevieme.“

„Keď som vyrastala pri chráme, tak som bola najvyššia kasta a mohla som opovrhovať ostatnými, ale nikdy som to nerobila. Viem, že si iba palma a s veľkými vojnami nemáš veľa spoločné, ale aj tak som sa chcela presvedčiť, či sa ti nič nestalo. A tiež by som sa rada niečo spýtala.“

„Len sa pýtaj milá moja, múdrosť vekov je i tvoja, rada ťa mám za návštevu, nie som sama a je mi do spevu.“

„Neviem, ako by som sa to spýtala, ale... je Lussia v poriadku?“

„Nepoznám žiadnu Lussiu, vidím však tvoju depresiu, veľa pre teba znamenať musí, keď sa palmy pýtať skúsiš.“

„Lussia je moja mladšia sestra, bola tu so mnou. Nemala ťa veľmi rada, ale to preto, že ťa nepozná. V skutočnosti je veľmi dobrá.“

„Tak už tuším o koho ide, jedno dievča s tebou príde, odlišná a celkom iná, no nie je to tvoja vina.“

„Nechápem, o čom hovoríte, aká vina? Ak je iná, tak to nie je zle, teraz už nie, keď je celý svet úplne iný.“

„Svet je zvláštny vždy a stále, aj keď nemáš srdce malé, nemôžeš v ňom každého mať, až do konca sa s každým hrať.“

„Vôbec neviem, čo tým chcete povedať, nikdy mi nešlo tak ohýbať jazyk, ako to dokážeš ty.“

„Keby som aspoň jazyk mala, tá kliatba mi všetko vzala, priateľov a tajné lásky, spomienky naplnili vrásky.“

„Ak by si sa znovu premenila, pomohla by si mi nájsť a zachrániť sestru? Mám ju veľmi rada a rodičia mi ju dali na starosti a nemalo by sa jej nič stať.“

„Rodičia na starosť dali? Aký je tento svet malý, nie si od nich ďaleko, no bez nich si namätko.“

„Chceš tým povedať, že by som sa nemala riadiť tým, čo odo mňa chceli rodičia?“

„Riad' sa čím chceš a koľko chceš, jednu vec zo života však vieš, spoliehať sa nie je cesta jasná, utekať stále je skutkom blázna.“

„Pomôžeš mi? Urobím všetko, čo si budeš priať.“

„Aj trochu tej zeleniny, ku tomu trochu slaniny, no a potom, namojdušu, zoberiem si tvoju dušu!“

Larynia ustúpila od palmy a preľakla sa. Ona chce odo mňa naozaj moju dušu, alebo si robí srandu? Keby tu tak bola Lussia, alebo Ziggy. *Možno je naozaj zlá a mala by som sa od nej držať ďalej. Alebo by dokázala moju dušu na niečo použiť, napríklad na záchranu Lussie. Čo ale bude so mnou?* Larynia rozmýšľala ako vždy dlho, nedokázala sa rozhodnúť a nevedela, čo by ktorá možnosť znamenala.

„Ak ti dám svoju dušu, budeš ju môcť zachrániť?“

„Ani náhodou ty jedna, rozumovo si fakt biedna, o duši asi nič netušíš, skutočne ju rozdávať musíš?“

„Je tu niečo, čo by som mohla urobiť, aby bola tu a v poriadku?“

„Oslobod' ma z tohto tela, vieš že nežiadam tak veľa, zvládneš to a budem voľná, k tvojim službám a slobodná!“

„Ako ťa môžem zachrániť?“

„To by som rada povedala, ale nemôžem už od mala, ak by som to prezradila, bola by to posledná chvíľa.“

„Ako posledná chvíľa,“ zaujímala sa Larynia. „Musela by si odísť?“

„Skapala by som tu a teraz, nebola by som ako doteraz, v púšti ďalšia mŕtvola, o ktorú ľudia nestoja.“

„Mysli ako Lussia, myslí ako Lussia,“ hovorila si sama pre seba. „Keby tu bola, tak by to dokázala a začala by... S čím by začala. Prekliatie, áno, to je ono. Milá palma, povedzte mi, aké je Vaše prekliatie, prosím.“

„Moje prekliatie nepoznáš? Ty dve palmy nerozoznáš? Jedna ani nerýmuje a tá druhá to ľutuje.“

„Ty... Vy... musíte hovoriť vo veršoch!“

„Ide ti to skvele slečna, no viac budeš nebezpečná, na zlomenie kúzla musíš... Ale to už asi tušíš.“

„To neviem, nikdy som nečarovala a vôbec to neviem.“

„Rozprávam vo veršoch už kus... Pár ďalších slov k tomu skús! Budem voľná a plná vďaky, k tvojmu smädu zavolám mraky.“

„Nerozumujem čo odo mňa chcete.“

„Trochu myslí konečne, odídu lúče slnečné, kým začne hlava pracovať, skončí v nej všetko tancovať!“

„Rozprávam vo veršoch už kus... A už nechcete hovoriť vo veršoch.“

„No výborne, pod' ďalej smelo, netvár sa tak moc umelo, niekto musí veršovať, iná môže žartovať.“

„Na vtipy veľmi nie som.“

„Ale ja po tebe nechcem žarty, nechcem s tebou ani hrať karty, len skús to čo skúšam stále, to také aj trochu hravé.“

„Kývať listami?“

„Nie si palma ako ja, tak sa trochu posnaž, moja, ako asi stále vravím, myslíš, že sa s tým len bavím?“

„Mám hovoriť ako vy vo veršoch?“

„Zvládneš to a budeme spolu, odstráň prosím moju smolu, môžeme žiť a hodovať, svet krajším znovu budovať.“

„Ale ja neviem hovoriť tak ako vy vo veršoch, nikdy som to ani neskúšala.“

„Skúsiš a uvidíš, dáko si poradiš, možno nemáš poňatia, čo je to dostať sa z prekliatia.“

Larynia sa zamýšľala, ale nič ju nenapadalo. Nepoznala rýmy a ani nevedela o čom niečo povedať. Palma jej poradila, aby skúsila o Lussii, keď ju má tak rada.

„Lussia je výborná, proti hlúposti odolná, teraz neviem kde je, ale... dodala si mi nádeje.“

Pred jej očami sa začala palma meniť. Zmenšovala sa a ružovela. Najvyššie listy sa menili na husté zlaté vlasy a zazelenali sa jej oči. Premenila sa na nádhernú ženu. Larynia bola od nej o niečo mladšia, ale krásou sa jej nemohla vyrovnáť ani vo sne. Pozerala pred seba a uvidela ženu, za ktorou by sa každý chlap otočil a akej každá žena závidí. Bola nahá, ale rýchlo si vyčarovala nové, svieže rúcho. Bolo ako z čistého zlata a z tisícov najžiarivejších hviezd. Larynia sa jej poklonila. Obyčajné dievča, ničím nezaujímavé, pred bohyňou. Chválila jej krásu a hlboko v duši jej závidela.

„Si skutočne nádherná, nikdy som nikoho takého nevidela.“

„Ďakujem ti a som veľmi vďačná za to, že si ma oslobodila. Bola som príliš dlho prekliata a svet sa odvedy zmenil. Najradšej by som ho celý videla a nanovo spoznávala. Musí byť plný života

a veľmi pekný. Svätyňa prírody a všetkých spravodlivých. Vojny boli aj vtedy, keď som bosá tancovala na lúkach a užívala si život plný nádhery a najjemnejších vôní.“

„Nepáčia sa mi vojny, sú hlúpe, hlúpe a zbytočné a...“

„A zomierajú v nich dobrí i zlí. Neznámi i tí, ktorí sú nenahraditeľní. Pamätám si lásku a pamätám si boje a celé vojny, ktoré nedokázali vôbec nič, iba rozosiť smrť. Život je krajší ako smrť a ak má smrť prísť, tak nech je za životom, ktorý stál za to.“

„Veľmi sa mi páči ako rozprávate, ste tak vznešená.“

„To ty si vznešená. Nikto mi nepomohol po celé veky. Prišla si ty a všetky sny sa stali skutočnosťou. Ty si dokázala to, čo nedokázal nikto iný. Možno pre teba vyzerám ako bohyňa, ale nikto nemá tak dobré srdce, ako máš ty. Urobím čo budem môcť, aby som Lussii pomohla a tebe tiež. Ako ťa volajú, odvážne dievča?“

„Volám sa Larynia.“

„Si skromná, aj keď v tebe vidím viac smútku ako radosti. Mám nesmiernu radosť, že som znovu na slobode, ale nemôžem byť šťastná tak, ako som bola šťastná kedysi, kým ty smútiš. Som Ciali Dorostea a ty si dôvod môjho úsmevu.“

„Bojím sa o sestru. Vyšla zo skrýše skôr, ako odišli všetci vojaci Marina z hradu. Museli ju odvliecť, alebo...“

„Nemaj zlé myšlienky, všetko sa odteraz na dobré obráti,“ povzbudzovala ju Ciali, ktorá sa jej dotkla tváre. Larynia okamžite zabudla na smútok a únavu a veľmi ju prekvapilo, čo sa vlastne stalo. Prešli spolu cez bránu do hradu a uvideli smutné ženy, deti a starcov, ako sa skláňali k svojim mužom, bratom, otcom či synom. Ciali sa medzi nimi ukázala ako dúha po daždi a v jemnom vetre sa jej rúcho krásne vlnilo. Všetky oči sa dívali len na ňu. Neplakala. Nikto nepoznal jej minulosť ani túžby. Smrť jej však cudzia nebola.

„Môžem oživiť teraz iba jedného, vyberte rozumne. Rada by som oživila všetkých, ale nemám na to toľko sily.“

„Dokážeš oživovať mŕtvych?“ Larynia vypleštila na Ciali svoje oči a nevedela, či je niečo také naozaj možné, alebo len nejaký trik. Rozbehla sa k Brennanovi a objala ho. Priala si, aby žil. Aby bol pri nej. *Aj keď by sa mi nemohol veľmi venovať, však má svoje kráľovstvo, o ktoré sa musí postarať. Chcel, aby sme boli všetci v bezpečí a sám za to zaplatil životom. Možno by ho mohla tá kráska zachrániť.* Ciali k nemu pristúpila, priložila na neho ruku a odpadla. Len tak, z ničoho nič padla na zem, zatiaľ čo sa Brennan nadýchol. Poobzeral sa po svete a zbadal Laryniu, ako je pri ňom a pozerá sa na neho. Všimol si, ako sa na neho pozerá s láskou, ale zaujalo ho niečo iné. Hrad

bol úplne zničený a všade okolo mŕtvol y ľudí, ktorých dobre poznal. Medzi nimi niekoľko cudzích vojakov. A tiež neznámu krásku, ktorá ležala vedľa neho. Nebola od krvi a dýchala. Úplne potupila jeho zmysly a pozeral sa len na ňu. Žiadna iná žena na svete od vtedy nebola, všetky ostatné v jeho očiach zanikli. Pýtal sa Larynie, kto vlastne je a tá mu to okamžite povedala. Popisovala mu čo sa stalo, najnovšie udalosti. Prišlo jej však veľmi zvláštne, že sa stále pozeral len na tú krásnu ženu a nie na ňu. Alebo na čokoľvek iné na celom hrade. Princ sa pokúsil vstať, ale nedokázal to a v bolestiach sa zrútil k zemi. Larynia sa mu snažila pomôcť a zastavila mu nové krvácanie. Nechala ho ležať a vreckovkou mu utierala pot. Napadlo ju doniesť mu chladnú vodu na pitie, ale zarazila sa. Studňa, ktorá bola pred tým plná drahocennej vody, bola rozbitá a zahádzaná pieskom. Nechájala, prečo to niekto urobil a čo k tomu niekoho viedlo. Skúšala ju vyhrabať, ale zanedlho bola vyčerpaná a musela prestať. Niekde v púšti bez vody, bez dobrého tieňa pred slnkom a s princem, ktorý jej zanedlho zomrie pred očami. Aj keď jeho srdce patrí inej už od prvého pohľadu. Chytila krásku za ruku a chcela sa jej spýtať, či dokáže aj vodu zariadiť, ale nereagovala na ňu. Nevyzerala vysilene, len ospalo. Nedala sa zobudiť. Trochu vody bolo v skrýši a vynášala sa von, ale bez poriadneho zdroja hrozila každému smrť od smädu.

Larynia nevedela, čo robiť. Dala prednosť skúsenejšej, aby sa starala o Brennana a znovu sa pokúšala odstrániť všetok piesok zo studne. Netrvalo dlho a odpadla aj ona. Všetkých troch potom premiestnili do tieňa, ktorý poskytovali stále držiace steny niektorých budov.

20. Kapitola - Životy na predaj

„Stojte vzpriamene, otroci!“ Nepříjemný obchodník s bičom v ruke a nejakými zvitkami v druhej nútil všetkých svojich otrokov k tomu, aby stáli vzpriamene. Bola nesmierna horúčava. Trhovisko bolo plné ľudí z najrôznejších kútov sveta. Všade sa diskutovalo o cenách, o najrôznejších ponukách a zavíjanie vetra prekonávali výkriky obchodníkov s ľuďmi. Každý predával obrovské množstvo otrokov a chcel sa ich čo najskôr zbaviť. Silných a zdravých jednotlivo, priemer zväzovali spolu s podpriemerom. O otrokov bol veľký záujem na najrôznejšie činnosti. Do domácností, na rôzne stavby či dokonca náboženské obete. Byť otrokom znamenalo byť ničím, len akousi vecou. Majetkom, ktorý sa môže za deň predat' aj desaťkrát. Niektorí s otrokmi narábal ako so sluhami či pomocníkmi, no pre väčšinu nebol otrok viac, ako vrece múky alebo soli. S jednou výnimkou, vrecia múky nikto nebil a nikto im nenadával.

Lussia bola zaradená do radu vedľa ďalších, čo mali rovnaké šťastie. Vojnoví zajatci, zradcovia i obyčajní ľudia, ktorí boli v zlom čase na nesprávnom mieste a budú si to vyčítat' asi až do konca života. Vynikala svojou malou výškou. Všetci okolo nej boli vyšší a každý z tých, ktorých videla v tesnej blízkosti, toho prežili oveľa viac ako ona. Bola malá, mladá a nemala tušenie, čo sa s ňou teraz stane. O otrokároch počula hrôzostrašné veci a teraz mala možnosť zistiť, či sú pravdivé. Na vlastnej koži. Najrôznejšie jazyky sa striedali a prekrikovali, nakupovali ľudia v jednoduchých šatách i boháči s modrými slnečníkmi, ktoré ich chránili pred svetlom a neznesiteľnou horúčavou.

Ktosi z kupujúcich ukázal na mocného chlapa vedľa nej. Bol vyššej postavy, tmavší a na prvý pohľad silný. Kupujúci za neho chcel zaplatiť dvadsať zlatiek, aj keď otrokár si pýtal sto. Dohadovali sa a presviedčali jeden druhého o tom, čo s ním bude. Dvaja rozhodovali o ďalšom osude tretieho. Lussia veľa nepočula, len niečo o tom, že hľadajú niekoho do akejsi arény. Muž, ktorému miestna reč nič nehovorila, sa len díval pred seba. Bol určite z veľkej diaľky a tak ako väčšina otrokov tu bol prvýkrát. Asi aj posledný. Dohodli sa na nejakom čísle, jeden vyplatil druhého a tretí zmenil majiteľa. Už nebol majetkom jedného človeka, ale iného, aj keď až tak odlišný sa nezdali byť. Zanedlho sa objavil ďalší záujemca a dohodol sa na kúpe dvoch žien. Úplne obyčajných a lacných. Na nejaké práce v domácnosti. Lussia nevedela, či vôbec chce, aby ju niekto kúpil. Bolo jej jedno, že z prvej kasty sa dostala na úroveň obyčajnej otrokyne, ale trápil ju pohľad kúsok od nej. Vo vedľajšom stánku niekoho predali a pri zmene majiteľa sa pokúsil utiecť. Od nového

majiteľa dostal niekoľko rán bičom a jeho ďalší otroci, ktorí u neho boli už asi veľa rokov, mu ešte niekoľko rán pridali. Rozhodla sa neutekať a len tak stáť, vystrašená a znudená zároveň. Slnko pražilo a odoberalo jej tie sily, ktoré ešte ostali.

Otrokár ju nespomínal a ľudia sa o ňu nezaujímalí. Bola pre nich často primladá, ešte nevhodná na kúpu. Šatiť ju a vykrmovať, to by sa nikomu nechcelo. Nikto nechcel otroka, ktorý by nemohol pracovať okamžite, bez zbytočného zdržovania. Každý chcel niekoho, kto by sa hneď pustil do práce bez odvrávania a aby stál čo najmenej. Lussia tak mala mizivú šancu, že ju kúpi niekto aspoň trochu dobrý. Prekvapovalo ju, že nielen muži, ale aj ženy nakupovali otrokov a niekedy dokonca aj predávali. Pri Lussii sa zastavil nejaký muž, podľa oblečenia niekde z hôr, a stlačil jej líca jednou rukou. Všimol si jej zúbky. Prezrel a išiel ďalej a skúšal to isté na mladej a dosť peknej žene, ktorá teraz stála vedľa Lussie. Znovu stlačiť líca a keď ho nezaujala, dostal od nej pľuvanec. Bez rozmýšľania jej to vrátil päťami. Majiteľ stánku s otrokom si to všimol a hneď plný hnevu sa dal s ním do reči. Niečo o tom, že si veľa dovoľuje a že môže tú otrokyňu biť až vtedy, keď si ju kúpi. Pridal aj to, že ju dá lacnejšie, len za tridsať zlatých. Zjednali cenu a ťahal ju za sebou. Žena sa bránila a jej nový majiteľ sa na tom smial. Ten, kto ju ukazoval ako jednu z otrokýň, sa smial tiež a bol rád, že sa ju podarilo predáť. Bolo poludnie a väčšina otrokov od rána stála o smäde a o hlade. Tí, ktorých si niekto kúpil, na tom lepšie neboli. Plynuli hodiny a stále bolo dosť ľudí na predaj, ale zákazníkov rýchlo ubúdalo. Na jej veľké prekvapenie uvidela jedného z princov z toho hradu, nie ako otroka či zákazníka, ale ako toho, kto sám predával otrokov. Chcela ísť za ním, ale nemohla. Musela stáť v rade na svojom mieste a každý pohyb pocítila. Keby sa aj rozbehla a dostala sa k nemu, tak by ju možno ani nespoznal. Ak by aj spoznal, možno by bol rovnaký ako ten, čo ju teraz predáva. *Tí princovia sú divní, jeden zoženštený a opakujúci stále to svoje akože, ďalší dvaja sa navzájom pozabíjajú a ďalší predáva otrokov. Poriadna sloboda, len čo je pravda. Na jednej strane sa vzopriet Marinovi a na druhej robiť to, čo asi ani on sám nerobí.*

Postupne začala chápať situáciu a všetkých ľudí, ktorí si kupujú otrokov. *Je to pohodlné, dať niekomu ako úlohu všetky tie nepríjemné veci. Úžasne ľahké a keď si na to človek zvykne, tak to musí byť úplne normálne. Raz denne sa zobudiť, kúpiť nového otroka a zbaviť sa toho predošlého. Tak to asi chodí v tomto kraji. Nevie, či by som ja chcela otroka. Niekoho, kto by za mňa pracoval. Samozrejme, že áno, ale otrok? Skôr sluhu. Každý sme nejaký a len málokoho by som chcela vidieť v otrockých šatách, ako pracuje od rána do večera. Marinus, to by bolo! Dedo bez svojich stúpcov, ktorý drhne moju podlahu. To by som si užila. On by si zaslúžil aj ďaleko hor-*

šie. Ale všetko je vymenené a ja som na trhu kvôli nemu. Určite dost veľa z týchto podliakov pozná toho arogantného starca.

„Hľadám dievča na rozhadzovanie kvetov, nejakú mladú,“ ozvala sa jedna zákazníčka. Bola vysoká a oblečená v tmavom plášti, ako keby chcela zakryť svoju osobnosť. Veľmi vysoká a aj svojim hlasom pripomínala Ziggy. Lussia sa na ňu pozerala, keď ju z radu vytiahol jej majiteľ dost nepekňým úderom do chrbta.

„Táto je za stopäťdesiat, je pracovitá a ovláda každé umenie.“

„Áno? A vieš aj jej meno, keď ju tak dobre poznáš?“

„Samozrejme, Tyrrella je moja najlepšia otrokyňa a lacno ju určite nedám z rúk.“

„Naozaj? Ponúkam za ňu päť zlatiek.“

„Päť zlatiek? To je urážka! Stopäťdesiat a je tvoja, alebo sa prac preč.“

„Päť zlatiek a ani o jednu viac. Povedz mi, dievča, vieš vôbec písať? A aké umenie ovládaš?“

„Samozrejme, že vie písať a vie sa starať o dom i o zvieratá.“

„Rada by som to ale počula od nej.“

„Tak jej odpovedz, hlupaňa,“ vyzval Lussiu obchodník.

„Neviem písať a som hlúpa, nikdy by som sa to nenaučila. Nič neviem robiť, starali sa o mňa rodičia. Zatiaľ som každému pánovi utiekla a ak ma kúpiš tak utečiem aj tebe! A... A... každému pánovi som plula do polievky a raz som organizovala zburu a...“

„Mlč!“

„Tak toto je tvoja najlepšia otrokyňa? Takú nepredáš. Ale ja ju za päť zlatiek zoberiem,“ navrhla obchodníkovi Ziggy.

„Vieš obchodovať. Tak dobre, za sto je tvoja.“

„Za toľko si ich kúpim aj dvadsať. Alebo tak dobre, ju a devätnásť rovnakých za sto a dohodnuté.“

„Toto je posledná mladá a lepšiu nezoženieš,“ presviedčal ju obchodník.

„To som už počula dnes toľko krát, že sa mi to počítať nechce. Skús niečo originálnejšie, ak nie si zbabelec a ak sa jej chceš zbaviť.“

„Hovorím pravdu, lacnejšiu a lepšiu naozaj v jej veku nezoženieš.“

„Tu nie, ale stačí prejsť k ďalšiemu stánku. Na pätnásť som zjednala dve v tamtom oproti, to patrí tomu plešatému dedovi. Dáš mi za päť túto, alebo nie?“

„Tak dobre, dobre, za desať je tvoja!“

„Platí, tu máš, a ty drzé dievčisko pod' so mnou, ak nechceš, aby som ťa teraz predala po kúskoch.“

Ziggy s Lussiou zamierili preč z trhu a arkánka jej dala napit'. S láskou sa na ňu pozerala. Čakala, že sa s ňou stretne práve tu, na trhu plnom otrokov a ich starých i nových pánov. Bola o to šťastnejšia, že ju nepredali niekde ďaleko, kde by ju už zachraňovať nemohla. Trhy sú vždy zradné a nie vždy sa všetko končí tak, aby boli všetci spokojný. O to viac, že každý, kto na trhu aspoň niečo znamená, má so sebou bič a niekoľko silných otrokov, pre každý prípad. Ani veľké bitky každý s každým nie sú výnimkou, hlavne ak je málo kvalitného tovaru, ako ľuďom hovorili tí, pre ktorých boli práve ľudia zdrojom príjmu.

„Chápem ťa, potrebuješ stále naozajstné dobrodružstvo a nemôžeš byť na jednom mieste.“ Oslovila ju vďačná Lussia, ktorá sa konečne napila.

„Každý potrebuje niečo. Aspoň trochu zmeniť svet a zmeniť svoj život. Niekedy aj k lepšiemu,“ odpovedala jej Ziggy. Aj keď pochodila veľkú časť sveta, niekoho ako Lussiu už dávno nevidela.

„Prečo si ho ale nezabila?“

„Koho ako? Fajn, že ideš priamo k veci, ale neviem koho myslíš. Toho šaša s bičom v ruke? Chcela som, ale bolo by to moc nápadné. A ak myslíš Marina, tak to je jednoduchá odpoveď. Nedostala som sa k nemu, bol príliš dobre chránený. A ja som nemala náladu urobiť z krvi jeho ovečiek jazierko.“

„Ako nedostala? Ako to myslíš? Však sa dokážeš dostať všade.“

„No samozrejme, ty chceš po niekom z hôr a lesov, aby sa bezchybne orientoval v púšti. Čo by si ešte nechcela? Prešmyknúť sa medzi hordou bojovníkov sa niekedy dá, ale niekedy nie, bez ohľadu na to, ako moc si dobrá.“

„Čo sa vlastne stalo? Viem len to, že po bitke ma zajali a dostala som sa sem.“

„Tak, nebolo to moc príjemné. Idem si veselo na koníčku, keď tu som na akéhosi divného čarodejníka narazila. Taký ten podivný blázon s paličkou, ktorý bol aj v hrade. Nechcel ublížiť tebe či tej druhej, ale chcel ma vylákať z hradu, ako som neskôr zistila a Brennan urobil presne to, čo očakával. A tak som sa mu musela postaviť sama. Takému väčšinou neviditeľnému čarodejovi, ktorý chcel, aby som mu slúžila a skoro ma aj dostal. Ale ako sa u nás hovorí, skoro neznamená úplne. Celý Marinus bola len zámienka a nemohla som vedieť, že niečo naozaj robí. Keď som sa konečne dostala k chrámu, tak bolo okolo neho priveľa vojakov a nemohla som mu len tak urobiť nožom značku do krku. Nemohla som sa vrátiť na hrad, pretože boli cesty strážené. Išla som preto sem, na tento trh. A vôbec, detaily sú nudné, hlavná vec že žije.“

„Všetci sú mŕtvi. Keď ma chytili, tak asi našli aj skrýšu, kde sa ukrývali ženy a deti. Marinus za to zaplatí.“

„No pozor, dievča, len pomaličky. Marinovi vojaci ťa nechytili, to by si nebola tu. Mala si v nešťastí šťastie, že ťa chytili len miestni obchodníci s ľuďmi. A že som na teba väčšou či menšou náhodou natrafila. A to klamanie ti išlo skvele, máš talent. Ušetrila si mi pár zlatiek.“

„Neklamala som vo všetkom, naozaj neviem písať.“

„To sa naučíš a naučili sa to aj tí šaškovia na trhu, úplne všetci. Nikto ale nemá také srdce, ako ty.“

„Teraz si ma náhodou nemýliš s Laryniou?“

„Asi hej. A čo, záleží na tom?“

„Môžeš ma naučiť naozaj veľa.“

„Ak si to všetko zaplatíš, ak ma neunudíš na smrť a ak nebudem pri tom hladovať, tak by to šlo. Keď som hladná, tak som zlá. Ale to už asi vieš. A hladná som skoro vždy.“

Ziggy vytiahla mapu, ktorú kdesi zohnala, a ukázala na koniec púšte ďaleko na severe. Vravela niečo o tom, že tam nie sú blázni uctievajúci vodu a už vôbec nie otrokári.

„Bez sestry nikde nepôjdem,“ povedala Lussia s odhodlaním, aké bolo aj pre ňu dosť výnimočné.

„Tak si teda za ňou choď, ja idem na sever.“

„Máš vôbec poňatia, čo by sa mohlo stať? Mohli by ma znovu uniesť. Alebo horšie.“

„Aj by uniesli. Pekne ťa vystavia na slniečko a ak ťa nikto nekúpi, tak ťa nechajú zdochnúť v púšti. Volaj to realita, zlá úvaha či ľudský prístup, je to na tebe. Smrť hladom, smädом, vyčerpaním... A dá sa to samozrejme kombinovať. Aby som nezabudla, v noci môžeš veselo zmrznúť. Hlavne v tých šatočkách, čo máš na sebe. Aj u nás boli otrokári, ale aspoň nekradli šaty a nevymieňali ich za akési ani neviem čo. Aspoň ten čas, čo žijem ja. A to je pekne dlho, ani rátať sa mi to nechce.“

„Musíš ísť so mnou, to je jediná možnosť. Prosím ťa o to. Si skvelá a len tak ma neopustíš.“

„No teda, to ma malo presvedčiť? Už ma táto púšť nudí a vôbec sa mi nechce odchod na sever odkladať. Pod' so mnou alebo choď za sestrou. Alebo ostaň tu, čo neodporúčam. A ešte môžeš ku chrámu, tam by ťa Marinus rád privítal. A recitoval by ti z tých Vodných knižiek každú noc, keď ťa dajú medzi tie krásne veselé väzenské tyče.“

„Prečo si taká protivná? Pomáhala si mi a ja ti tiež pomôžem. No ešte túto jednu maličkosť potrebujem od teba a nie je tu nik iný, kto by mi mohol pomôcť.“

„V tom rade medzi otrokmi si bola presvedčivejšia. A možno sa ku sestre dostaneš, ak budeš šikovná.“

Lussia zacítila hviezdu s modrým svitom v jednom z vreciek Ziggy. Natiahla ruku a skutočne sa dotkla hviezdy. Ten pocit ju však vôbec nepotešil a s bolesťou sledovala, ako jej Ziggy tú ruku vykrútila, bez akéhokoľvek rozmýšľania. Pridala k tomu nejakú poznámku. Lussia ju nevnímala a naplno cítila bolesť. Nevedela, či Ziggy až tak moc urazila alebo či to bol len jej zlý deň, ale bola zrazu sama. Bez sestry, bez ochranej ruky mocnej arkánky a s vlastnou rukou, ktorá sa v okamihu úplne zmenila. Hviezda nebola ďaleko, v jednom z vreciek, ale ona i s jej majiteľkou sa vzdľaľovali. Nenasledovala ju, celkom ju ovládol strach. Keď si konečne zvykla na bolesť, počula len slabý vietor a niekoľko ponúk od otrokárov, ktorí čo najhlasnejšie ponúkali zostávajúcich otrokov. V rovnako biednom oblečení zo zošitých handier, aké mala teraz na sebe Lussia. Nedokázala si udržať chladnú hlavu na spaľujúcom slnku a chcela ísť za Laryniou a za ostatnými. *Možno je niekto z nich na slobode. Prídem tam, a... Ako tam prídem? Všetci ani neviem, kde som!* „Ziggy, počkaj ma!“ Arkánka sa otočila a videla, ako k nej beží Lussia. Držala si pri behu ruku, ako keby jej mala odpadnúť. Ziggy na ňu hodila úsmev a pozrela na ňu so svojim typickým úsmevom.

„Tú ruku ti viem napraviť, ak mi sľúbiš, že tú hviezdu už necháš na pokoji. Čo povieš?“

„A ak sa jej predsa len dotknem?“

„Tak sa mi to páči. Neboj sa, hlavu Ti nechám, ale tie ruky pre istotu polámem na kúsočky.“

„Dobre teda, súhlasím, len...“

„Len čo?“ Spýtala sa Ziggy.

„Bude to veľmi bolieť?“

„To závisí na tom, či si nepomýlim smer točenia. Točila som to takto, alebo... Alebo takto?“

„Ziggy!“

„Dobre, mám to, skús sa trochu nehýbať... A hlavne mi neziap do ucha, ak nechceš pokrútiť aj druhou rukou, prípadne krkom.“

Lussia mala ruku napravenú, ale mala pocit, že to tej veľkej drzej arkánke nikdy neodpustí. V tom jej napadlo, že by sa to mohla naučiť a niekedy to proti niekomu použiť a Ziggy ju to veľmi rada naučila. Lussia sa pýtala na všetko, čo bolo v krajinách na ďalekom severe a rada počúvala všetko, čo o nich Ziggy vedela. Málo toho nebolo a tešila sa, že uvidí obrovské slané i sladké moria, lesy pokryté snehom i najzelenejšími listami a dokonca aj krajinu arkánov. Ďalekú, ale už z rozprávania drsnú, nebezpečnú a prekrásnu. Zdalo sa jej, že každá krajina je oveľa krajšia, ako tá nekonečná púšť. Nosila vodu pre Marina a teraz ide tam, kde je vody dostatok pre každého.

Nechýbali jej rodičia, nechýbal jej Brennan a nikto ďalší, s výnimkou sestry. Mala ju rada, ale čím dlhšie bola s divokou Ziggy a počúvala o ďalekých krajoch, tým menej myslela na Laryniu a na všetko, čo spolu prežili. Ich príbeh však nekončil, iba začínal.

„Počkaj, ešte niečo.“

„Áno?“

„Povedz mi pravdu. Aká je šanca, že Larynia žije? Mohli ju nájsť a zabiť, odviecť inde... Určite nie je na tomto trhu?“

„Určite nie je, prezrela som to celé. Je mi to ľúto, úprimne. Viem, aké je to niekoho stratiť. Môžem si z toho robiť srandu, akokoľvek uťahovať alebo niečo podobné, ale neurobím to. Tentokrát nie.“

„Prečo nie? Neverím, že ťa niečo odrazu zmení na úplne inú. Si aká si, nehanbi sa za to.“

„Existuje rovnosť. Všetci sú si rovní, no niekto je rovnejší. Môžeš byť akokoľvek dobrá, kúsok zla sa k tebe dostane. Život plný skúšok však má dve zvláštne vlastnosti. Každá skúška je ľahšia, ak na ňu nie si sama a žiť život znamená rešpektovať život, pomôcť tam, kde pomôcť dokážeš.“

„Ziggy, nepoznávam ťa.“

„Peniaze na jedlo som utratila za tvoju slobodu. Toto je priateľstvo. Ak ťa požiadam, aby si mi pomohla niečo zarobiť, čestne alebo nečestne, čo na to povieš?“

„Myslím, že ani nemusíš žiadať. Mám na výber?“

„Samozrejme, vždy je možnosť výberu.“

„A aká? Vrátiť sa na trh? Alebo cez púšť niekde? To je samovražda.“

„Ako som už povedala, vždy je možnosť výberu. Ak chceš žiť, tak ži. Mne sa život celkom páči. Nie je to ideál, je to neskutočný bordel a nikdy to nebude nič, čo by bolo pre každého. Takže s úsmevom.“

„Prečo si si vybrala takýto život? Cestovať po svete a často bojovať o život?“

„Výber z viac možností, v ktorých je jedna nesprávna a ostatné sú možno správnejšie, ale vedú k životu preplneného nudou. Nuda je sviňa. Maj svoj cieľ. Mojim je bojovať. S bláznami, ktorí ma nikdy nepochopia i s nudou, ktorá ma chápe. Ale aj tak ju nemám rada.“

Ziggy dorečnila, potrela ruku Lussie svojim kvietkom, ktorý mala okolo krku a nenápadne ju požiadala, aby toľko nezdržovala.